

DALIBOR KUČERA

PAVUČINY

APOKALYPSA POKRAČUJE

PAVUČINY

Dalibor Kučera

OBSAH PŘEDCHOZÍ KNIHY „POTÉ“

Příběh se odehrává v blízké budoucnosti. Civilizaci dusí nástup čtvrté technické revoluce, mající za následek výrazný úbytek pracovních míst. Nezaměstnanost vzrůstá a napětí ve společnosti eskaluje. V té chvíli přicházejí farmaceutické společnosti s převratným vynálezem: lék *Metuzalémium* přispěje k regeneraci stárnoucího organismu a prodloužení lidského věku na plnohodnotných 120 až 130 let. K léčbě je třeba strávit téměř dvacet měsíců v jakési hibernaci, po níž se vracejí do života v omlazeném těle. Státy investují do této léčby obrovské peníze a tuhle šanci poskytují všem lidem na prahu stárnutí. Léčebny dlouhodobě nemocných se tak stanou reliktem minulosti. Lidem podstupujícím omlazovací kúru se říká Metuzalémové a věnují se jim v téměř každé nemocnici.

Všude ve světě vypukne pandemie střevní nemoci, ochromena je infrastruktura, vážne pomoc. Jenže krátce nato přichází ještě něco mnohem horšího.

Příběh Karolíny

Karolína Tremešná pracuje jako zdravotní sestra v největší městské nemocnici v oddělení Metuzalémů. Nemluvné dívce stranicí se lidí práce na izolovaném oddělení vyhovuje. Při jedné z nočních služeb se však přihodí něco neočekávaného – pacientům začnou

hromadně vypovídat životní funkce. Sestry zalarmují lékaře a když Karolína běží na oddělení Metuzalémů, spatří, jak se pacienti proberou ze svého spánku a nemilosrdně napadnou její kolegyni. Ta následně umírá.

V nemocnici je vyhlášen mimořádný stav a obsadí ji muži z *Garpenny*, světové organizace pro epidemiologii a řešení krizových situací. Nikdo nesmí dovnitř ani ven. Karolína se spojí s lékařem **Tomášem Hladkým** a oba se pokoušejí zjistit, co se vlastně děje. Dozvědí se, že Karolínina kolegyně byla spatřena živá, pokousala zaměstnance patologie a lidé z *Garpenny* ji odvezli s ostatními nakaženými neznámo kam. Za několik dní nemocnici napadne dav z extrémistické organizace **Rudá pěst**, po jejichž útoku se nakažení dostanou ven, část z nich vnikne i do nemocnice. Nefunguje ani internet a personál i s pacienty žijí v naprosté izolaci. Jednoho dne je vyruší rozruch na chodbě. Do dveří vpadne zakrvácená zdravotní sestra a hned za ní muž, který velel jednotce *Garpenny*. Zabarikáduje vstup a nešťastnou sestru zastřelí. Sdělí jim, že to bylo nevyhnutelné, neměl jinou možnost. Ve světě totiž řádí pandemie šílenství související s *Metuzalémiem*. Koho nakažení pokoušou, toho postihne to samé. Zabít se dají jedině zásahem do mozku, nic jiného na ně neplatí. Doporučí jim utéct z nemocnice a najít si skrýš mimo město. Lékaři věnuje jednu nabitou pistoli, druhou s posledním nábojem si nechává pro sebe. Je pokousaný a spáchá sebevraždu. Lékař nabídne Karolíně doprovod k jejím rodičům. Ti jsou však také nakažení, a tak navrhuje přesunout se k jeho bratrovi a odjet na chatu. V ulicích se stávají svědky několika napadení, ať už od nakažených či rabujících

násilníků. Bratr s rodinou však není doma a od sousedky se dozvedí, že včera odjeli do evakuačního tábora. Vydají se tedy za ním pěšky, silnice jsou ucpané. Po cestě zaskočí lékaře nakažený a kousne ho do ruky. Když dvojice dorazí do tábora, ujímají se jich vojáci. Karolína dostane injekci, po které ztratí vědomí.

Evakuační tábor za městem vznikl operativně pro lidi prchající před nakaženými. Vede jej poručík **Ondřej Lánský** se svým zástupcem, četařem **Brisem Hankenem**. Potýkají se se spoustou problémů, stanový tábor je přeplněn, chybí potraviny, voda i léky. Mají sice zbraně, ale bez střeliva. Nově nakažené musí před ostatními skrývat v jámách vyhloubených pod stany. Situace jen den po dni zoufalejší.

Sotva se Karolína probere z bezvědomí, shání se po svém kolegovi. Desátnice **Dana Majerová** jí nechce nic konkrétního říci, ale jakmile se dozví o událostech v nemocnici, zavede ji za velitelem Lánským. Ten ji zařadí do zdravotnického personálu a prozradí, co dělají s nakaženými lidmi. V noci se blíží horda nakažených z města. Lánský žádá velitelství o leteckou podporu, ale nedočká se ji. Nezbyvá než tábor evakuovat. Ženy a děti odjíždějí dvěma autobusy, zbytek prchá pěšky. Ztráty jsou však obrovské. Karolína se při útěku sblíží s **Hynkem Stránským**, vystudovaným sociologem, který pracoval jako vyhazovač. Část uprchlíků nalezne útočiště v opuštěném statku, obklíčeném zombiemi. Lánský se dostává do sporu s lékařem **Albertem Čenkem**, který se netají averzí vůči vojsku. Co je však horší, i mezi uprchlíky je několik nakažených. Izolují je od ostatních, spoutají a po přeměně tajně zabijí. Lánského trápí osud jeho rodiny,

nacházející se ve vesnici nedaleko od statku. Předává dočasně vedení Brisovi a odchází zjistit, jak jsou na tom. Cestou objeví rehabilitační ústav se spoustou zombií a jedinou přeživší. Snaží se jí pomoci, jenže se dopustí chyby a její je osud zpečetěn. Když Lánský dorazí do rodné vesnice, najde svou rodinu proměněnou. Žádná slíbená evakuace tam neproběhla.

Lánský se vrací do oblíbeného statku, v němž vzrůstá napětí a množí se konflikty. Vojáci ztrácejí důvěru lidí poté, co doktor Čeněk prozradí, že nakažené poručík zabil. Mezitím spatří v dálce kouř, domnívají se, že tam táboří další uprchlíci a Bris vyráží na misi. V noci na statku vypukne požár a nezbyvá než znovu utíkat. Ve střetu s nakaženými ztrácejí další lidi. Lánský se rozhodne odvést skupinu na vojenskou základnu. Přenocují v opuštěném lázeňském hotelu, kde Karolína stráví vášnivou noc s Hynkem. Mají k sobě stále blíž, i když Karolína se tomu brání, něco z její minulosti jí brání se zamilovat. Ráno jednomu z uprchlíků vypadnou z kapsy cigarety. Lánský ztratí nervy, zmlátí ho a obviní, že právě on svou neopatrností způsobil požár. Ukáže se, že obvinění bylo neoprávněné, což je vodou na mlýn Čenka. Označí poručíka za psychopata nebezpečného všem, situace se vyostří, když jeden z uprchlíků spáchá sebevraždu skokem ze střechy. V mizerné náladě opouštějí hotel. Cestou Lánský zachrání malou **Lenku Skoupou**, které se jako jediné podařilo utéct ze sousední vesnice. Poručík se rozmýšlí, jakou zvolit trasu na základnu. Buď tu delší, otevřenou krajinou podél hor, nebo kratší, soutěskou mezi skalami. Zvolí soutěsku, jenže je zaskočí nakažení. Sevrou je z obou stran a zaženou do pastí. Roztroušené skupinky zoufale bojují

o přežití. Doktor Čeněk podléhá a s ním spousta dalších. Lánský, desátník **Dušan Sztanko**, desátník **Jan Tomeš**, Hynek, Karolína, Lenka, **Pavel Sázavský**, **Václav Silný** a ještě jeden mladík se z posledních zoufale brání, za zády mají jen strmou skálu a není kam ustoupit.

Příběh Martina a Julie

Šestnáctiletý outsider třídy a oběť šikany spolužáků, gymnazista **Martin Janík** žije jen se svou duševně nemocnou matkou. Není divu, že povinný branný kurz gymnázia se pro něj stává noční můrou. Podmínky pod vedením lektora, vojáka v důchodu **Tomáše Hendrycha**, jsou tvrdé a nikomu se nelíbí. Studenti musí odevzdat své mobilní telefony, sami si vaří, jsou izolováni od světa a každý den absolvují fyzicky náročný výcvik.

Nelíbí se zde ani Martinově spolužačce, privilegované **Julii Kadlecové**. Její otec **Radomír Kadlec** je totiž druhou nejvýznamnější figurou nadnárodní firmy *Alizar* mající monopol na potraviny v celém státě. K jejímu roztrpčení ji odmítl z kurzu vyplatit. Julie se pohádá se svou nejlepší kamarádkou, jejíž otec byl kvůli restrukturalizaci z *Alizaru* propuštěn. Ke všemu ji noční nevolnosti uvězní na záchodě.

Martina šikanojí jeho spolubydlíci. V noci ho unesou, zbijí a přinutí vypít láhev alkoholu. Ve zbídačelém stavu ho nechají zamčeného v umývárkách. Ráno se celý promrzlý probouzí a setkává se s Julií, která se na něj netváří nijak přívětivě. Společně hledají únik

ven. Nakonec se jim to podaří, jenže budova je zcela opuštěná a na dveřích je nasprejováno velké X. Podle Martina značí evakuaci. Rozhodnou se odejít do vzdálené vesnice, kde je napadnou šílenci s bílýma očima. Útočiště nacházejí na věži vysílače, na níž stráví další strastiplnou noc. Ráno zrůdy vyruší klakson auta a Martin s Julií toho využijí k ústupu. Pokračují v cestě do neznáma. Když konečně dorazí k jedné z obydlých chat, jejich majitel je neurvale vykáže. V lese zatmí a v patách mají nakažené, před nimiž se zachrání na střeše altánku. Ráno před sebou spatří hrad Rattštejn a na hradbách několik lidí. S jejich pomocí se dostanou dovnitř a dozvídají se o šokujících událostech, které zachvátily svět. Julie se mobilem spojí s otcem, který jí slíbí, že pro ni zaletí helikoptérou. Lidé na hradě jsou rozděleni. Jedné skupině velí **Karel Jordán**, druhé **Leoš Křenek**. Nedokážou se dohodnout na vzájemné spolupráci, každý má zcela odlišné představy, jak postupovat dál. Martin se zde seznámí s devatenáctiletou **Jolanou Sýkorovou**. Na hrad utekla z chaty prarodičů, kteří se stali obětí zombie. Svěří se mu, že má nemocné srdce a čeká na operaci.

Radomír Kadlec skrývající se s dalšími zaměstnanci v areálu firmy *Alizar*, odchází zachránit svou dceru. Na ostatních lidech mu nezáleží, nechává vchod otevřený a je mu jedno, že se dovnitř nahnou nakažení. Ve městě se dostane do konfliktu se skupinou mladých výtržníků *Rudé pěsti*. Jednoho z nich zastřelí, ale sám podléhá přesile a bezmocně sleduje, jak se k němu blíží nakažení. O tom však nemá Julie nejmenší ponětí.

Karel Jordán navrhuje zůstat na hradě tak dlouho, dokud nepřijde pomoc. Jídlo chce získat ze zásob restaurace, kolem níž se však

pohybují zombie. Sestaví tým, jenže akce končí fiaskem. V boji s nakaženými se jich zachrání pouhá hrstka včetně Martina. Ten je při ústupu nechtěně omráčen a procítá až na hradě v péči Jolany, do níž se zamiluje. Velení přebírá Leoš Křenek a vymyslí jiný plán. S třemi lidmi pronikne do vesnice, sežene auta a společně pak odjedou do nejbližšího evakuačního centra v Polné. Mezitím se nad hradem objeví helikoptéra a shodí bednu s potravinami. Křenkova skupina odchází bočním východem a lidé se připravují na odchod. Jenže čas běží a nikdo se nevrací. Dochází ke katastrofě. Jedna z obyvatelk hradu otvírá hradní bránu, z pomsty za uvězněnou, nakaženou dceru. Zombie vnikají na nádvoří a Martin, Julie, Jolana a **Milan Kolář** prchají do vesnice. Tam vidí, jak Křenek odjíždí se svými kumpány v autě, vůbec neměl v úmyslu se vracet pro ostatní.

Čtveřice zvolí k přenocování rodinnou vilku pod hradem. Ráno najdou Milana oběšeného. Nezemřel, je nakažený a nechal jim dopis na rozloučenou. Pokračují dál v cestě, jenže Julie nechce do Polné, ale do města za otcem a tak se od nich se odpojí. Překvapí ji nakažení, naštěstí Martin s Jolanou se pro ni vrátili a zachrání ji. Martina postihnou střevní potíže a cesta se protahuje. Narazí na sklad *Alizaru*, kde se skrývá šestice zaměstnanců se spoustou zásob jídla. Pro trojici se však stane pastí. Když se Julie vydá pro jídlo, banda ji hromadně znásilní. Nejhorší z nich je chlápek s přezdívkou **Ježek**. Martina s Jolanou zůstávají zamčeni v místnosti. V zoufalství se ozbrojí vším, co mají po ruce a podaří se jim z areálu uniknout. Běží lesem dlouhé hodiny, jenže vysílená Jolana zkolabuje. Když se ji Martin pokouší

oživit, objeví se Bris a pomůže mu. Jejich snaha je však marná, dívka umírá.

Martin je zdrcen a velení se ujímá Bris. Objeví jeden ze dvou evakuačních autobusů, který odjel z tábora. Podle stop byl napaden nakaženými. U jezera vyhlédne rybářskou chatu, v níž zanechá Martina s Julií. Sám se vydá pátrat po přeživších. Cestou ho napadnou zdivočelí psi. Podaří se mu je zabít, ale sám je těžce zraněn. Protože se ho Julie s Martinem nedočkají ani do rána, vyrážejí na další cestu sami.

Příběh Sebastiána, Michaely a Lei

Sourozenci **Sebastián** a **Michaela Krešovství** žijí s rodiči v malé zapadlé vesnici. Když je z důvodu mimořádných opatření kvůli pandemii průjmů přerušena školní docházka, vrací se předčasně domů. Rodiče přijíždí později, ve městě je napadli nějací šílenci a museli vyhledat lékařské ošetření. Před usnutím Sebastián sleduje zmatečné zprávy z televize a internetu, popisující množící se agresivní útoky. Zástupci ministerstva vnitra a zdravotnictví všechny tyto zvěsti popírají jako fámy a dezinformace.

V noci zabuší na okno Michaeliny ložnice **Lea Baršová**, její nejlepší kamarádka. Utekla z domova bosá v noční košili a k smrti vyděšená líčí, že rodiče zešíleli a musela před nimi uprchnout. Sebastiána popadne nepříjemná předtucha a jde se podívat na své rodiče, kteří byli také pokousaní. Nejprve se vyděsí, že neslyší jejich dech – a vzápětí na něj zaútočí otec, jehož oči jsou úplně bílé. V panice všichni tři prchají z domu. Na dvoře se střetnou s dalšími

dvěma nakaženými a Sebastián je v sebeobraně zabije. Zamíří do vesnice Věžná za svým strýcem. Putují přes celou noc, jenže na místo dorazí až ve chvíli, kdy odjíždějí poslední autobusy s evakuovanými. Zůstali zde jen nakažení. Sebastián navrhne cestu do nejbližšího evakuačního centra, které se nachází v Polné. V lese je pronásledují zombie, ke všemu si Michaela pochroumá kotník. V poslední chvíli se objeví muž s puškou a zachrání je.

Jindřich Světlovský přezdívaný **Harry** je vysokoškolský profesor vyučující historii a filozofii. Právě se s ním rozchází jeho milenka, bývalá studentka **Kristýna**. Marně se ji pokouší přesvědčit, ať s ním odjede na chatu. Varuje ji, že město se stává nebezpečnou pastí a tvrdí, že už dávno tušil, že se něco zlého stane. Kristýna ho však odbyde, a tak na motorce odjíždí sám. S sebou si bere pušku, kterou tajně zakopal na zahradě (legislativa nepovoluje až na výjimky vlastnit zbraň civilistům, přestože mají zbrojní pas). Právě on trojici zachrání a poskytne jim azyl na své chatě. Vykládá jim o životě na fakultě i o svých poněkud pesimistických názorech na dění ve světě. Zpočátku mu moc nevěří, ale záhy si zvyknou, nemají ani jinou možnost. Harry nabízí, že u něj mohou zůstat, jak dlouho budou chtít. Jenže oni chtějí za každou cenu do evakuačního centra, k němuž však profesor chová nedůvěru. Zpráv ze světa ubývá, rozhlasových stanic ubývá, až zmlknou docela.

Jednoho dne je navštíví tři muži z jakési domobrany a požadují od nich jídlo. Lea popadne pušku a zastraší je. Jenže násilníci se záhy vracejí s celou tlupou, zapálí les a Harry se Sebastiánem, Michaelou a Leou musí uprchnout na motorce. Cestou narazí na budovu nádraží

obleženou nakaženými, uvnitř jsou zabarikádovaní lidé. Harry odtáhne stádo pryč a vrací se zpátky. Na nádraží přebývá čtrnáct lidí. Uvázli zde, protože vlak měl závadu. Strojvůdce **Jan Brabec** ho pak opraví. Ani zde nepanují idylické vztahy. Kantýnská **Evženie Horská** prodává jídlo za nehorázné ceny, podporuje ji její druh, násilnický **Bohdan Kalas**. Mezi rozumnější patří kromě Brabce **Petr Sokolovský** a **Jindřich Krejza**. Dohodnou se, že zajedou k vesnici Racková a zbývající čtyři kilometry do Polné urazí pěšky.

Ve vlaku pokračují hádky a Harry začíná litovat, že se skupiny ujal. Zastaví poblíž studánky pro pitnou vodu. Hned za ní se nachází domek lesního správce, před nímž Michaela nachází vyhladovělého psa a ujímá se ho. Harry se Sebastiánem, Michaelou a Leou se pak vydají na motorce do Polné a zjistí, že město je prázdné a zrušeno. Naleznou jen neznámou dívku v bezvědomí a vracejí se do vlaku. Když neuspěli v Polné, zamíří opačným směrem zpátky do města. Cestou spatří celé zástupy zombií, potulující se krajinou. Rozepře vygradují a Harry nechává agresivního Bohdana Kalase vysadit z vlaku.

Jenže i nádraží je opuštěné a zdemolované. Narazí na nakažené a v rychlosti se vracejí do vlaku. Bohužel jeden z nich útok nepřežije. Harryho obviní pasažéři z neschopnosti a dohadují se, kdo se stane jejich vůdcem. Nikdo však není ochoten na sebe vzít takovou odpovědnost, proto se znovu obrací na Harryho. Ten se pro zklidnění situace rozhodne dát Kalasovi ještě druhou šanci, ale k jeho úlevě je nástupiště ve vesnici prázdné. Neznámá dívka z Polné procitne, jenže

vůbec nemluví a domnívají se, že je postižená. Jezdí dál od stanice po stanici a čekají, zda se objeví záchranáři.

Příběh Britty

Britta, celým jménem **Brigita Jana Stoklasová** po odchodu z dětského domova žije se svým přítelem **Skeletem**, fanatickým přívržencem extremistické skupiny *Rudá pěst*. Ta právě svolala velkou demonstraci u městské nemocnice a rozvášněný dav na ni zaútočí. Nakažení se dostanou ven a Britta prchá zpátky do nedostavěného objektu obchodního centra. Ten je jakýmsi squatem pro mladé lidi bez domova. Většina z nich se účastnila demonstrace a je zraněná. Britta se dozvídá, že je napadali a kousali *Metuzalémové*. Také Skelet je pokousaný a po návratu si vylije zlost na Brittě. Vadí mu, že předčasně utekla z demonstrace a rozmlátí jí kytaru, kterou si vydělávala peníze pouličním hraním. Dívka se s ním porve a rozhodne se squat opustit. V noci ji probudí rozruch, domnívá se, že došlo k policejní razii. Místo toho narazí na lidi s bílýma očima, útočící na všechny okolo. Spatří, jak lidé umírají a přeměňují se v zombie. Přes podzemní garáže se dostane ven a zamíří mimo město. Vyhledá útočiště v chatové kolonii za městem. Průběžně sem přijíždějí další lidé, ale přes noc se mění v zombie. Britta zde pobyde několik dní. Stane se svědkem brutálního ubití jedné rodiny tlupou agresorů. Od města se šíří rozsáhlý požár. Pochopí, že její jedinou šancí je utéct a vydává se na další cestu.

Příběh Eleny

Do evakuačního centra v Polné míří **Elena Šárková** se svým bratrem **Oskarem** a rodiči **Jaroslavem** a **Annou**, jež byla pokousána nakaženým. Podaří se jim jako jedněm z posledních dostat za hradby, kde je přijme seržantka pověřená vedením centra. Elenu přidělí do provizorního zdravotního střediska na radnici, a tam se seznámí s lékařem **Augustýnem Levým** a mladou zdravotní sestrou **Sandrou Mráčkovou**. Situace v evakuačním centru je kritická, jídlo i voda docházejí, zásobování vážne, množí se potyčky. Přibývá zraněných a situace se vymyká kontrole. Hrozí choroby jako cholera, úplavice, tyfus. Mrtvé umísťují tajně do sklepů a nakažené do pátého patra budovy do izolace. V noci vypukne nákaza zombie v tělocvičně, jedním ze zraněných je i Oskar. Elena netuší, že vše způsobila její matka, jejíž zranění uniklo pozornosti seržantky. Doktor Levý bez příkras seznamuje Elenu se skutečným obrazem nákazy.

Mezitím nespokojenost v Polné přeroste v povstání, kterému velí psychopat **Rudolf Kalný**. Pomáhají mu **Ondřej Mrákos**, **Josef Krupička** a **Bedřich Dolejš**. Požadují zvýšení dávek jídla, vyhoštění všech, kteří nemají trvalý pobyt v Polné a svržení Jaroslava Šárky z hradeb. Právě jeho viní z rozšíření nákazy ve městě. Seržantka ultimátum striktně odmítá, ale s pouhou hrstkou policistů nemá proti rozlícenému davu šanci. Sama je těžce zraněná a vedení se ujímá samozvaná skupina ***Patriotů*** pod velením Kalného. Elenina otce nechá svrhnout z hradeb přímo do chřtánu nakažených. Samotnou Elenu před lynčem zachrání doktor Levý, který ji odtáhne zpátky na

radnici. Kalný si zatím užívá svou moc. Rozděluje lidi na dvě skupiny. Kdo bydlel v Polné, je zařazen do Patriotů a poskytuje mu výhody. Druhá skupina je označena za přivandrovalce. Nové pořádky zajišťují strážce. Dochází k potyčkám, které mají i tragické následky. Při jedné z nich strážce zabije ženu, jež se ujala desetileté **Mariky Svojanské**. Dívku po operaci slepého střeva zachránil z městské nemocnice doktor Levý.

Kalný vymyslí plán, jak získat pro Patriots více jídla a zbavit se většiny lidí. Nechá je odvést podzemní chodbou za město, kde na ně údajně čekají autobusy mířící do bezpečnější lokality. Ve skutečnosti jim však chce uzavřít cestu nazpátek. Mrákosovi se jeví tento plán příliš drastický, vyloučá mu ho, ale neuspěje. Krupička a Dolejš zatím zneužívají situace a prodávají lidem předraženou závadnou vodu, což má za následek epidemii. Na radnici zamíří Kalného strážce a chtějí odvést Elenu. Doktor Levý se jim postaví, ale je napaden a těžce zraněn. Ve chvíli, kdy Kalný lidem sděluje plány na záchranu, proboří zombie bariéry a zaplaví náměstí. Vypukne panika, Kalný kamsi zmizí, Mrákos, Krupička a Dolejš se s několika lidmi zabarikádují v místnosti jednoho z domů. Mrákos s sebou v poslední chvíli strhne Mariku Svojanskou. Elena prchá do vyšších pater radnice a pokusí se vylézt po okapu nahoru. Chce zachránit svou kamarádku Sandru, ta se však zřítí na ulici a zemře. Elena se jako jediná dostane na střechu. Když zombie druhého dne zmizí z města, vydá se na cestu sama. U vrakoviště ji zaskočí nakažení, a tak vrací se zpátky k Polné. Před hradbami klopýtne o obrubník, uhoď se do hlavy a omdlí.

KAPITOLA 1: TRATĚ

„Tak tady máte kafe,“ hlesla bufetářka, v rukou držíc dva kouřící smaltované hrnky. „Akorát nemám cukr. Ten je vyžraný. Takže hořký. Za chvíli bude další.“ Procházela kupé, kde se z mráкотných snů probírali další pasažéři, někdo okamžitě při plném vědomí, jiný jen těžce vnímající příchod nového dne.

„Děkuji, že se dokonce usmíváte,“ hlásil Harry. „Já rád sladím... ale jsem vděčný i za takový životabudič.“

„No jo... co mám s váma dělat,“ zaskuhrala.

„Vypiji si ho za chvíli, jakmile trochu vychladne,“ poznamenal s gestem usmíření. Nechtěl začínat nový den další nekonečnou, sveřepou hádkou.

Kolem vlaku postávali Brabec, Jindra a Petr Sokolovský. Harry prošel chodbičkou, vyhnul se protahující se Michaele i Šerému, dosud zakutlanému v dece, a sestoupil po schůdkách ke kolejišti.

„Stále nic?“ zeptal se Jindry.

„Po tom chlápku není ani stopy. Naštěstí ani po zmutovaných zmetcích. Myslím, že je nejvyšší čas zvednout kotvy. Kdo ví, kde je mu konec.“

„Ještě počkáme,“ pronesl Harry. „Ta ženská se zklidnila. Dokonce roznáší kafe... bez cukru. Běžte si pro svůj příděl hořké životodárné tekutiny. Raději bych si dal na čas, zbytečně nepřiléval oleje do ohně.“

Víte, jak to dopadlo včera. Hlavně žádnou hádku, těch mám až po krk.“

„Bez něho je nám líp. Aspoň nás nebude nikdo rozesírat.“

„Taky pravda, ale nechci hrotit situaci. Stejně se musíme poradit, co a jak dál. Dnes, zítra, pozítří. Nepočítám, že by nám v dohledné době někdo přiklusal na pomoc.“

Přitočil se k nim Brabec.

„Já bych teda odjel,“ odtušil. „Teď, hned.“

„Dáme mu dvě tři hodiny a vyrazíme,“ smlouval Harry.

„Ne, vy mi nerozumíte. Vyjet bychom měli hnedka. Za á, když ten chlápek zvedl kotvy a vydal se hledat štěstí jinam, proč by se sem vracel? Co by z toho měl? Nemůže vědět, že se pro něho vrátíte. Byl jste hodně nasranej a bylo to vidět, však jste ho málem trefil. A za bé, to je ještě důležitější. S městem ani Polnou nám to holt nevyšlo, ale pořád máme šance jinde. Když projedeme tratě, které jsou pořád ještě průjezdné, dozvíme se víc. Jistě uznáte, pane profesore, že kromě základních potravin ze všeho nejvíc postrádáme pořádné informace.“

Harry se zamyslel. Celou noc ho trápilo svědomí. Měl na triku už pár špatných rozhodnutí a nechtěl v černé sérii pokračovat. Kladel si za vinu zbytečnou smrt Standy, kterou mu včera vyčetla Helena. Příčina mu došla až příliš pozdě. Zřícení stropu v nádražní hale muselo být slyšet na míle daleko, a právě hluk přilákal nakažené. Kdyby si tohle uvědomil a včas zavelel k ústupu, mohl být mladík pořád naživu. Stačilo se přece vrátit do vlaku a vyčkat, co se bude dít. Každá chybička se mu vrací jako úder železnou tyčí. Měl si pořádně promyslet každé rozhodnutí, jenže místo toho neprozřetelně ohrozil

všechny. *Dokázal bych takto chladnokrevně ujet, kdyby na místě Standy zůstala Kristýna, nebo někdo ze tří teenagerů, kterých jsem se ujal?*

„Dobře, souhlasím. Ty dvě ženské budou bezpochyby zase vyvádět, proto navrhuji kompromis. Zanecháme na ceduli s jízdními řády vzkaz, že se pro něj do tehdy a do tehdy vrátíme. A skutečně sem v určenou hodinu zajedeme,“ navrhl.

„To by šlo. Jdu sehnat nějaký papír,“ prohlásil Jindra.

Po chvíli se vrátil se stránkou čtverečkovaného papíru vytrženého z nějakého bloku a propiskou na něj načmáral krátký vzkaz.

Pane Kalasi, rozhodli jsme se vás vzít na milost. Ale jen pokud se už nebudete chovat jako hovado a budete chtít s námi spolupracovat. Nebezpečí je všude, město to má za sebou, viděli jsme to tam, je z něj spáleniště, halda trosek. Naším společným cílem je teď přežít a počkat, až se situace urovná. Na tohle místo dojedeme dneska mezi 15. – 16. hodinou. Ostatní je na vás.

Pasažéři Vlaku poslední záchrany.

„Dobrý, ne?“ zazubil se Jindra, patřičně hrdý na své literární dílo.

„Hm, je tam vše podstatné. Jen bych se raději vyhnul tomu expresivnímu výrazu. A *Vlak poslední záchrany*? Poetické. Jak vás to napadlo?“

„Moc vlaků už nejspíš nejedí, ne? Nebo chcete radši napsat *Vlak bezpečí*?“

„Na názvu nesejde. Já osobně nerad používám vzletná slova. Čím úspornější vzkaz, tím menší šance, že si jej adresát bude interpretovat

různým způsobem. A nemusíme si vykat. Zvlášť v naší situaci. Já jsem Harry.“

„Jenže vy jste profesor a já pouhý řemeslník,“ opáčil s úctou Jindra.

„Jako by na tom záleželo. Těm kousáčům je úplně jedno, kdo má jaké vzdělání. Oni si nevybírají, či maso ochutnají. Ale s dovolením, raději bych text mírně zkorigoval.“

„Jasně, vy na to máte buňky. Já se jen snažil, aby ten tupan pochopil, o co jde.“

Harry vzal bloček a vzkaz čitelně přepsal tiskacími písmeny. Pouze vynechal slovo *hovado* a nahradil jej zněním *pokud změníte své chování k lepšímu ku prospěchu nás všech*.

Složitější bylo umístit vzkaz na ceduli tak, aby ho neodfoukl vítr. Nakonec jej zatloukli hřebíky. Estetický dojem byl hrozný, ale na tom jim ani za mák nezáleželo. Harry zašel za strojvůdcem a vlak se po chvílce rozjel.

„Zoufale postrádám ranní hygienu,“ prohlásila znechuceně Michaela a zašklebila se.

„Jakmile zahlédneme nějaký slušný rybník, vyhlásíme pauzu,“ uklidnil ji Harry. Pak už s ním nebyla řeč. Pohroužil se do svých myšlenek, pokoušeje se vymyslet strategii, která by je udržela při životě.

Michaela seděla u okna a hladila psa, který se až překvapivě rychle zotavoval. Zkusila pár povelů a on reagoval. Harry jí prozradil, že jde

o fenku západosibiřské lajky, která se vyznačuje přátelskou povahou a také je velice inteligentní. Má silný lovecký pud a funguje jako pes obranář.

„Musíte jí, Michaelo, dát najevo respekt, pak vás bude brát jako vůdce smečky. Může pro nás být velice užitečná. Ze všech možných ras psů tahle je jednou z nejužitečnějších.“

Kantýnská k nim došla šouravým, pomalým krokem. V ruce držela jednu z konzerv a nabídla ji Michaele.

„To čumím,“ vyhrkla. „Čím jsem si vysloužila tolik přízně?“

„To taky není pro vás. Jen pro toho pejska,“ odsekla.

„Aha“.

„Taky jsem takovýho měla. Jenže na jaře mi ho nějakaj hajzl otrávil. Tu máš, hafíku,“ zaskřehotala.

Pes se nenechal pobízet a sousto hltavě pozřel.

„Díkec,“ odpověděla Michaela. Byla ráda, že jedou pryč. Ani trochu netoužila po návratu toho jejího kreténa a modlila se, ať se už proboha neukáže. Byl jí odporný a měla z něj strach.

Lea seděla na opačné straně a pozorovala neznámou dívku z Polné. Byla vzhůru, ale nabídnuté snídaně se ani nedotkla. Pouze se odpotácela na záchod a pak jen strnule zírala na ubíhající krajinu neustále svírající a otevírající dlaň. Působila jako osoba v katatonickém stavu.

Právě vjížděli do tunelu. Vlak zpomaloval. Zešeřilo se, ale kupé vzápětí prozářilo umělé světlo. Michaela pocítila úzkost, jakou míváme z neznámých, neprobádaných prostor. Zdálo se jí, že tunel nemá konce, že z podzemí už nikdy nevyjedou. Pokoušela se tyhle

hloupé myšlenky odehnat. Vzápětí se znovu ocitli na denním světle, ale v úplně jiném světě. Slyšela kolem sebe zděšené výkřiky a sama se přistihla, jak s obličejem přitisknutým k oknu ječí ze všech sil. Projížděli údolím šílenství. Mezi rozeklanými skalami, v úzké soutěsce, se hemžili nakažení. Bylo jich nepočítaně. Sotva si jich stvůry všimly, vztahovaly k nim ruce a s rozšklebenými tvářemi se sápaly za nimi do svahu. Ty nejbližší smetla kola vlaku, nelítostně si razícího cestu přes úlomky kostí, masa a rozdrčené mozkové hmoty. Michaela instinktivně zavřela oči. Nechtěla vidět děsivé divadlo, které svou reprízu přenesse do jejích nočních mūr. Měla dojem, že se vlak nahýbá na stranu a vzápětí se zřítí dolů, kde se všichni stanou obětí útoku, jemuž nelze odolat. Jenže to byla jen sugesce k smrti vyděšené dívky.

„Lidi! Krucinál, tam jsou lidi!“ Výkřiky ji přiměly vyhlédnout z okna. Brzdy zaskřípaly a vlak zpomaloval. Budou se snad vracet? Hodí strojvůdce pro jistotu zpátečku? Dokáže se vrátit dřív, než jim bestie odříznou cestu? Co když na torzech jejich rozmaširovaných těl vykolejí?

Vyskočila na sedadlo a vytřeštila oči. V nedohledném zástupu lesknoucích se bílých lebek bojovala hrstka živých, zdravých lidí. Bránili se ze všech svých ubývajících sil a v sevřeném hloučku pomalu ustupovali do svahu. Mnoho času jim nezbývalo.

Vlak se teď sotva šinul. Hned vedle ní třeskl výstřel. Harry stál u otevřeného okénka, pušku vystrčenou ven. Další výstřel a jedna z oblud se skácela k zemi. Bylo to jako kapka v moři. Nešťastníci si jich všimli a snažili se co nejkratší cestou prodrat k vlaku. Zahlédla

vojenské uniformy. Ten, který stál v čele, se rozmáchl sekerou, masakroval nejbližší zrůdy, aby je vzápětí nahradila desítka dalších. Vagón zastavil pár kroků od nich. Otevřely se dveře. Jindra s Šerým třímali v rukou sekery, připraveni k boji.

„Nastupte si! Rychle!“ vykřikl Jindra. Skupinka právě dorazila k vagónu. Jeden z vojáků, zřejmě jejich velitel, vykřikoval jakési pokyny a spolu se svým druhem se snažil získat ostatním trochu času. Harry mezitím skolil dalšího útočníka a bleskurychle vytáhl z kapsy novou krabičku nábojů.

Nejbližší z utečenců uchopil do náruči malou, asi osmiletou holku a vyzdvihl ji vzhůru. Jindra ji popadl za ruce a odhodil do chodbičky. Harry pokračoval ve střelbě.

„Rychle! Dělejte!“ povzbuzovali je pasažéři z vlaku.

„Tomeši, pohni sebou a nastupuj!“ vykřikl zbývající voják s výšivkami na ramenou.

„Až po vás, poručíku,“ odpověděl.

Lánský rozřal lebku dalšího útočníka a vyskočil na schůdky. Vmžiku byl uvnitř a podával ruku svému druhovi. Ten se vzápětí ocitl vedle něj.

„Zavíráme! Padáme odsud!“ křičel Jindra.

Harry pokračoval ve střelbě, přestože už nedávala valný smysl.

„Ještě okamžik,“ zastavil ho gestem ruky nejstarší voják, který nastoupil jako poslední. „Bylo mi ctí s vámi sloužit,“ podal Lánskému ruku.

„Co mi to povídáš, Tomeši?“ odpověděl nedůvěřivě velitel.

„Sbohem. Zabiju těch hajzlů, co nejvíc dokážu. Šťastnou cestu. Dokázal jste to. Tyhle lidi už zachráníte.“

Velitel ho popadl za ramena. „Co blbneš? Co to má znamenat?“

Tomeš ukázal na své stehno. Uniforma tam byla proděravělá a přes zašpiněnou látku prosakovala krev.

„Do prdele, to snad...“

„Dostal mne jeden z těch hajzlů, sejmul jsem ho příliš pozdě. Oba víme, co to znamená. Jsem rád, že aspoň těch pár lidí to s vámi zvládlo. Takže... šťastnou cestu a sbohem.“

Než se velitel vzpamatoval, Tomeš seskočil na kolejiště. Nakažení si ho nevšíмали. Vzal sekeru a prorážel si cestu vpřed. Rozrážel lebky šilenců jednu za druhou, v klidu a s rozvahou, s vědomím, že nemá kam spěchat. Během chvilky se ztratil v davu šilenců.

„Odjíždíme, do hajzlu!“ zařval Jindra a zabouchl dveře před bestií, která se už sápalá dovnitř. Dveře se zapřičily pravačkou nakaženého, zčernalé nehty zarýval do podlahy. Šerý přiskočil a mocnou ranou sekerou uťal ruku v zápěstí. A pak ji fotbalovým odkopem poslal pryč. Dveře zaklaply a vlak se rozjel. Další z nakažených se dostali pod kola. Trámy mezi kolejemi zčernaly jejich krví.

Zachránění se shlukli do hloučku, pokřikovali na sebe radostí z nečekané záchrany. Jen velitel zachmuřeným pohledem zíral za prosklené dveře. Jen pár okamžiků a děsivé divadlo mu definitivně zmizelo z očí.

Z kupé vystoupil Harry, zbraň namířenou před sebe.

„Děkujeme za záchranu. Díky, díky,“ napřáhoval k němu ruce nejeden ze zachráněných. Hynek držel v náručí Karolínu, která ještě nic nechápala. Tíše vzlykala.

„Dobře. Jsem rád, že jste to zvládli. Ale teď si přejděte do druhého vagónu.“

„Děkujeme. Fakt. Bylo to o fous. Já se už loučil se životem a najednou tohle... ale radši dejte pryč tu pušku. My nejsme bělooci,“ prohodil bodře Hynek.

„Říkám, postupte si do druhého vagónu,“ pronesl Harry ledově. Jindra se Šerým na něj zůstali překvapeně hledět.

Velitel se konečně vzpamatoval. „Ondřej Lánský, poručík,“ představil se. „Odevzdejte mi prosím tu zbraň. Jste civil, pokud se nemýlím a víte, že...“

„Tyhle pochybné zákony už neplatí,“ zchladil ho Harry. „Já říkám jasně, *prejďte si do druhého vagónu*. A nic nezkoušejte. V zájmu bezpečí nás všech.“

„Děkujeme za záchranu. Ale jako zástupce armády...“ začal Lánský.

„Armáda selhala. Nechala nás na holičkách. A jak vidím, moc dobře jste si nevedli ani vy. Nebýt nás, máte to za sebou. A ty sekery prosím také odevzdat.“

„Jak si račte přát. Stejně ji už neudržím ani minutu. Meleme z posledního, vážený pane,“ hlásil Hynek a pustil ji z rukou. Se zaduněním dopadla na podlahu. Karolína následovala jeho příkladu. Vůbec nechápala, že tuhle primitivní zbraň tak dlouho udržela v rukou, dokonce s ní bojovala. Jako by šlo o někoho jiného. Jako by

se převtělila do jakéhosi avatara v počítačové hře, kterého ovládá někdo jiný z bezpečí vzdálené klávesnice. Jako by právě přišla z jiného světa, v němž byla pouhým divákem.

Harry stále mířil poručíkovi na hrud', prst na spoušti. Kolem něj se shlukli zachránění. Lánský rezignoval. Stejně byl na pokraji sil. Měl pocit, že už neudělá jediný krok.

„Co máme podle vás dělat?“

„Zalezte si do druhého vagónu. Tam zůstanete v izolaci tak dlouho, jak uznám za vhodné. Přednostně se tam všichni navzájem důkladně prohlédněte, jestli někdo z vás nemá kousanec. Berte to jako karanténu. Teprve pak si promluvíme.“

„Ten, koho kousli, sám odešel. Jeden z mých nejlepších mužů. Co chcete víc?“ dodal Lánský našťavaně.

Osm trosečníků, torzo Lánského skupiny, doklopýtalo do zadního vagónu, kde popadalo ztěžka na sedadla. Dva muži zatím zajistili zadní dveře, aby se nedaly otevřít. Zachránění sotva popadali dech. Únava se jim zračila ve tvářích více než výmluvně. Harry k nim krátce promluvil.

„Dostanete od nás pitnou vodu a něco k jídlu. Nemáme zásob zrovna nazbyt, ale rozdělíme se s vámi. A taky vám nabídneme vodu na umytí a nějaké čisté oblečení. Snad vám padne.“ S těmito slovy pečlivě zabezpečil i přední dveře a ponechal je svému osudu.

„Vy jste se vážně dočista zbláznil!“ vyjela po něm Helena, sotva se vrátil mezi ostatní. „Já bláhová se domnívala, že jste šel do sebe. Napřed je zachraňujete a teď z nich uděláte vězně? Vážně to nechápu. Vaše počínání mi vůbec nedává smysl.“

Harry ji vzal smířlivě kolem ramen. „Opravdu jim nechci ublížit. Jen netuším, jak na tom jsou. Dobře víte, že dosud detailně neznáme způsob, jakým se nákaza šíří. Kousnutím, to ano, ale máme jistotu, že je to jediný způsob? Izolace je pro naše bezpečí. Jakmile se přesvědčím, že jsou v pořádku, přijmeme je mezi sebe.“

„Je mezi nimi malá holčička. To vám ji vůbec není líto? Kdo ví, jaké hrůzy si prožila. Aspoň u ní jste mohl udělat výjimku,“ vyčetla mu.

„Jistě se bude cítit mezi lépe svými, nás ještě nezná. Uznejte, že je to tak lepší.“

„Někdy mívám pocit, že se jen vymlouváte. Povídate, co vás napadne, jen abyste zdůvodnil svá sobecká rozhodnutí. Jak myslíte. Já ale zásadně nesouhlasím,“ odsekla a odebrala se trucovat na opačnou stranu vagónu.

„Armáda by měla zachraňovat nás. Přitom je to naopak. Není to nějaký ujetý?“ hlásil Šerý.

„Co podnikneme dál?“ zeptal se Jindra. „Máte nějaký konkrétní cíl?“

„Monitorovat okolí, co jiného?“ odpověděl Harry. „A pokud zahlédneme v blízkosti rybník, uděláme si hygienickou přestávku.“

„Hlavně už nechci potkat ty zmrdy,“ odfrkl Luděk. „Viděli jste, kolik jich bylo? Vůbec jsem nedohlédl na konec. Je to čím dál horší, a ne že ne.“

Vlak míjel zelený lesík pod majestátními skalisky. V tomto úseku působila příroda tak nevinně, jako by se ve světě nic mimořádného nestalo.

Lánský klesl do sedadla a zavřel oči. Cítil se úplně vysátý, vyšřavený, jako nikdy předtím. Spánkový deficit a děsivé události posledních dní a nocí si vybíraly svou daň. Dotkl se svého limitu. Jeho tělo ovládl nekontrolovaný třes. Únava ho neúprosně srazila na kolena. Sztanko, poslední z torza jeho jednotky, mu přinášel plechový hrnek s vodou. Málem jej vybryndal, jak se mu třásly ruce, ale nakonec vypil na ex rovnou tři.

„Co s námi ti lidé zamýšlejí?“ zeptal se jeden z civilistů, který se ještě nevzpamatoval z neuvěřitelného poznání, že přežil.

„Zdají se vystrašení... ne nebezpeční... to by nás sem... nebrali. Jen karanténa... pak už...“ Větu nedokončil. Hlava mu spadla na rameno a usnul. Šetrně jej uložili na sedadla.

Karolína se konečně probírala. „Jak to říkal? Měla bych vás ošetřit. Jste někdo zraněný?“

„Není to nic vážného. Jenom rozbitý koleno,“ zahlásil asi třicetiletý muž krátce střižených vlasů. „Ani to už moc nebolí. Jen mi z něj pořád teče krev.“

Vyhrnul si nohavici. Karolína ránu pečlivě prohlížela. Kůži na česce měl sedřenou a ušpiněnou černými šmouhami.

„Opravdu vás nekousli.“

„Na mou duši. Spadl jsem na blbej šutr, bolest jak sviňa. Kdyby ty mrchy zrovna neútočily, tak jsem nevstal. Ale když jde o kejhák...“

Nezjistila žádné stopy po smrtících čelistech, ani škrábance. Opravdu jen banální zranění... banální po té stránce, pokud se do rány nedostane infekce. Pečlivě ji očistila kysličníkem z příruční lékárníčky. Muž jen sykal bolestí.

„Máte tetanovku?“

„Jo, dostal jsem ji před nějakými třemi lety. To by mělo stačit, ne?“

Proti tetanu určitě. Myslí jí proběhla série fotografií nejrůznějších infekcí s fatálními následky. Může jen doufat, že dotyčnému bude přát štěstěna. Ránu zalepila náplastí z lékárníčky a více už učinit nemohla.

V okénku mezi oběma vagóny zahlédla zasmušilou tvář muže, který je soustředěně pozoroval. Ošetřený chlápek se na něj zaškaredil.

„Do hajzlu, to pekelně bolelo, sestro.“

„Budete v pořádku. Teď si lehněte a prospěte se. Všichni potřebujeme spánek jako sůl.“

Sakra, to jsem se ale rozkecala, pomyslela si v duchu.

„Potřebujete ještě někdo ošetření? Hlaste se. A taky se navzájem důkladně prohlédněte. Jsem vám k plně dispozici.“

Vlak pokračoval ve své pochmurné cestě. Pomalu se ploužil krajinou za bedlivých pohledů pasažérů. Snažili se zorientovat v nové, neznámé situaci. Otazníků jen přibývalo. Harry se uzavřel do sebe a ignoroval otázky i výčitky, jež se snášely na jeho hlavu. Nebyla to jeho arogance, jak se někteří domnívali. Pouze si nevěděl rady sám se sebou. Byl přesvědčen, že jeho rozhodnutí jsou logicky zdůvodnitelná, že si je dokáže obhájit... ale po lidské stránce je lze zařadit eufemisticky řečeno jako kontroverzní.

Michaela s Leou se marně pokoušely rozmluvit neznámou dívku, jedinou přeživší z Polné. Ta se však nechala jen odvést na záchod, pozřela dvě tři sousta a dál bezmyšlenkovitě hleděla z okna. Nejspíše jejich slova vůbec nevnímala. Možná prožila natolik strašlivé události, že dočista rozvrátily její duševní stav. Neměli s sebou psychologa či psychiatra, který by poradil, co si s ní mají počít.

Projeli několika železničními stanicemi přes jim neznámé vesnice, ale všude se jim naskýtal stejný, bezútěšný obrázek. Nikde nespátřili živou duši. Na jedné z nich tucet mrtvol nakažených, ale i když zastavili a Brabec svým zvučným hlasem vyvolával na všechny strany, nikdo mu neodpovídal. Zdrželi se pouhou čtvrt hodinu a s úlevou pokračovali dál. O dvacet minut později se ocitli mezi poli, za nimiž prosvítala hladina dvou rybníků. Brzdy zaskřípaly a vlak zastavil dobrých padesát metrů od vodní hladiny.

Strojvůdce vykoukl z kabiny. „Takhle jste si to přál?“

Harry přikývl. „Uděláme si pauzu tak na hodinku. Potom se vrátíme tak, jak jsme slíbili. Naplníme barely a přepereme špinavé šatstvo, a především se opláchneme. Voda bude nejspíš pěkně studená,

ale aspoň nás osvěží a nebudeme hnít ve špíně. Pane Šerý, jak to vypadá v druhém vagónu?“

„Zatím všichni chrápou. Jak dlouho mám na ně čumět? Je to nuda. A taky tady nejsem jedinej, sakra.“

„Za chvíli vás někdo vystřídá,“ pronesl Harry smířlivě. „Potřebuji ještě jednoho muže, aby vylezl na vagóny a dával pozor, kdyby se blížilo nebezpečí.“

Někteří brblali, ale na otevřený protest se nezmohli. Usoudili, že alespoň nějaké velení je lepší než žádné a kdo jiný by také chtěl nést zodpovědnost? Skupinka se trousila k rybníku obrostlému rákosím a orobincem. Nakonec vyhledali místečko, kde se při troše šikvosti dalo slézt až k vodě. Dno bylo kamenité, nepříliš hluboké. Dvacet metrů před nimi trčel z hladiny pokroucený kmen stromu.

Ti odvážnější se hned začali svlékat. Sebastián, Micheala a Lea popošli ještě dál a Michaela ukázala na malou zátočinu skrytou za vzrostlými keři.

„Tady mne aspoň nebude nikdo očumovat. Ten slizák Šerý zůstal ve vlaku, ale viděli jste Igora? Čumí na mě od prvního okamžiku, div že při tom neslintá. Když si ho představím ve slipech, chce se mi zvracet. Cítili jste, tak páchne?“

„Ty taky zrovna nevoníš, Míšo. A neměli bychom chodit tak daleko. Co když se tady objeví ti hnusáci?“

„Tak prostě zdrhnem. Jako vždycky,“ prohlásila bezelstně.

Odhodila kalhoty do trávy a opatrně namočila chodidlo do vody.

„Studená!“ vrískla. A svůj výrok doprovodila hlasitým zapištěním. Sebastián si všiml, že se jejich směrem otočilo několik vyděšených tváří.

„Klídek!“ křikl na ně. „To jen ségře došlo, že v rybnících nebývá voda horká jako ve vaně!“

„To teda sakra není!“ zahalekal Sokolovský a v trenkách vběhl do rybníka. Voda kolem něj jen stříkala.

„Studená! Studená!“ vykřikovala Michaela a krůček po krůčku postupovala vpřed. Teď už stála po kolena ve vodě. Sebastián s Leou se také svlékli a drkotajíc zuby ji následovali.

Obě dívky se spolu začaly pošťuchovat. Lea nabrala plnou hrst vody a vychrstla ji na kamarádku. Ta vypískla a vzápětí jí oplátila pořádnou sprškou, až na Lee nezůstala nit suchá. Vypadaly tak bezstarostně... jako ještě nedávno, kdy prožívaly své dospívání se všemi radostmi i starostmi, které k jejich věku patří a které se zdály tak zásadní... Přitom to byly pouhé prkotiny ve srovnání se vším, co je nyní postihlo teď. Sebastián si vybavil chvíle, kdy je rodiče vzali do aquaparku a Michaela s Leou se hecovaly, která si dřív troufne do toho šíleného tobogánu. A pak si užily jízdu ještě mnohokrát. Chvíle, když stál nic netuše na pokraji bazénu a ony ho zezadu zákeřně srazily do vody. Každý pak snědl dvě velké zmrzliny a skvělou porci grilovaného kuřete. Jaké to byly úžasné dny! Tehdy si jejich hodnotu vůbec neuvědomoval. Co by dal za to, aby se vrátily!

Ponořil se, až mu vodní hladina omývala krk. Dlaněmi smýval veškerý pot a špínu, kterou nabral od jejich útěku z chaty. Na chlad si zvykl. Koupel byla tak osvěžující.

Pozoroval obě dívky pokračující ve vzájemném souboji, obě měly trička zcela promáčená. Když se všichni důkladně vyřádili, vylezli na břeh a Lea důkladně vyráchala špinavé oblečení. Lehl si do trávy a pozoroval ji. Dosud ji brala jen jako Míšinu nejlepší, nerozlučnou kamarádku, s níž se seznámila už ve školce. Tolikrát ho štvaly svými nesnesitelnými pubertálními výlevy. Kolikrát ho Lea provokovala, až by jí nejradši dal pár facek. Teprve teď si pořádně všiml, jakou má hezkou, štíhlou postavu a jak jí za poslední půlrok vyrostla prsa. Přes tričko jí prosvítaly tmavé bradavky. Než se nadál, pocítil tak nečekaný, tak silný příval touhy, že se s rozpaky bleskově otočil na břicho. Naštěstí byly obě zaujaté samy sebou a ničeho si nevšimly. Alespoň v to doufal.

Neměl ještě žádné zkušenosti, pokud nepočítal pár letmých polibků někdy ve třinácti, jeden francouzský s o dva roky starší holkou (kde je jí asi teď konec? A jak se vůbec jmenovala?) a nevinné osahávání přes šaty se spolužačkou půl roku zpátky.

A tak tam ležel a nemohl od Ley odtrhnout oči. Pozoroval jejich škádlení a přál si, aby vydrželo pořád, stále a nikdy nekončilo. Sluneční paprsky ho hřály do zad a jeho fantazie pracovala na plné obrátky.

Houkání vlaku přerušilo vzácnou idylu. Otočen zády k dívkám si bleskově natáhl kalhoty a upřel pohled ke kolejím. Muž hlídkující na vagónu v poklidu přecházel sem a tam, košili měl ovázanou kolem

pasu a vystavoval svůj hrudník slunečním paprskům. Nebezpečí nehrozilo, pouze jim vypršel čas. Lidé se balili, Harry s několika muži nalévali vodu do připravených barelů, aby je odnesli zpátky do vlaku. Chlápek slezl z vagónu a vystřídal jej další.

„Co se děje?“ houkla Michaela.

„Klídek, pohoda. Jenom se musíme vrátit,“ vysvětloval Sebastián. S úlevou zjistil, že jeho vzrušení konečně vyprchalo. Michaela ždímalá promočené tričko a voda jí stékala po lýtkách. Chodidla měla zamazaná od hlíny.

„To zůstaneš v mokrým?“ vyčetl jí. Ač se slunce do nich opíralo svými paprsky, třásla se zimou.

„Převlíknu se až na hajzlu ve vlaku,“ odsekla. „Před těma lidma, před tím úchylem a před tebou v žádném případě.“

Sesbírali svoje věci, vyprané oblečení si přehodili přes ramena a vydali se nazpátek. Lea si uvázala ručník kolem beder a slušelo jí to náramně. Sebastián přispěchal na pomoc při odnášení barelů. Pár lidí se po obou dívkách se zájmem otočilo. Michaela s odporem pokrčila nos a nenápadným gestem upozorňovala Leu.

„Fakt nechutný,“ špitla při pohledu na Igora jen ve slipech, přes které mu přepadávalo bílé sádelnaté břicho. Co se týče barvy pleti, s nakaženými si příliš nezadal. Ten člověk snad vůbec nechodil na slunce.

Během deseti minut byli všichni usazeni na svých sedadlech připraveni pokračovat ve své strastiplné pouti.

Karolína byla k smrti unavená, ale na rozdíl od svých druhů k ní spánek nepřicházel. Zatímco Hynek vedle ní usnul snad do minuty, ona stále vězela v přízračném, polobdělém stavu, kdy nedokázala rozlišit, co je realita a co pouhá iluze. Vnímala každý přejezd pražce, každé zaskřípění brzd. Rozpoznala, kdy vlak stál, ale neptala se proč a bylo jí to jedno. Slyšela hlasy, výskot i jakési dohadování, ale rovněž netušila, o čem. Oči měla zavřené a čas kolem ní pádil, aniž věděla, kolik ho uplynulo. Její tělo zůstávalo ve střežehu, jako by se každým okamžikem mělo stát něco strašlivého. Připravené k reakci, k vyplavení další dávky adrenalinu do krve. Pokoušela se srovnat myšlenky, ale v mozku jí řádil orkán, proměňující vše v chaotickou spoušť. Měla by přemýšlet, proč zrovna ona přežila, proč právě k ní byl osud tak milosrdný, přestože si to vůbec nezasloužila. Ale i na tyto úvahy byla příliš roztěkaná, nesoustředěná. Podvědomím jí probleskoval stále stejný, jediný obrázek, jako zjevení fanatického válečníka. Ona se sekerou v ruce, rubající na všechny strany a zatínající ostří do hlav a těl nemilosrdných nepřátel. Pořád a stále. Sotva jednoho zničila, vynořovali se před ní desítky a stovky dalších, čerstvých, prahnoucích po její krvi. Nedokázala se hrůzných obrazů zbavit. Únava se proměnila v prokletí, které ji zbavilo spánku. Dokáže vůbec ještě někdy usnout? Proč jen tolik bojovala o svůj život? Mohla už mít všechno za sebou, proměňovat se v cosi tak vzdáleného člověčenství, co netrápí žádné svědomí za své viny.

To by ses doopravdy chtěla změnit ve vraždící bestii? Nestačilo ti, co jsi způsobila? Chceš si brát další životy? zaútočilo na ni její vlastní svědomí.

Jsem v začarovaném kruhu. Utíkám před sebou, už roky, a nemám kam. Žádná skrýš pro mne není, žádné rozřešení. Otočila se na druhý bok. Od okénka měla otláčenou celou tvář. Uragán v hlavě se změnil v pouhý vítr. Začala se propadat do hypnotického polospánku. Za zavřenými víčky cítila sluneční paprsky a slyšela šumění moře, jako by byla někde na pláži. *Na té proklaté pláži.* A pak náraz, kdy se nebe stane propastí a ona se noří stále hlouběji pod hladinu. Zaslechla zvuk, který do téhle scenérie nepatřil. Zvuk, který ji přimrazil k sedadlu. Zachrčení, tak známé, tak děsivé. A rázem otevřela oči dokořán.

Osvěžení chladivou vodou se cítili přece jen v trochu lepší náladě. Brabec se ztratil v řídicí kabině a ostatní si posedali po trojicích a čtveřicích naproti sobě. Jako by je přestálé nebezpečí sblížilo. Cítili potřebu vypovídat se o svých osudech, promluvit si o lidech, zavřených v karanténě ve druhém vagónu, o nichž nevěděli zhola nic, což platilo i o zvláštní zasmušilé dívce nereagující na žádné pokusy o konverzaci. Osudy obyvatel Polné i oněch vojáků zůstávaly neobjasněny.

Harry si velice dobře uvědomoval, že bezpečí vlaku je pouze relativní a nelze na ně spoléhat věčně. Se zdroji budou záhy na dně. Zvláště, když jich přibýlo a budou postaveni před nové úkoly, s nimiž

žádný z nich ještě před pár dny vůbec nepočítal. Získat potravu, ošacení a především dovolat se kvalifikované pomoci. Pohled na železniční stanice, jež pozvolna míjeli v postapokalyptickém panoptiku, mu neposkytl jediný optimistický vjem. Po profesionální pomoci nebylo nikde ani vidu, ani slechu. Úsek, kterým projeli, nepředstavoval nijak okrajovou trať, vypovídalo to hodně o stavu, v němž se společnost nachází.

S mrazením v zádech si uvědomil, jak neúprosně ho dostihlo tvrzení, kterým se po léta oháněl. Ano, s rozvojem společnosti pozbyli lidé spoustu starých dovedností. Protože je nepotřebovali. A právě teď osud pohnul kolem dějin a ve chvílích, kdy jsou potřebné, nezbytné, i on sám má o nich jen nejasnou, mlhavou, nicneříkající povědomost. Stručně řečeno, prozíravě si opatřil zbraň, ale po praktické stránce na tom nebyl o nic lépe než jeho partneři v nouzi. Pokoušel si vybavit alespoň střípky dovedností, jež by se mu tolik hodily. Jenže zjišťoval, že jsou natolik povrchní a povšechné, že je nedokáže použít. Nejistota ho ochromovala. Jeli vlakem do neznáma a on stále netušil, co sdělí pasažérům, když žádná pomoc nepřijde.

Byla to jedna z příčin, proč ho Kristýna opustila? Že nedokázal věci dotahovat k oprávdickému konci? Že vždycky o nich raději mluvil, než aby je skutečně vyřešil? Prováhal i jejich vztah, až dopadl takhle fatálně?

Zaslechl zakašlání a otevřel oči. Naproti němu se posadila Helena Straková a upřeně ho pozorovala.

„Doufám, že se o nás postaráte. Rozumíte? A to tak, abyste se skutečně postaral o lidi, o všechny, když jste se stal samozvaným vůdcem. Můžeme vám věřit? Zatím jste mne zrovna nepřesvědčil.“

„Já se starám. Jistě, neznám pochopitelně úplně všechno, ale proto je nás tady víc. Každý může přispět svou trochou do mlýna. Pokud ho tedy napadne něco chytrého. Tam ti lidé z druhého vagónu přežili jen díky nám. Takže nemůžete říci, že nemám výsledky.“

„A proto jste z nich udělal vězně? Na jak dlouho?“

„Už jednou jsem vám vysvětloval, že to není vězení, jen karanténa. Nemohu si vzít nikoho dalšího na svědomí... kdyby se něco stalo.“

Vidíte, přiznáváte. Máte na svědomí Romana i Standu. Dokud jste nepřišel, byli živí a zdraví.“

„Spousta lidí byla ještě nedávno živá a zdravá. Není naší vinou, že se tohle děje. Proč se to děje. Přivezli jsme onu mlčenlivou dívku z Polné. Doufám, že se brzy probere ze šoku a důkladně nám poví, co se tam stalo. V konečném součtu je nás teď přece víc než tehdy na nádraží.“

„Jenže když má někdo smůlu, když se mu něco přihodí... prostě ho hodíte přes palubu. To se mi nelíbí. Oháníte se vzletnými řečmi, ano, hezky se poslouchají, uznávám. Jenže když přijde na věc, odepíšete lidi bez mrknutí oka. Proto se s vámi nemohu cítit dobře.“

„Jenže každý, kdo se nakazí, je nebezpečný, pro nás pro všechny. Dominový efekt, kterému musíme zabránit stůj co stůj. Co byste na mém místě udělala vy? Nechala ho mezi námi, aby nás zničil?“

„Lidé si musí pomáhat, za všech okolností,“ pokračovala, aniž mrknutím oka reagovala na jeho argumenty. „Magda, ta dívka, co

přišla se mnou, není moje dcera, ale neteř. Loni neudělala maturitu. Rodiče jí to pořád vyčítali, vyhrožovali, že jestli nepůjde makat, tak ji nebudou věčně živit a potáhne z domu. Já tohle vůbec netušila. Dozvěděla jsem se to až náhodně od jejich sousek. Umíte si představit, jak mne to zasáhlo? Má vlastní sestra a zachová se tak podle. Ani mi nic neřekne, chápete to? Ale byla to vina hlavně jejího manžela, to byl takový despotický hrubián, nikdy jsem nepochopila, proč si ho vzala. Nikdy se mi nelíbil. I na mně byl sprostěj. Vždycky věděl, jak lidem ublížit. Ne fyzicky, ale slovem, a to je kolikrát horší. A já tohle nesnáším. Je moje vina, že nemohu mít děti, že jsem zůstala sama? Je to důvod k pošklebkům, aby mi nadával, aby mi řekl, že jsem... ani vyslovit to nemohu,“ vzlykla.

Harry jí položil dlaň na zápěstí. „To nic. Nikdo z nás si nic podobného nemyslí. Byl to prostě darebák.“

„Zašla jsem za nimi... a on... docela natvrdo mne vyhodil. Sestra k tomu mlčela. Neřekla jediné slovo na obhajobu své dcery. Přemýšlela jsem, jak to udělat, abych Magdě pomohla. Vyřvával, že kdyby to věděl, tak by si takovou šeredu nepořizoval. Že je k ničemu, že nepřinese domů ani korunu. Co po ní chtěl? Víte, jak je dneska těžké získat pracovní místo? To chtěl, aby nastoupila někam do fabriky za mizerný plat, když stejně probíhá automatizace a místa se ruší? Na jak dlouho by to bylo? Na půl roku? Vždyť dnes už bez maturity nikoho nezaměstnají. A ona není hloupá, rozhodně ne. Tu maturitu nezvládla jen kvůli němu. Když vás někdo celý život ponižuje, nezbude vám ze sebedůvěry ani špetička.“

Harry mlčky přikyvoval. Uvědomil si, že ženě nejde ani tak o to vyčítat mu smrt dvou lidí. Potřebovala se vymluvit ze svých smutků, ze svého zpackaného, neuspokojivého života. Potřebovala najít někoho, třeba úplně cizího, komu by otevřela svou duši.

„Ale Magdě neříkejte o tom, co si teď spolu povídáme. Je citlivá duše, jen si sebe sama vůbec nevází. Dva dny poté, co jí ten darebák přede mnou spílal, od nich utekla. Za mnou. U mě jí bylo mnohem líp. Nebyla jsem na tom finančně tak špatně, abych nedokázala uživit jednu ztrápenou duši. Snažila jsem se jí vlévat ztracenou sebedůvěru. Nebylo to vůbec snadné, mnohdy i já zažívala pocit naprosté marnosti. Slíbila jsem jí, že až zkusí novou školu, tak jí budu pomáhat, přesvědčovala jsem ji, že to zvládne. Víte, že jeden čas přemýšlela o sebevraždě? Kdo by ji měl na svědomí, pokud by ji uskutečnila? Jednou se mi s pláčem svěřila... chtěla se nechat přejet vlakem. Dovedete si představit tu hrůzu? Kdyby se jí to podařilo... nikdy bych si to neodpustila. Protože jsem byla dlouho nevšimavá a myslela jen na sebe. Už jste mne pochopil? Jsme odpovědní i za to, co nás obvykle nezajímá, co se nás zdánlivě netýká.“

„Mýlíte se. Odpovědnost neseme jen za to, na co stačíme. Nikdo z nás nedokáže zachraňovat celý svět. To umí jen superhrdinové z komiksů. Jejich příběhy jsou však jen pouhé pohádky.“

„To je výmluva. Mně se Magda svěřila se vším. Jak ji doma deptali, jak ledabyly se s ní rozcházel kluci. Zatímco ona se zamilovávala, oni s ní končili hned poté, co jí vlezli do postele. A já ji přitom jen vyslechla, v mnoha věcech jí nedokázala poradit, sama jsem tápala, a

přesto zjišťovala, jak vedle mne pookřála. Věřím, že i školu by dokázala zvládnout, kdyby...“

„A kde jsou teď, její rodiče?“ zeptal se Harry.

Žena povzdychla. „Na to se ji prosím neptejte, na to v žádném případě ne. Nechci, aby si znovu vybavila strašlivé, traumatizující zážitky. Nechci, aby si nesla psychické následky po celý život.“

Stejně je nevymaže, pomyslel si Harry. Stejně jako já nikdy nedokážu zapomenout na svůj rozchod s Kristýnou. Právě se dostávali k rozuzlení celého příběhu.

„Pokousali je?“

„Sestra mi telefonovala. Požádala mne o pomoc. Jejím manžela pokousali šílení lidi s bílými očima. Vydala se s ním do nejbližšího zdravotnického zařízení, ale čekárna byla tak narvaná pacienty, že v ní strávili celý den. Odehrávaly se tam děsivé scény, lidé se vzájemně napadali, jak... k večeru už nepřijímali vůbec. Tak se vrátili domů. Já... jeden čas jsem pracovala jako ošetřovatelka v domově pro seniory. Prosila mne, abych jim pomohla...“

„A vy jste riskovala.“

„Samozřejmě. Neváhala jsem ani na okamžik. Byla jsem jim povinována. Oběma. S Magdou jsme se za nimi hned vypravily. Nebylo nám dobře, obě jsme trpěly silnými průjmy... Magdě se nechtělo, měla strach, ale kvůli své matce...“

„Hrozilo vám obrovské nebezpečí. Jenže jste to nemohla tušit. Nikdo vás nevaroval.“

„I kdybych to věděla, copak jsem mohla odmítnout? Copak bych mohla s něčím takovým žít, odmítnout pomoc bližnímu?“

„Bylo to tam u vás taky tak zlé, vidíte.“

„Hodně lidí dojíždí pracovně do města. Tam byli napadáni a vraceli se zpátky...“

„S nákazou, o které neměli ponětí. Roznesli ji po celém vašem městečku.“

„Sestra nebydlí daleko. Když jsme k nim dorazily, měla vysokou horečku a její manžel na tom byl ještě hůř. Neudržel moč ani stolicí, křičel a nadával. Jen s vypětím sil jsme to zvládaly. Magda se od něj držela dál. Bohužel mu nedokázala odpustit. To jediné mne na ní mrzí.“

„Nechoval se k vám zrovna vstřícně. Co jste čekala?“

„Bylo mi ho líto. Tak silný muž a zůstával z něj pouhý stín. Opravdu mi ho bylo nesmírně líto, až k slzám. Byl to chudák.“

„Chudák? Před chvílí jste říkala, že to byl sebestředný, nesnášenlivý člověk. Dokonce vyšťval svou jedinou dceru. Co ještě horšího mohl udělat?“

„Stále jsem přesvědčena, že v jádru špatný nebyl. Jen měl v životě smůlu. Vystřídal hodně zaměstnání, ale nikde si nesesl se svými šéfy. Prostě a jednoduše ho vždycky hodili přes palubu a méně talentované zaměstnance si ponechali, nejspíš proto, že jim lezli do zadku, to on neuměl. Věřím, že i Magdu nesmírně miloval. Nechtěl se smířit s tím, že nezvládla maturitu a byla by v profesním životě neúspěšná jako on. Zvláště, když získat dobré místo je rok od roku těžší. Byl na ni tvrdý, to ano, určitě tak chtěl k jejímu prospěchu, jenže to přehnal.“

„Nechtěl, aby pracovala na podřadných místech? Stejně by všechna během pár let vymizela, protože je nahradí robotizace a umělá

inteligence. A také proto, že sami lidé je nebudou chtít zastávat. Nemyslíte, že měl svou dceru raději podpořit psychicky, než ji vydeptat natolik, až uteče z domu?“

„Já vím. Nechoval se vždycky ideálně. Ale jistě byl v jádru dobrý člověk a já ho přes to všechno měla svým způsobem ráda.“

Přitom ho před pár větami dříve nazvala hrubiánem, pomyslel si Harry. Usoudil, že Helena patří k těm nemnoha milým, naivním duším, které když praštíte palicí do hlavy, za odměnu vám připraví delikatesní večeři. A vehementně se zastávají takových jedinců, kteří se největším dobrodiním pro lidstvo stávají jedině když co nejdříve shnijí pod zemí. I kremaci by považoval za zbytečné plýtvání energií. Prostě altruistka jako vyšitá. Pomyslel si, že na ni musí dávat obzvlášť pozor. Lidé jako ona mohou ve svém svatém přesvědčení šířit dobro do celého světa spáchat ne jeden malér. A ohrozit tak celou skupinku přeživších.

„Stejně jste je musela opustit,“ dodal věcně.

„Bylo to strašlivé. Teplota jim stoupala ke dvaadvaceticce, úplně hořeli. Začínali blouznit. Už mě ani Magdu nepoznávali. Chtěla si povídat aspoň se svou matkou, ale nevnímala ji. A pak jsme zjistily, že on přestal dýchat. Zkoušela jsem umělé dýchání a masáž srdce, Magda se pokoušela dovolat na 112, ale i tahle linka byla beznadějně přetížená. Za půl hodiny zemřela i moje sestra. Seděly jsme nad jejich těly jako přimražené, když...“

„Když znenadání procitli. A pak...“

„Hrozně jsme se polekaly. Pozbyly jsme... nedokázaly zvládnout... když šel po nás... prostě jsme zbaběle utekly.“

„Naštěstí jste poslechlly své instinkty. Jinak bych si teď s vámi nepovídal.“

„Strašně jsem si pak vyčítala, že jsem utekla. S Magdou. Přemohl nás strach.“

„Strach je součástí našeho života. Pokud ho záměrně nešíří zlí lidé, pomáhá nám zdotat překážky. Přežít. A tak jste se rozhodly utéci do evakuačního centra?“

„Vykládali o něm v rádiu. Televize už nevysílala, noviny nevycházely. Víte, napřed odborníci z ministerstva říkali, že jsou to všechno jenom fámy, žádné útoky šílených lidí neexistují, jsou to jen namaskovaní extrémisté...“

„Také jsem je slyšel. Nevěřím těmhle odborníkům ani nos mezi očima. Pouhé lži privilegovaných politiků, kteří vytvářejí falešný obraz bezpečného světa. Nikdy nebyl bezpečný.“

„Každá stanice říkala něco jiného. Seděly jsme zavřené doma, bylo nám mizerně. Vydala jsem se jen pro pitnou vodu, kterou dovážely cisterny, ale sotva jsem došla domů...“

„Druhý den už to nebyly fámy, vidíte?“

„Ty dva odborníky vystřídali jiní lidé z ministerstev. Připustili, že se jedná o neznámou nemoc, způsobující přechodné šílenství, možná biologický útok neznámých extremistů...“

„Který zachvátil celý svět? Kdo z těch fanatických, názorově roztržštěných skupinek by byl schopen sehnat prostředky na něco takového? Pořád lhali.“

„Když jsme zaslechly informace o zakládání evakuačních center, tak jsme se sbalily a z posledních sil došly na nádraží. Jenže příští vlak už neodjel a stopem nás nechtěl nikdo vzít. Zbytek už víte.“

„Já se vám rozhodl pomoci. Klidně jsem mohl pokračovat v cestě a ponechat vás osudu. Ti tři mladí, kteří přijeli se mnou, přišli o rodiče. Utekli a v lese je napadli nakažení. Přišel jsem včas a ilegálně drženou zbraní problém vyřešil. Takže vidíte, nejsem zase tak špatný člověk, jak si myslíte. Jen vím, že koho kousnou, je ztracen. A můžeme o něj pečovat, jak bychom sebevíc chtěli, je to marné. Přeměnil by se a nákazu šířil dál. Ohrozil by nás a dopadli bychom stejně. V rámci naší záchrany jsem nucen provádět rozhodnutí, která se mně osobně příčí. Vašeho kamaráda... nemohl jsem mu dovolit nastoupit do vlaku. Opravdu nemohl... byť bych si to přál ze všeho nejvíc. Chápejte.

Zavrtěla nesouhlasně hlavou. „Ano, co říkáte má logiku, jenže...“

Její další slova přerušil výkřik hrůzy, který je na okamžik přimrazil k sedadlům.

Karolína zaječela a přízrak se vrhl vpřed. Ne po ní, ale po nejbližší postavě, dřímající na sedadle.

Někdo byl rychlejší. Před Karolínou se zhmotnilo tělo poručíka Lánského a zabralo celé její zorné pole. Voják se bez zaváhání postavil bestii a vmžiku ji pevně chytil pod krkem. Čelisti bezmocně cvakly a ruce se vymrštily proti němu. Lánský pustil jeho krk, pevně sevřel obě

předloktí. Nemohl dopustit, aby mu nakažený drápal do obličeje. Bestie měla neuvěřitelnou sílu. Vzdálenost mezi jeho zuby a poručíkovou tváří se zkracovala. Karolína ječela jako na lesy a přidávali se k ní další. Mnohačlenný sbor křiku, jekotu a skřeků splýval v jednu jedinou ďábelskou symfonii rvoucí ušní bubínky na atomy. Sztanko a Hynek vyskočili ze sedadel a vrhli se poručíkovi na pomoc. Pak se s mocným třísknutím rozletěly dveře.

„Držte ho!“ vykřikl Harry.

Poručík a Hynek drželi šílence mezi sebou. Každý na něm klečel z jedné strany na ruce, Sztanko paralyzoval nohy. Nakažený sebou cukal jako zběsilý a málem vyklouzl ze sevření. Harry vstoupil mezi ně a hlaveň namířil na jeho čelo. Třeskl výstřel, uprostřed lebky se obnažil černý otvor a kolem prolétly úlomky čelní kosti. Bylo po všem.

Hynek těžce oddychoval. „Kurva, co to bylo? Vždyť jsme se všichni prohlídli. Nebyl přece pokousaný.“

Harry nadále mířil na útočníka, kdyby se přece jen pohnul. Jenže z říše mrtvých není návratu. Po chvilce se obrátil zpátky ke dveřím, z nichž vykukoval vyděšený Luděk.

„Poručil jsem, že máte hlídat. Víte, co se mohlo stát?“

„Když... ono se nic nedělo. Byla to nuda. A jsem hrozně unavenej. Tak jsem si jenom trošku dáchnul.“

„Unavenej? Teď? Prospal jste celou noc. Vaše ledabylost mohla stát další život. A možná víc než jeden, kdyby ti lidé včas nezasáhli. Tohle si v dnešní době opravdu nemůžeme dovolit.“

Luděk se dotčeně ušklíbl. „To se mohlo stát každému.“

„Možná. A nejspíš by to byla jeho poslední chyba.“

„To mi jako chcete vyhrožovat? Sám máte na svědomí lidi! Nebo mne chcete vyhodit jako Kalase, pro kterýho se tak trapně vracíme?“

„Touhle debatou nemíním ztrácet čas,“ odsekl Harry.

Ve vedlejších kupé mezitím všichni procitli a nevěřicně hleděli na mrtvého muže.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Harry. „Máte někdo teplotu?“

„Ne, opravdu nemáme,“ pronesl Lánský. „Děkujeme za záchranu, ale myslím, že tohle divadýlko stačilo. Jsme v pořádku, to snad vidíte.“

„Měli bychom se všichni uklidnit. Chápu, že jsme všichni na hraně s nervama, ale ocitli jsme se na společné lodi, teda vlaku,“ přerušil je Hynek.

„Spoléhal jsem, že se všichni důkladně prohlédnete, jestli nemáte osudové zranění. Bohužel jsem vás přecenil.“

Lánský vstal a zpřímá pohlédl Harrymu do očí. „My nepodcenili vůbec nic, to si pište. Nemáte tušení, s jakými překážkami jsme se museli potýkat. To, co se stalo, je nemilé, ale příčinu odhalím, o to nemějte péči.“

Chvíli takhle stáli a sverpě na sebe hleděli.

„Dobře,“ svolil nakonec Harry. „Můžete přejít do prvního vozu. Vy ostatní vypadáte v pořádku. Kdyby byl ještě někdo další... kousnutý... už by se to na něm nejspíš projevilo.“

„Vy tu počkejte, budu vás potřebovat,“ obrátil se Lánský na Karolínu.

„Mě?“

„Ano, vás. Jste jedinou zdravotnicí, která mi zůstala. Proto potřebuji vaši odbornou pomoc.“ Povolal Hynka a začali mrtvého svlékat.

Ostatní se rychle vytratili vedle, včetně šokované Lenky, která se chvěla jako osika. Okamžitě se jí ujala Helena.

Zamyšleně hleděl na nahou mrtvolu.

„To se mi ani trochu nelíbí,“ pronesl pochmurně Lánský. „Víme, že jsme nic nepodcenili, že jsme byli důkladní. Ale když se to stalo... zapochyboval jsem.“

„Nikde ani stopy po cizích zubech,“ souhlasil Hynek. „Ale nějak se přece nakazit musel. Snad nechcete říci, že se to začalo šířit i vzduchem. To bychom byli všichni v hajzlu.“

„To si nemyslím. Nikdo z nás nemá podobné příznaky, a to jsme byli těm hajzlům pěkně nablízko.“

„Pokud je příčina virového původu, může se stát cokoliv,“ připustila Karolína. „Viry dokážou mutovat. To je prokázané. Třeba chřipka...“

„Tohle dobře vím,“ odsekl Lánský. „Tam v nemocnicích byli všichni ve sterilním prostředí... a přesto zešíleli. V tom bude něco jiného.“

„Kdo, co v nemocnici?“ ozval se Hynek.

„Přemýšlejte. Co tahle rána na koleni?“ ukázal Lánský prstem na malou odřeninu pod odchlíplou náplastí.

„Tvrdil, že si rozbil koleno o kámen, když jsme ustupovali. Vzpomínáte? Říkal to nám všem.“

„Prohlídněte si tu ránu. Rozhodně na mne nepůsobí dojmem, že by ji způsobil útok nakažených, ať kousnutím, či podrápáním. Všimněte si té ostré hrany. Opravdu vypadá, že byla způsobena pádem.“

„A je celá umatlaná od krve těch hajzlů,“ dodal Lánský. „Protože se dostala se do styku s černou krví nakažených... to znamená, že je vysoce toxická. Pokud se tedy jejich krev dostane do styku s čerstvou ránou... byť jde o banální zranění... rovná se rozsudku smrti. Stejně jako pokousání.“

„Nevíme to jednoznačně, ale vše tomu nasvědčuje,“ potvrdila Karolína.

„Dobře. Tenhle náš úsudek sdělíme našim drahým zachráncům. Nechci čelit nějakým pochybným podezřením.“

„Nemáme hodnověrné důkazy... ale momentálně mne nenapadá jiné pravděpodobnější vysvětlení,“ souhlasila Karolína.

„Tak to také budeme tvrdit. Chci, abychom alespoň v tomhle vystupovali jednotně.“

„Co s ním provedeme?“ namířil Hynek prstem k mrtvole.

„Neznám ani jeho jméno,“ zamyslel se Lánský. „Znal jste ho někdo?“

„Jen od vidění... nevím o něm vůbec nic,“ odpověděl Hynek. Nevěděli to ani ostatní.

„Byl jedním z mnoha anonymních uprchlíků. Každopádně bychom měli zastavit a důstojně ho pohřbít. Navrhuju to našim... zachráncům,“ rozhodl velitel.

„Zbyla nás pouhá hrstka. A každé další zbytečné úmrtí je bolestné,“ pokračoval Hynek.

„O tom mi povídejte,“ vzdychl Lánský a věnoval tichou vzpomínku všem, které ztratil.

„Jak se jmenuješ?“ Michaela hleděla do očí zachráněné dívky, jež apaticky zírala před sebe.

„Nechceš trochu jídla? Musíš být vyhládlá,“ položila před ni rozbalené sušenky. Sama si jednu strčila do úst a soustředěně chroupala. Rozvážně válela sousto na patře, aby je co nejdéle vychutnala.

Neměli tolik jídla, aby si mohla dovolit zhltnout ho na posezení jako dříve. Vůbec nebyla na něco takového zvyklá. Vždycky stačilo seběhnout po schodech do kuchyně, otevřít spíž nebo ledničku a ukojit své chutě. Věděla, že nastala doba nouze a každé jídlo bude mít cenu zlata. Teď byla vděčná za to, že se nikdy nepřecpávala. Spousta jejích spolužaček by právě prožívala hladovou krizi. Kolik toho jen dokázaly spořádat! Jenže podle toho také vypadaly. Těsné džíny napěchované stehny jako zabijačkové jitrnice. Michaela byla na svou štíhlou, dobře tvarovanou postavu patřičně hrdá. Když se s Leou vyfotily v plavkách na Instagram, nestačila počítat lajky. Neznámá

konečně projevila trochu aktivity. Nesměle vzala do prstů dvě sušenky a rozvázně je žmoulala v ústech.

„Výborně, tak tu máme první pokrok. Ale jez pomalu, netuším, jak dlouho jsi hladověla.“

Pak ji něco napadlo.

„Nejsi hluchoněmá?“

Dívka nereagovala, jen natáhla pravačku po třetí sušence.

„Ano, jasan, nejspíš budeš hluchoněmá,“ uvažovala Michaela. „Že mne to hned nenapadlo. Víš, já žádnou hluchoněmou neznám. Ale vím, co potřebuješ. Hlavně dobře odezírat. Slibuju, na výslovnost si dám pozor. Škoda, že nemůžeš mluvit. Já posunštinu neznám, rozumíš? Ale až se dáš trochu dohromady, můžeš nám všechno napsat.“

Vystřelila ze sedadla a začala se zběsile hrabat ve svém batohu.

„Koukej, tady mám zápisník a propisku. Takže až se najíš... až se dáš trochu dohromady... tak můžeš začít. Určitě jsi zažila ošklivé věci, hnusárny, to my všichni. Můžeš začít třeba svým jménem. Jo? To je dobrej nápad, co myslíš? Domluveno? Kámošky. Já jsem Míša.“

Napřáhla k ní pravačku. Dívka hleděla skrze ni, jako by byla neviditelná a chroupala už čtvrtou sušenku.

„Mohli byste zastavit vlak? Potřebujeme toho muže pohřbít,“ ozvalo se ze zadního vagónu.

Ale než Harry stačil tlumočit pokyny průvodci, vlak sám o sobě zpomalil. Brzdy zaskřípaly a zůstal stát. Všichni se vyhrnuli k oknům, rozrušení, co se to zase děje.

Vlak zastavil dobrých sto metrů před železničním mostem přetínajícím řeku. Ještě před ním křižovala trať silnice, přečpaná vraky havarovaných vozů, mimo jiné kamionem.auta stála v dlouhé řadě většinou opuštěná, jen z některých se ozývaly známé charakteristické údery. Bylo jasné, že bez pomoci těžké techniky se dál nedostanou. Tahle trasa jim dala stopku.

Procházeli mezi vraky s nejvyšší obezřetností. Snažili se nevnímat uvězněné šílence, dosud spoutané bezpečnostními pásy. Rozbitá okénka některých aut nasvědčovala, že se jejich pasažéři dostali ven a mohou se zde každou chvíli objevit. Výhrou byl právě kamion. Obsahoval masové konzervy, a byť část nákladu někdo odnesl a další část skončila v korytě řeky, zbývalo dostatek zásob, aby mohli nějaký čas vyžít. Rozdělili si role. Tři muži kopali hrob a ostatní přenášeli vzácné úlovky do vlaku. Nevěděli, zda se mají radovat či truchlit, většina ještě nedokázala nastalou situaci pořádně vstřebat. Jakmile skončili, položili na hrob dvě větve v podobě kříže. Pak se s neznámým tiche rozloučili a trousili se zpátky do vlaku. Strojvedoucí vytyčil zpáteční trasu. Přišel čas si promluvit.

„Měli bychom se o sobě dozvědět víc. Já se jmenuju poručík Ondřej Lánský, byl jsem velitelem evakuačního tábora Útulek 4.“

„Jindřich Světlovský, ale říkají mi Harry. Profesor filosofie a historie na Městské univerzitě. Vlastně je na místě říci spíše býval jsem...“

„Profesor? Vidím, že vlastníte zbraň. Máte k jejímu držení platné povolení?“

Harry se ušklíbl. „To jsem čekal. Svět je v troskách, ale prioritou vojska jsou nějaká hloupá pověření.“

„Pak vás žádám, abyste mi zbraň předal.“

„To ani náhodou. Nebýt téhle pušky, vážený, tak byste tu teď nebyl. Měl byste děkovat nejen všem svatým, ale především mně.“

„Že je svět v troskách ještě neznamená, že budeme ignorovat veškerá pravidla. Pokud by vás někdo přistihl se zbraní v ruce bez oprávněného certifikátu, víte, jak byste dopadl? Vězení, a to natvrdo. Na podmínku byste nemohl spoléhat ani náhodou, víme? S ohledem na vaše vzdělání předpokládám, že máte alespoň základní povědomost o paragrafech.“

„Na to vám kašlu. Stát se o bezpečí nás civilistů nepostaral ani v nejmenším. Opakuji, nebýt téhle pušky, nejsem tu ani já, ani mí přátelé. Takže laskavě držte zobák a poděkujte mi za svůj život. A nejen za váš.“

„Jsem vám velice vděčný za záchranu, o tom žádná. Ale jako příslušník ozbrojených sil dokážu lépe obhájit vlastnictví ilegální zbraně.“

„Formality mne nezajímají. Zařídil jsem si zbrojní průkaz zcela legálně, poctivě chodil na střelnici. Není má vina, že vlády vydaly tak hloupá rozhodnutí.“

„O tom se s vámi nemíním přít.“

„Nikde jsem pušku neukradl, ani ji nekoupil na černém trhu. Moje svědomí je čisté.“

„Z morální stránky vám nic nevyčítám. Musím však respektovat platnou legislativu.“

„Uděláme to takhle. Já si ponechám svou pušku a my vám poskytneme bezpečí vlaku, nakonec i stravu. To je v současné situaci luxus, o němž se mnohým nesní. Tvrdíte, že jste velitelem evakuačního tábora. Kde jej tedy máte?“

„Chcete říci *kde jsem jej míval*? Za městem, než se věci zvrhly. Dlouhý příběh.“

„Času máme dost i na dlouhé příběhy. Ostatní si je také rádi vyslechnou. Kde máte zbytek lidí, o které jste se měl postarat? Kolik vás tam vůbec bylo? O evakuačním táboře jsem něco zaslechl ve zprávách, ale nezdál se mi bezpečný ani za mák.“

„Byla v něm zhruba tisícovka lidí. Jenže pak se pokazilo, co se dalo. Tohle jsou všichni, kteří mi zbyli,“ mávl rukou dozadu.

Harry pohledem prolustroval hrstku uprchlíků, posedávající po sedadlech. Zvážněl.

„To je opravdu všechno? Co se stalo s ostatními?“

„Napadli nás nakažení. Zdivočelá horda dobrých desítek tisíc bestií. Zbytek si domyslete.“

„Proč jste se neprostřileli? Kvůli tomu hloupému nařízení o ochraně nakažených? Téhle zvrácení prioritě?“

„Výjimečně s vámi souhlasím. A...“ zaváhal. „Nemá cenu před sebou něco tajit. Jsme v situaci... Prostě a jednoduše, neměli jsme se ČÍM prostřílet. Věřte, kdybych měl tu možnost, neváhal bych ani sekundu. Bezpečí civilistů JE mou prioritou.“

„Hlásili, že tábor chrání ozbrojené jednotky armády.“

Lánský se trpce pousmál. „Ozbrojené? Vážně? Tohle povídali do éteru? Koukněte tedy na naše zbraně.“ Významně poklepal na rukojeť nože a sekyrku.

„To si ze mne děláte legraci? A co ty...“

„Máte na mysli tyhle poloautomatické zbraně? Krásné, jenže bez střeliva. Měly vzbuzovat respekt civilního obyvatelstva. Nic víc.“

„Takže k tomuhle jste se propůjčil? K zastrásování lidí?“

Lánský zaťal pěst. „Já nikoho nezastrašoval. Sám jsem přišel o víc, než si dokážete představit. Ale to sem teď tahat nebudu. Jsem zvyklý poslouchat rozkazy. Od toho jsem placený. Sám jsem zabil řadu nakažených, jen s těmihle primitivními nástroji. Kdo jste, že se mne opovažujete soudit? Kolik VY jste zachránil lidí? Kolik jste jich nechal umírat, protože jste si netroufl, protože jste to vzdal? Kolik jste jich hodil přes palubu? Počítejte a pak mluvte. Nemáte ani ponětí...“

Ťal přímo do živého. Harrymu se před očima zhmotnila tvář Romana Kláska, kterého zastřelil na nádraží. Standy, zoufale běžícího za vlakem. Kristýny, která nejspíš už také patří mezi ně... proboha, snad ne.

Lánský ho rentgenoval očima. „Vidíte? Neříkáte nic. Nikdo dnes není zcela bez poskvrnky. Tak se zklidněte a začněte racionálně uvažovat. Bez vzájemné důvěry se nikam nedostaneme.“

„Chceme zachránit naše rodiče. Prý se už pracuje na léku. Víte o tom něco? Pomůžete nám?“ Michaela odposlouchávající jejich rozhovor nevydržela na místě a vklouzla mezi ně.

„Nemám tušení,“ odpověděl poručík. „Od chvíle, kdy náš tábor smetla horda nakažených, nemám spojení s velitelstvím. Takže co se

týče informací, jsem na tom hůř než vy. Neměl jsem ani možnost poslouchat rozhlas. Tady ve vlaku funguje elektřina, což je skvělé. Potřebuji si nabít mobil a zkusit nouzovou linku. To je můj návrh na řešení.“

„Dobře,“ uznal Harry. „Já vám povím svůj příběh a vy na oplátku váš, a to důkladně se všemi podrobnostmi. Nejsem tak zabeđený, abych nevěděl, která bije. Chápu, jsme na jedné lodi a musíme se společně přičinit, abychom z téhle zapeklité situace vyvázli se zdravou kůží.“

Na místo dorazili o půl hodiny později. Vzkaz spočíval netknutý na místě, kde jej připevnili. Široko daleko nebylo živé duše.

„Nemá to cenu, kašlem na toho magora,“ prohlásil Hynek.

Od vlaku právě přicházel poručík a netvářil se právě vesele.

„Mobil mám nabitý, ale na žádnou z krizových linek jsem se nedovolal. V éteru je úplně mrtvo.“

„A kam teď? Projeli jsme se z jednoho konce na druhý... a dál se nedostaneme,“ postěžovala si Lea.

„Já vím. Ale hlavně jsme v bezpečí. Prostě budeme popojíždět tak dlouho, dokud nenarazíme na pomoc,“ utěšoval ji pan Brabec. „Určitě to nebude trvat dlouho.“

Tak i učinili. Jenže Brabcovo přání se ukázalo pouhou chimérou.

KAPITOLA 2: UVÍZNUTÍ

Martin s Julií pomalu kráčeli vyšlapanou stezkou a do řeči jim nebylo. Nic se nevyvíjelo tak, jak si přáli. Vždycky, když se před nimi objevilo světlíčko naděje, hned vzápětí zhaslo.

„Měli jsme ještě počkat,“ ozval se Martin s jemnou výčitkou.

Julie se rozkašlala a znaveně se opřela o kmen stromu.

„Čekat na co? Slíbil nám, že se do večera vrátí. A kde ho máš? Všichni se na nás vykašlali. Všichni do jednoho. Nikdo neplní svůj slib.“

Následoval další záchvat kašle.

„Julie... cítíš se dobře?“

Postřehla znepokojení v jeho hlase a mávla rukou.

„Nestarej se.“

„Já se chci starat. Zůstali jsme sami dva, Julie. Musíme stát při sobě... když... když Jolana...“

Přemohlo ho dojetí a rozplakal se.

Julii bylo mizerně už od noci. Ráno jí bylo ještě hůř. Sotva se držela na nohou. Cítila, že krušné noci a mizerné podmínky si vyžádaly svou daň. Měla sucho v krku a dráždilo ji to ke kašli. To nebylo dobré. Zrovna teď přece nemůže onemocnět. Nedokázala si vzpomenout, jestli v lékárně sbalili nějaké léky na nachlazení.

Ztrácela naději, že se v dohledné době setká se svým otcem. Dokonce k němu občas pociťovala vztek. Vždyť jí to slíbil! Vždycky

splnil, co slíbil. Tak proč sakra, zrovna když je jeho pomoci nejvíce potřeba, trčí Bůhví kde? I kdyby nakrásně dorazil na hrad, koho tam najde? Nemohla se s ním nijak spojit a propadala zoufalství. S trpkostí si uvědomila, že Martin je v tomhle bláznivém světě její jedinou jistotou. A že mu na něm přece jen záleží, přestože si to dlouho odmítala přiznat. Co by si počala bez něj? A to ho tak hloupě odháněla od chvíle, kdy procitli úplně sami v té hnusné koupelně. Zachránil ji zase jen on, spolu s Jolanou.

Poprvé spatřila někoho umřít. Přímo v jeho náručí. Svět, který vyznávala a v jehož pravidla věřila, se hroutil. Prvně ji napadla myšlenka, kterou se snažila celou dobu od sebe odehnat jako obtížnou mouchu, ale přesto se k ní vracela pořád dokola v bezesných nocích. Co když to samé potkalo jejího otce? Co když se ji pokoušel zachránit, ale svou snahu nemohl dotáhnout do konce? Co když ho nakazili? Co když...?

Ne, to se nemohlo stát. Nedokázala si něco takového vůbec představit. Ale strach, ten mlčenlivý průvodce, ji už lapil do svých chapadel a proklatou nejistotou jí nedopřával klidu. K tomu jako třešničku na dortu přidal traumatizující zážitky z hromadného znásilnění. Tušila, že je už nikdy nevymaže ze své hlavy a budou ji provázet celým jejím životem. Obava z možnosti, že může být těhotná. Cítila se křehce, jako ještě nikdy. Potřebovala se zoufale o někoho opřít. A zbyl jí jen Martin, kterým nedávno opovrhovala. A zrovna jemu se tolik styděla svěřit své strachy.

„Kam vlastně jdeš?“ přerušila mlčení.

„Já... já ti ani nevím. Prostě pořád dopředu. Až narazíme na nějaký ukazatel, kde se zorientuji. Potřebuju se zorientovat. Zjistit, kterým směrem je Polná. To je jediný cíl, který dává smysl.“

„Chci do města za tátou,“ namítla, ale nijak razantně.

„Slyšela jsi, co řekl ten voják. Město je ztracené.“

„To si myslí on.“

„Hele, Julie, chápu, že pořád spoléháš na tvého tátu. Ale na něj se nemůžeš upínat. Kdo ví, kde je teď. Může být už úplně někde jinde. A jak by našel tebe? Je to horší než hledání jehly v kupce sena. Z téhle situace se musíme dostat sami dva... Julie?“

Zastavila se, ohnula v kolenou a znovu se rozkašlala. Bolely jí nohy. Cítila se tak unavená. Sáh jí na čelo.

„Co děláš?“ ohradila se dotčeně.

„Úplně hoříš, Julie. To nám ještě chybělo!“

„Cítím se v pohodě.“

„Neřekl bych. Proč mi lžeš? Bojíš se přiznat svou slabost? Na tom přece nic není. Zrovna já o tom vím docela dost.“

Pokoušela se přemoci další záchvat suchého kašle, ale stejně ji přemohl.

„Jsi nemocná.“

„Já se jen blbě vyspala,“ namítla, ale prozradil ji chraplavý hlas. „Nevím už, co je pořádná postel.“

Martin se rozhlížel kolem dokola. „Měli bychom si najít nějaký dočasný úkryt. Takový, kde bychom mohli být v bezpečí před těmi... bělookými šilenci. Možná bychom se měli vrátit zpátky do chaty a počkat na Brise.“

„Tam už nepáchnu,“ namítla. „Bylo to tam děsný.“

„Neměl bych se po něm poohlédnout? Vždyť se mu mohlo něco stát.“

„Jestli ho dostali nakažení, tak čím budeme od něj dál, tím líp.“

Martin s mečem v ruce sledoval ostřížím zrakem stezku před sebou. Julie se za ním vlekla s vypětím všech svých zbývajících sil. Tolik toužila si lehnout, nic neřešit, vypít horký čaj a prospat celý den.

„Krucinál!“ Martin vykřikl a rozběhl se vpřed. Julii nechal daleko za sebou.

„Sakra, Martine! Co to zase vyvádíš?“ zaječela, až jí přeskakoval hlas a poslední slova zanikla v dávivém kašli.

Martin strnule civěl do příkopu, kde bez hnutí spočívalo tělo jejich včerejšího ochránce. Byl v bezvědomí, mrtev, nebo...

Julie se dobelhala k němu. „Do hajzlu! Toho taky dostali! Je celej od krve! Určitě je nakaženej... nedělej to!“ vřískla zděšeně.

Martin k němu poklekl. Mariňák měl roztrhané nohavice, lýtka omotaná jakýmsi provizorním obvazem, z něhož prosakovala krev. Krvavé stopy se táhly cestičkou jako morbidní turistická značka.

„Haló! Jste v pořádku?“ propleskl mu obě tváře. K jeho úlevě Bris otevřel jedno oko.

„To jsem já, Martin. Co se vám stalo? Napadli vás nakažení?“

„Do prdele. Kurva. Už si to vybavuju. Co že to slunko? To je den?“

„Slíbil jste, že se do večera vrátíte. Čekali jsme celou noc.“

„Kurva, celou noc? To jsem strávil venku celou noc? To není dobrý.“ Vzepřel se o lokty a posadil se. Pohlédl na své nohy.

„Ty mne teda zřídily, mrchy. Do hajzlu, s těma jsem nepočítal.“

„Dostali vás? Jste nakažený? Potřebuju to vědět.“

„Sejmul jsem je všechny, hajzly. Ale byli děsně rychlí. Nestihl jsem to včas.“

„Krucinál. Můžeme pro vás ještě něco udělat?“

„Je nakažený! Musíme rychle pryč, než se promění!“ ječela Julie.

„Leží tam na cestě. Dávejte si bacha. Může jich tam být víc.“

Martin s napřaženým mečem vyrazil vpřed. Vmžiku byl zpátky.
„Psi? Vy jste zabil psy?“

„Zdivočelá smečka. Zaskočili mě. Bylo to fakt ostrý.“

Martin k němu přiskočil. „Zranili vás ti psi? Já se bál, že to byli nakažení.“

„Ne, jen čokli. Ošklivě mi potrhali nohu, hrozně krvácela. Chtěl jsem se dostat zpátky k vám. Ale nejspíš jsem omdlel.“

„Co máme dělat?“

„Chtěl jsem vás dostat zpátky na statek. Obávám se, že to teď nezvládnou.“

„Máme vás odnést na chatu?“

Bris zavrtěl hlavou. „To není dobré místo. Příliš na očích. Nemá žádné pořádné jištění. Jako úkryt je k ničemu.“

„Tvrdil jste něco jiného,“ pronesl vyčítavě.

„Včera to byla jediná možnost. Provizorium. Jestli se rozhodnete pokračovat v cestě sami, nebudu se zlobit. Tahle doba není nakloněna dobrým skutkům. Jednoduchý princip přežití.“

„To si nevezmu na svědomí,“ rezolutně odmítl Martin. „Jen nám musíte říct, co máme dělat. Chtěli jsme dojít do evakuačního centra v Polné.“ Ignoroval nesouhlasné gesto Julie.

„Nereálné. Příliš daleko,“ odpověděl Bris a pokusil se vstát. Vzápětí se s bolestnou grimasou svalil na trávník. „Zkurvení hafani!“

„Co máme dělat?“

„Potřebujeme najít nějaké vhodné stavení. Zděnou budovu, nejlépe blízko zdroje pitné vody. Nemusí to být nic moc luxus, stačí úkryt, kam se nakažení nedostanou.“

„Nějakou vesnici?“

„Osamocený barák by byl nejlepší. Ale nemáme zrovna na výběr. Takže musíme trochu riskovat. Všude se mohou potulovat nakažení, takže bacha na každém kroku. Ještě se chcete zdržovat zrovna se mnou?“

„Na tom se nic nemění. Musíme si přece pomáhat. Nám jste chtěli taky pomoci. Takže to společně vyřešíme. Julie, potřebuju tě.“

Dívka k nim mátožně popošla.

„Budeme vás podpírat. Zvládnete to?“

„To si piš. Nechce se mi tady chcípnout.“

Jenže to šlo mnohem hůř, než se řeklo. Postupovali hlemýždím tempem a každou chvíli museli odpočívat. Brisovi noha znovu krvácela. Martin se obával, aby neztratil vědomí. Samotného ho to stálo spousty sil. Bris byl mohutný muž a také mu dělala starosti Julie. Pokašlávala stále víc a lomcovala s ní horečka. Bylo jisté, že takhle daleko nedojdou.

Chrčení zaslechl v poslední chvíli. Vyklouzl z Brisova objetí a s mečem napřaženým před sebe zaútočil. Nakažený byl monstrózní obézní muž, téměř nahý, a vrhl se proti němu s plnou silou. Ostří se mu zabodlo do krku, z něhož prýštila černá krev. Nenávistné bílé oči upínal na Martina. Ten klopýtl a svalil se na zem, meč mu vyklouzl

z ruky. Bezmocně hleděl na příšeru a pokoušel se co nejrychleji dostat z jejího dosahu. Julie zaječela a zaútočila zezadu. Vší silou zařala nakaženému sekeru do temene hlavy. Zrůda se obrátila proti ní. Martin vyskočil a vyrval meč z krku. Rozmáchl se a probodl tlustochovi břicho. Sekera mu trčela z hlavy, ale nijak ho neomezovala v pohybu. Zatlačil Julii až k stromu a sápal se jí po krku. Martin jej vší silou strhl dozadu, jenže skončil pod jeho tělem. Julie popadla nůž a s hysterickým řevem jej vrazila do pravé očníce nestvůry. Tím ji definitivně znehybnila.

Martin odvalil tlusté tělo a sípavě oddechoval. Tep se mu zrychlil alespoň na dvojnásobek.

„Děkuju, Julie. Zachránila jsi mne.“

„To já děkuju. Ten hajzl mne málem dostal.“

„Dobrá práce, mlad’oši. Jste fakt šikovní. Ještě dopilovat styl a budete jedničky. Mrzí mne, že jsem zůstal pouhým divákem. To nemám ve zvyku,“ hlásil Bris.

Martin vydoloval sekeru z lebky a podal ji dívce.

„Bohužel nepronikla až k mozku, jinak bys ho dostala hned první ranou.“

„Je mi blbě,“ zaúpěla Julie.

„Půjdem. Najdeme nejbližší úkryt a tam si odpočineš.“

Bizarní trojice pokračovala v kulhavé chůzi. Vyplašil je každý nenadálý zvuk, strach jimi pronikal až do morku kostí. Neznámé, nepřátelské prostředí plné šílených osob, které mohou vyskočit za nejbližším křovím.

Po půl hodině narazili na silnici a vydali se po ní. Neměli sil hledat jinou, neschůdnou cestu. Za dalších dvacet minut se jim naskytl pohled na nevelkou vesnici. První dům stál hned na úbočí, notný kus před dalšími stavbami. Nebyl omítnutý, což znamenalo, že jej dokončili teprve nedávno. Za ním byly vidět základy dalších tří domů.

„Zkusíme tenhle,“ navrhl Bris. „Nahlídni dovnitř. Ale buď opatrněj. Jsi z nás jedinej zdravej, tak neriskuj. Víš, kde bychom bez tebe byli?“

Martin přikývl. Pustil Brise, ten klesl do trávy a upíral pohled na svá zdevastovaná lýtka. Nepřestávala z nich téct krev.

„Haló... je tam někdo?“ vykřikl Martin. Odpovědí mu bylo ticho. Pohlédl přes skleněné dveře. Zdálo se, že uvnitř nikdo není, ale potřeboval mít jistotu. Zabušil na ně. Když se do pěti minut nic nedělo, popadl z hromady cihel jednu a dveře rozmlátil. Mezi střepinami se protáhl do předsíně.

Srdce mu sevřel další nával strachu. Nechal je oba venku, Julii i těžce zraněného vojáka. Co když se mezitím objeví další nakažený? Jak se mu dokážou ubránit? Rozhodl se svou prohlídku urychlit. Z předsíně vedly dveře do rozlehlé haly, obývacího pokoje spojeného s kuchyní, zabírající celý půdorys budovy. Hned na něj navazovalo první patro. Schody byly jen tak provizorně sbité z trámů. Skutečné schodiště teprve čekalo na dokončení. Vystoupal nahoru. Ocitl se v prostorné ložnici, která byla k jeho překvapení kompletně vybavena nábytkem. Navazovala na neméně velkolepou koupelnu, v níž chyběly kachličky. Byla zde zabudovaná jen vana a také splachovací záchod, který nefungoval. Z ložnice vedly dveře na terasu dosud

postrádající zábradlí. Zahradě jen tak ledabyly zarostlé travou vévodil mohutný krb s udírnou. Zahleděl se do dále mezi vesnické domky. Zdálo se mu, že se tam něco pohnulo. Potloukají se tam nakažení? Jestli ano, určitě pouze jednotlivci. Stádo by nepřehlédli. Vrátil se ke svým druhům. Julie odpočívala opřená o betonový sloup a měla zavřené oči.

„Jak to tam vypadá?“ zeptal se Bris.

Martin stručně vylíčil, co zjistil.

„Tak na co čekáme? Doved' mne dovnitř.“

Voják zkušeným pohledem přejel pokoj. „Zabereme patro. V přízemí není bezpečno. Rozbité dveře sice můžeme zatarasit, ale to je málo. Žádná nezdolatelná hradba. V patře bude bezpečněji.“

„Jsou tam i postele,“ doplnil Martin.

„Chválabohu,“ povzdychla si Julie.

„Prohlídni ještě tenhle kumbál,“ upozornil ho Bris. „Ale dobře poslouchej, jestli tam nečíhá další zkurvenej zmrď.“

Dveře vedly do sklepa, který zel prázdnotou až na pár nástrojů a rozkládací žebřík. Bris poručil, ať ho vezme nahoru.

„Potřebujeme něco jako opevnění, nebo nepřístupný vstup,“ poučoval ho. „Než se dám trochu do kupy, zabere to pár dnů. A tvé přítelkyni taky. Má horečku a potřebuje se pořádně vyležet.“

„Kamarádka,“ opravil ho Martin.

„Spolužačka,“ dodala Julie, ale nezněla už tak odměřeně jako dřív.

„Říkal jsi, že je tam i palice?“ vyzvídal Bris.

„Jo, taková těžká, co se používá na stavbách.“

„Výborně. Jakmile se usadíme nahore, vezmeš ji a rozmlátíš ty zkurvený schody. Pro tebe to bude brnkačka.“

„A proč? Jaký to dává smysl?“

„Ti zmetci se po nich můžou dostat nahoru. Věčně bdít celou noc nedokáže nikdo z nás. A nezapomínejte. Nejsou jen nakažení. Mezi lidma jsou také pěkný svině. Však jste sami nasbírali pár blbých zkušeností.“

Julie se otrásla. Strašlivý zážitek ze skladu jí nešel z hlavy. A teď jí ho mariňák nemilosrdně připomenul. Martin se jí pokusil vzít za ruku. Ihned se mu vytrhla.

„Nahoru a dolů se dostaneme díky skládacímu žebříku. Na noc jej vytáhneme nahoru. Bude potřeba zajistit ještě pár věcí. Ale to ti řeknu postupně. Hlavu vzhůru, už jsem vězel v horších sračkách.“

S vypětím všech sil vystoupali do patra. Martin pomohl Brisovi na postel.

„Teď to nebude nic hezkého. Včera večer jsem si rány jen provizorně převázal. Ale budou potřebovat větší údržbu. Předně vyčistit. Ošetřovala jsi někdy nějakou šerednou ránu, slečno Sebevědomá?“

Julie se s odporem odtáhla. „V životě jsem to nedělala. K čemu by mi to jako bylo? Ukazovali nám něco takovýho na kurzu, ale jen teoreticky. Kdyby se někomu stal úraz, kantoři by hned volali sanitku.“

„Ty už jaksí nejezdí. A ty, Martine?“

„Asi tak, jako Julie.“

„Nevadí. Není to tak složitý umění. Předně sežeň nějakou tvrdou chlást. Divil bych se, kdyby tady na stavbě chyběl.“

„To není nejlepší nápad,“ namítla Julie v záchvatu kašle. „Tvrdý alkohol rozšiřuje cévy. Budete víc krvácet. Tohle nás učili na kurzu.“

„Teďka jsem nemyslel zrovna příjemnější, vnitřní užívání,“ zašklebil se Bris. „Předně musím nějak dezinfikovat ránu. Infekce totiž může znamenat můj konec.“

„Dobře,“ souhlasil Martin. „Poohlídnu se po něčem. A co dál?“

„Pak ještě jehlu a niť, jestli na ně narazíš. To je pro tebe až až. Hledej, a pak ti řeknu další postup. Nemá cenu ti zavařit mozek tisíci úkoly. Pěkně jedno po druhém. Systematicky.“

Usadili se v ložnici v prvním patře. Bris ležel na dece přímo na podlaze.

„Sehnal jsi všechno?“

Martin horlivě přikyvoval hlavou. Nezabralo mu to víc než půl hodiny. Stačil důkladně prohledat koupelnu i obývák.

„Tak skvělý!“ Jdeme na věc. Hele, Jůlínko, učila ses pořádně šít?“

Dívka otevřela horečkou zarudlé oči. „Neříkejte mi tak,“ vyjela na něj podrážděně.

„No tak sorry, chtěl jsem jen být milej. Protože to, co nás čeká, nebude právě hezký pošušňáníčko.“

„Nikdy jsem nešila. K čemu by mi to jako bylo? Opravovat nějaký starý hadry, když si můžu koupit nový?“

„No jasně, špatná nálada. Jenže vidíš tady nějaké kšeft s hadrama? Máš s sebou prachy? Situace se hodně změnila, beruško, neříkej, že to nevidíš. Na to jsi moc chytrá. Naštěstí hadry teď nejsou našim největším problémem. Čmajznout jich můžeme co hrdlo ráčí. Ale to šití by se fakt hodilo.“

„Krucinál, to mne nebaví poslou...“ Její slova zanikla v dalším záchvatu kašle.

„No nic. Budeme improvizovat. Stejně nejsi ve stavu, kdy bys to zvládla. Takže je to na tvém frajerovi. Ty šit umíš, Martine?“

„Nikdy jsem to nezkoušel.“

„Není to zas tak složitý. Neděláš zkoušky z krejčovského řemesla. Na stylu vážně nezáleží. Stačí to jenom tak nějak zflikovat.“

„To... myslíte to, co myslím já?“

„Bystrej kluk. Jasně. A tlačí nás čas. Včera jsem si ta zranění moc neprohlížel. Jenže psí čelisti dokážou nadělat pořádnou paseku. Budeš mi to muset sešít, hochu.“

Martin se vyděsil. „Já? Jako bez narkózy? To nezvládnou. To nevydržíte. Hrozně by to bolelo.“

Bris se zasmál. „Myslíš, že jsem takový bolestín? Pro tvůj klid, zažil jsem už horší zranění. Takže zvesela do toho. A ty, Julie, mu budeš asistovat. Přece v tom nenecháš svého kamaráda samotného.“

Julie se mračila a přímo z ní číselo, jak nesnáší jakékoliv dirigování od kohokoliv, kdo není jejím otcem. Jenže na protesty se nezmohla. Bylo jí zle a netoužila po ničem jiném než mít tohle všechno za sebou. Dopotácela se k Martinovi a svalila se na postel. Oba vyděšeně hleděli na Brisovy potrhané, zkrvavené kalhoty.

„Nechcete si na to lehnout do postele?“ zeptal se přiškrceným hlasem Martin.

„To nechám až na potom. Nechci si zasvinít postel, na který strávím dalších pár dní. Nebude to nic hezkýho. Připravte se, bez krve se neobejdeme.“

Martin si dodal odvahy. Snažil se potlačit třes v rukou. Přestálé trauma a mizerná noc se na jeho psychickém stavu podepsaly víc, než si připouštěl.

„Pomoz mi ho svlíknout,“ poprosil Julii.

„Zbláznil ses? To ani náhodou! Něco takovýho přede mnou ani nevyslovuj,“ rozčilila se.

Martin uchopil nůžky a začal opatrně odstříhávat látku těsně pod rozkrokem. Kalhoty byly stejně na odpis. Místy z nich zůstávaly cáry, které odhazoval na podlahu. Nohy měl voják ovázané cáry košile nasáklými zaschlou krví.

„No tak šup, ať to máme za sebou,“ povzbuzoval ho Bris.

„Bude to hrozně bolet.“

„Bolest je má druhá milenka,“ zasmál se Bris chraplavě. „To je můj problém, ne tvůj. Neboj. Já to zvládnu. Nemíním tu řvát na lesy a přivolávat další diváky.“

Martin stříhal látku na kusy a odtrhával jej od ran. Naskytl se mu děsivý výhled. Julie raději odvrátila pohled a padla tváří na postel. Slyšel jen její dech a suchý, nepříjemný, drásavý kašel.

Stehna i lýtka byly ošklivě potřhané čelistmi psů. Na levém lýtku dokonce kousek svaloviny chyběl. Navíc rány začaly znovu silně krváčet. Martin propadal panice. Bris zatnul zuby a ovládal se až

neuvěřitelně. Martin si nedokázal sebe představit na jeho místě. Vlastně by to ani nešlo. Psi by ho dozajista roztrhali. Nechápal, jak voják mohl strašlivý útok vůbec přežít. Stál nad ním bezradně s nití a jehlou v ruce. Rány vydesinfikoval z jejich skrovných zásob, ale teď byl v koncích.

„No tak, dej se do toho, borče,“ povzbuzoval ho Bris.

„Jen tak, bez umrtvení? To je šílený.“

„Já vím, jsou lepší zážitky. Třeba takový orgasmus. Ale nedá se svítit. Moje bolest, ne tvoje. Fakt jsem zažil horší zranění. Hlavu vzhůru a s chutí do díla. Uvidíš, jak ti to půjde od ruky.“

„Budete mít děsný jizvy. Nejsem žádný chirurg,“ namítl chabě a snažil se potlačit nevolnost.

„Víš, jak jsou jizvy sexy? Kolik holek jsem na ně nabalil? Sotva jsem začal vyprávět, jak jsem k nim přišel, samy mi skákaly do postele,“ zašklebil se.

„Mlčte! Tohle poslouchat nechci!“ zaúpěla Julie.

Martin se rozhodl. Popadl jehlu a zapíchl ji do kůže. Bris nehnul ani brvou.

Když skončil, měl Martin prsty celé od krve.

„Díky,“ usmál se Bris. „Teď ještě sežeň pár obvazů a na chvíli mne máš z krku.“

Martin prohlížel své dílo. Nebylo to nic moc, výsledek evokoval vzpomínku na prastarý film Frankenstein.

„Mohl jsem si dát víc záležet. Ale šil jsem opravdu poprvé v životě.“

„Za začátečníka skvělý. Všem se zmíním, jak šikovnej borec se o mne postaral.“

Pomohl vojákovi na lůžko.

„Ještě si vezměte tohle,“ podával mu skleněnou lahvičku.

„Antibiotika?“ podivil se Bris. „Kde jsi je probůh sebral?“

„V lékárně. Vloupali jsme se do ní. Judita... chtěla své léky,“ zlomil se mu hlas.

Bris mu soucitně stiskl ruku. „To nebyla tvoje vina. Nevychítej si její smrt... zlé je to všude. Jenže teď k dalšímu bodu. Mrzí mne, že tě musím stále úkolovat, ale ještě si nemůžeš dát oddech.“

Martin přemáhal pláč. Moc se mu to nedařilo. „Jasně... co mám dělat?“ vysoukal ze sebe.

„Já nechci spát vedle něj!“ rozkřikla se Julie a rozkašlala se. „Nechci! Rozhodně nechci!“

Bris obrátil oči v sloup. „Hele, nešil. Můžeš být ráda, že jsme našli aspoň tohle. Takovej luxus.“

„Nechci spát vedle toho chlapa!“

Martin otráveně přehlédln místnost. Pak vstal a odsunul postel i s Julií o dobrého půl metru. A do vzniklé mezery šoupl sekretář. Místnost tak opticky rozdělil na dvě.

„Spokojená?“

„Nic moc. Ale o kapku lepší.“

„Martine!“

Vrátil se zpátky k Brisovi. Ten si ho přitáhl k sobě a zašeptal mu do ucha.

„Ještě jednou děkuji, za záchranu života. To myslím fakt vážně. Zvládl jsi to skvěle, chlape. Ale abychom přežili, budu od tebe potřebovat ještě něco.“

„O co se jedná?“

„Především musíš být opatrněj. Já vím, nejsi hloupej, víš to sám, ale radši ti to zopakuju. To, co po tobě chci, není nic příjemnýho. Ale projevil ses jako drsnák a já ti věřím.“

„O co se jedná? Bude to horší, než šití?“

„Přemýšlej. Jedinej z nás jsi akceschopnej. Já jsem teďka na pár dnů vyřízenej. Když budu mít štěstí, tak se z toho vylížu. A štěstí jsem měl zatím pořád, tak na ně stále spoléhám. Jenže se může přihodit cokoliv. Jedeme všichni v nouzovém režimu. Kdyby se mi do rány dostala sněť, mám to spočítaný. V takovém případě v tom budete s kamarádkou sami. Nakreslím vám plánek, jak dojít na statek. Je to pořádný kus cesty, ale když jste se dostali až sem...“

„Proboha, to snad ne. Musíte se uzdravit. Spoléhám jen na vás.“

Bris se usmál. „Koukej, nejsem mrtvej. To jenom zvažuju alternativu, kdyby se všechno posralo. Kdyby mi horečka zabránila v rozumném úsudku. Takže pokračujeme. Tvá kamarádka bude potřebovat týden, než se dá do kupy. V tomhle stavu se nemůžete pustit do terénu, příliš velký riziko.“

„Musíme přežívat tady. To mi bylo jasné od začátku.“

„Správně. Což znamená mít nejméně na týden zásoby jídla a pití.“

„Prohledám vesnici, klidně dům od domu, určitě se mi podaří něco najít.“

„Studna. Někdo musí mít studnu. Pitná voda je naše jasná priorita.“

„A co když tady není?“

„Tomu nevěřím. V posledních třech letech výrazně stoupla cena vody, tak kdo mohl, investoval do studny. Vždyť na ně byly dotace. V téhle vesnici to muselo být zrovna tak. Takže... přelézej ploty, projdi dvory. Ale oči na stopkách. Nehazarduj. V žádném případě. Když to bude moc smrdět, radši jdi o dům dál. Kašli na studnu, poblíž které se povaluje mrtvola. V ní může být voda kontaminovaná, což je dalším rizikem. Zdůrazňuju, jsi pro nás klíčová persona. Bez tebe jsme nahraný, to víš sám. Takže opatrnost především...“

„Dám si pozor. S mečem jsem si to už trošku nacvičil.“

„Nevstupuj tam, kde není vidět. Napřed se pořádně rozhlédni. Naslouchej. Poznáš je podle hluku a smradu. Ale mohou tě zaskočit. Jediná blbá vteřina, jediný kousnutí a končíš. Jasný?“

„Jasně. Víím, co se může stát. Slibuju, dám si fakt dobrej pozor.“

Martin se chystal vstát. „Počkej, to není vše. Teď k tomu jídlu. Netuším, zda v situaci, jaká byla, někdo nashromáždil pořádné zásoby. Všude jsou velké výpadky elektřiny. Žrádlo v lednicích je zkažené a nepoživatelné. Silnice byly zacpané, takže zásobování žádné. Při vši smůle se nám přesto nabízí ideální menu.“

„Jak to myslíte?“

„Všiml jsem si, že hnedka za barákem je udírna. Na cestě leží čokli, které jsem zabil. Kdyby se ti podařilo alespoň jednoho dostat až sem...“

„To je jako naporcovat? Nikdy jsem to nedělal.“

„Nikdy jsi nedělal spoustu věcí a zaučil ses. Jo, je tu hnusná, smradlavá, krvavá práce, ale bez ní se neobejdeme. Získáme tak zásoby na dobrých čtrnáct dní. Minimálně týden tady zatvrdneme, to chápeš. Opevníme se. Sem nahoru se ty bestie nedostanou. Nebezpeční ale můžou být lidi – ti, co přežili. Vím o tom svý. Kdybys na někoho narazil... zbytečně se neukvapuj. Skrývej se. Neupozorňuj na sebe.“

„Lidi by si snad navzájem pomáhali.“

„Nebud' naivka. Zažil jsem mnohokrát, jak šíleně se k sobě chovali při válečných konfliktech. Byli schopni těch nejhorších zvěrstev, který si dokážeš představit. A my ve válce jsme. Takže opakuju. Opatrnost především. Před zrúdama, těma zubatejma i těma lidskejma.“

Stiskl mu dlaň. „Zvládneš to, chlape.“

Martin přikývl, ač měl srdce až v hrdle. Obešel postel, aby zkontroloval Julii, která mezitím usnula. Ležela na zádech, tak, jak přišla. Čelo jí žhnulo vysokou horečkou. Šetrně ji sundal boty a přikryl ji.

„Julie, aspoň ty se uzdrav, když Jolana nás opustila,“ pronesl hořce a pláč měl na krajíčku. Dodal si odvahy a vydal se splnit úkol, do kterého se mu pranic nechtělo.

Kráčel úzkou pěšinou mezi stromy. V pravačce držel meč, levačkou před sebou tlačil vozík. Ten velký z hypermarketu, našel ho mezi krámy v přístřešku u nedostavěného domku. Bylo mu úzko. Poprvé od útěku z kurzu zůstal úplně sám. Dosud trávil veškerý svůj čas s Julií a Jolanou. Prožili hrůzy, o jakých se jim nesnilo, ale byli v nich společně. To je posilovalo. Rád vzpomínal i na hašteření s domýšlivou Julií. Jenže teď je na všechno sám. Sám se svými truchlivými myšlenkami. A do mysli se mu vkrádaly otázky, jako nevítaní, zákešní vetřelci. Co když se tomu vojákovy přitíží? Co když umře? Všichni, ve které spoléhali, je opustili nebo zradili. Co když se jim něco stane, než se vrátí? *Vždyť jsou v bezpečí, v patře, schůdky jsi uklidil a schoval, nikdo se k nim nedostane, ubezpečoval se. Jenže co když přesto zrůdy proniknou až k nim? Vždyť nemyslí, nedokážou najít žebřík, postavit ho a vylézt nahoru. Mají z mozku jednu velkou, tupou, nepoužitelnou sráčku, nic jiného. Jediné, co dokážou, je útočit a žrát. To dobře víš.* Jeho fantazie splétala děsivé scénáře. Že až se vrátí, najde dům prázdný. Nebo ho tam budou čekat, oni, s bílými očima, a místo uvítání se mu vrhnou po krku.

„A dost!“ přikázal si. Cesta se zdála nekonečná a nemohl se rozptylovat myšlenkami, které k ničemu nevedly. Šel pomalu, neustále naslouchajíc, zda neuslyší podezřelý zvuk. Každou chvíli se otáčel dozadu a spřádal plány kam utéci, kdyby se zjeví nakažení. Náhle ztuhl v půli kroku. V křoví se něco hýbalo. Pustil vozík a odhodlaně uchopil meč oběma rukama. Z houštiny vyrazila rezavá veverka. Prohlížela si ho nedůvěřivými černými očkami, vyskočila

na kmen stromu a bleskurychle zmizela ve větvích. Oddychl si. Konečně se před ním objevila mýtna, na níž se odehrál krvavý střet. Všichni psi leželi tak, jak je spatřil naposled.

„Zasrané bestie!“ vykřikl vztekle. Kdyby Brise tak zákeřně nenapadli, mohli do večera dojít na statek a všechno by bylo jinak.

Dvě zdechliny s námahou naložil, víc se jich tam nevešlo. Zpáteční pouť trvala ještě déle. Přetížený vozík se choval nestabilně, dvakrát mu z něj spadli, nakonec je raději přivázal. Při tom měl zaměstnané obě ruce, což vyřazovalo z činnosti meč. Až konečně spatřil vesnici, nechal vozík vozíkem a rozběhl se vpřed. V nejvyšším spěchu postavil žebřík a vylezl nahoru.

Julie se neklidně převalovala na lůžku a vzdychala. Bris spal. Přistoupil k němu a prudce jím zatřásl. Voják okamžitě otevřel oči.

„Takže jsi to zvládl?“

„Naložil jsem jenom dva. Víc se mi tam nevešlo. Nemusím se tam, doufám... vracet?“

„Nemusíš. Ti nám bohatě stačí. Jsi dobrej, to jsem věděl hnedka, jak jsem tě viděl prvně. Teď je naporcuješ a vyudíš. Až se ti to podaří, najdi studnu. Pak budeme mít vyhráno. Jo, a ještě nějakou užitkovou vodu. Třebas z potoka. Když je teď hajzl k ničemu...“

Bris vyjel s otočnou židlí na balkon, nohy si položil na druhou židli do horizontální polohy a udílel Martinovi pokyny. Toho čekala práce,

jež ho naplňovala odporem. To se snadno řekne, naporcovat maso k využití. Vybral si na to nejostřejší nůž v kuchyni a sbíral odvalu.

„No tak, do toho. Ber to, jako bys chystal svíčkovou k nedělnímu obědu. Maso jako maso,“ povzbuzoval ho svrchu Bris.

„Jenže v obchodě je už připravené ve fólii.“

„Tak si představ, že máš brigádu na jatkách.“

„Tam bych v životě nešel,“ otrásl se.

„Hele, ten čokl je mrtvej. Nekousne tě. Já musel bojovat s živým, ty ho jenom naporcuješ. Je to jen v tvý hlavě. Postav se tomu čelem a budeš v pohodě.“

Martin pohlédl do skelných očí psa a chtělo se mu zvracet. Zavřel oči a počítal do deseti. Pak se rozhodl a zapíchl nůž do kůže. Šlo to nesmírně těžce, a to ho Bris neustále povzbuzoval.

Vůbec netušil, jak to dokázal. Možná milosrdná paměť vymazala tuhle nechutnou epizodu z jeho mysli. Po skončení odvedl zbytek mršiny co nejdál do křoví, pryč z dohledu. Přikládal polena do ohně a dával pozor, aby nic nepokazil. Uzení mu trvalo celé odpoledne. Cítil se mizerně, celý uleptaný od krve, páchl a věděl, že tím to zdaleka nekončí. Měl před sebou další náročný úkol. Musí ho zvládnout do soumraku.

V jedné ruce třímá meč, v druhé sekeru a v hlavě má zmatek. Kradl se obezřetně mezi domky. Vštěpoval si do paměti topografii vesnice. Musí si zapamatovat každý kout, vědět, kam se uchýlit, když

se něco zvrtné. V místech, kde se ubytovali, probíhala nová výstavba. Obešel tři honosné domy, měly dokončenou teprve hrubou stavbu. I když byl přesvědčen, že nenajde nic důležitého, všechny prolezl. Místnosti byly prázdné, jen někde stavaři vsadili okna. A hned za nimi zahlédl základy dalších tří budov. Vlastně se jednalo o pouhé vybetonované jámy, z kterých výhružně trčely železné tyče.

Dával pozor na každý podezřelý zvuk, ale stejně se dopustil chyby. Když mířil podél zdi ke staré zástavbě, z ničeho nic se proti němu vyřítit nakažený. Martin vykřikl a napřáhl meč, jenže mu podklouzla noha a poroučel se k zemi. Brýle mu spadly z nosu a obézní muž v otrhaném, špinavém triku a děravých montérkách upadl a sápal se po něm. Martin se v posledním okamžiku, odvalil stranou a čelisti sklapy naprázdno. Netvor se pomalu zvedal na nohy napřahující k němu bílé ruce s ulámanými nehty. Martin jednal instinktivně. Vmžiku se postavil a rozběhl se proti němu. Vrazil do něj oběma rukama. Útočník zavrával a ztratil rovnováhu. Nekonečně dlouhou sekundu balancoval na kraji jámy až do ní konečně padl.

Martin klekl na kolena a lapal po dechu. Srdce mu divoce tlouklo. Chvilka hrůzy ho zcela ochromila. Stačila sekunda... nechtěl domýšlet. Jediná nepozornost ho mohla stát život. Co by si Bris s Julií počali, kdyby se jim proměnil před očima? Proklínal se za svou chybu. Meč a sekera se povalovaly opodál. Posbíral je a opatrně nahlédl přes okraj výkopu. Nakažený ležel na znaku a tělo mu na dvou místech proklály železné tyče. Nevidomýma očima na něj nenávistně zíral a z úst se mu dralo chrčivé sípání. Martin neměl odvahu slézt za ním dolů a definitivně ho sprovodit ze světa. S odporem sledoval černou,

vazkou tekutinu, líně vyvěrající ze zdevastovaného těla. Zjišťovat napáchané škody. Brýle našel hned vedle. Splená postranice se rozlomila, jedno sklo vypadlo a rozbilo se na padrť.

„Do prdele! Do hajzlu!“ vykřikl a vztekle strčil torzo do kapsy. Věděl, že tohle už nespraví. Zamžoural kolem sebe. Necelé dvě dioptrie ještě nejsou tak hrozné, svět do dálky se mu však rozmazal. Do očí se mu draly slzy zoufalství. V nebezpečné zemi plném zákeřných zrůd se stal ještě zranitelnějším, a to svou misi pořádně nezačal. Na zemi si všiml curůčku vody. Pomalu vytékala z pohozené hadice a utvářela kolem sebe kluzkou, jílovitou hmotu. Právě ta ho zradila a málem připravila o život. Vybavil si Brisovo varování. Každá příští chybička může být poslední.

Minul rozpadávající se kamennou zídku a přešel do staré zástavby. Kousek před návší zahlédl rybník. O užitkovou vodu tedy mají postaráno, teď ještě najít pitnou. Prošel kolem hospody s vybitými okny a kalužemi zaschlé krve. Od výčepu se linul nepředstavitelný zápach rozkladu. Co nejrychleji se z tohoto místa zmaru vzdálil. V další uličce narazil na dvě rozkládající se bílá těla s roztráštěnými lebkami. Zacpal si nos a vyhnul se jim velikým obloukem. Slyšel bzučení hejna much, jásajících nad lukulskými hody.

Najít pitnou vodu, to je jeho stěžejní úkol a musí ho splnit. Pokoušel se dohlédnout za ploty zahrad. V té nejbližší se bezcílně potloukali dva nakažení. Sotva zaznamenali jeho přítomnost, vyrazili po něm. Žena věku asi čtyřicet let, zcela lysá, s roztráštěnou a zajizvenou čelistí na něj nenávistně syčela. Nejspíš se jí někdo pořádně bránil. Prálo mu štěstí?

Druhým byl mladší muž, ne tolik znetvořený, jen s obrovským šrámem na levé ruce. Dostat je k plotu nebyl problém, ale co dál? Bodal do nich mečem, způsoboval jim další a další nechutná zranění, křičel na ně, nadával, plot třísnila černá tekutina jako z kalamáře, ale nepostoupil ani o píd'. Po půl hodině zcela vyčerpán klesl na cestu a oddychoval. Málem se rozbřečel. Jeho nálada nestála za nic. Bez brýlí se cítil nejistý, studnu měl na dohled a nesmírně ho tím dráždila.

Seděl na bobku a přemýšlel. Za hodinu začne padat soumrak. Oba zranění nutně potřebují pít, nebo k ránu bude jejich stav kritický. Z kurzu si dobře pamatoval přednášku o důsledcích dehydratace. Musí se rozhodnout. Musí riskovat. Srdce cítil až v krku. Rozběhl k opačné straně zahrady a s vypětím sil přešel plot. Zrůdy šly po něm. Nyní jim čelil tváří v tvář, bez jakékoliv ochrany. Oháněl se mečem, ženu sekl do ruky tak, že jí jen tak povlávala na kouscích kůže. V boji získával zkušenosti. Během deseti minut je udolal oba. Pro jistotu jim ještě probodl spánkovou kost, rána jistoty. Když však došel ke studni, zaúpěl zklamáním. Byla to pouhá atrapa. Kamenná kruhová zídka s aranžovaným vědrem. Pitomá kulisa do stylové zahrady. Rumpál byl jen na oko a dno bylo úhledně vyskládáno kamínky. S odporem obešel obě mrtvá těla a přešel zpátky na cestu. Lýtko si odřel do krve, ale to ho bolelo ze všeho nejméně.

Postupně obešel pět domů. Když už počal ztrácet naději, štěstěna se na něj přece jen usmála. V polorozpadlé chalupě s vratkými plaňkami narazil na opravdovou studnu. Spustil do ní vědro a když je vytáhl plné chladivé, osvěžující vody, chtělo se mu křičet radostí. V domě bydleli nějací starší lidé, zahlédl jejich tváře za oknem. Šílení,

proměnění, uvěznění ve svém příbytku. Zuřivě se pokoušeli dostat ven, kostnatýma rukama bušili na okenní tabulky, škrábali do zdi, viděl jejich zhrůzněné tváře a ulámané nehty. Rozrušovaly ho údery na sklo a modlil se, ať se proboha neproderou ven. Zabíjení měl už plné zuby a cítil vyčerpání, za všechny namáhavé dny, za všechna příkoří, jež se v něm shromáždila. Nechal je na pokoji, byť s lidskými bytostmi neměli kromě tělesné schránky nic společného. Přemítal, kde že se bere ta nekonečná nenávist v jejich očích bez duhovek. Zpátky se navracel se dvěma barely vody. Umínil si, že zítra navštíví další domy a důkladně je prohlédne. Ty, které jejich původní obyvatelé opustili.

Oba marody našel tak, jak je opustil. Bris ležel na zádech, chrápal a tváře mu hořely. Julie se vrtěla ze strany na stranu a ze spánku cosi něco nesrozumitelně mumlala. Měla vysokou horečku. Potřebuje teploměr, jaká chyba, že ho nesebrali v lékárně. Musí najít nějaké kapky proti kašli, ty přece lidé ve svých domovech mívají. Nechtěl ji budit. Vynesl oba nepříjemně zapáchající kýble a naplnil je užitkovou vodou. Musel absolvovat další pochod k nádrži. Stíny se prodlužovaly. Slunce krvavě zapadalo a vesnice získávala čím dál pochmurnější ráz. Nejvyšší čas, aby se sám uložil ke spánku.

Prolezl celé přízemí. Oblečení, které uznal za vhodné, přenesl do improvizované ložnice. Ke své velké radosti narazil i na spací pytel. Ze skrovných zásob kuchyně uvařil na ohništi čaj. Nenašel však žádné

kapky proti kašli, ani obvazy. Soudě podle stylu zařízení lidé, kteří dům vlastnili, patřili k mladší generaci a lékárníčkou se nezabývali – nebo si ji odnesli s sebou. Rozhodl se, že zítra donese nějaká prostěradla a postupně je rozcupuje na obvazy. Ta dvě náhradní, nacpaná do prádelníku, musel nechat pro nemocné. Když se vracel nahoru, Julie zrovna dřepěla nad kýblem a močila. Vrhla po něm vztekly pohled a cosi nesrozumitelného vykřikla. Raději jí rychle zmizel z očí a zapadl do chodbičky. Na jejím konci narazil na tmavý kumbál s jediným malým kruhovým okýnkem. Byl zaházen vším možným harampádím. Na stropě zpozoroval malý obdélník. Pod šikmou střechou se skrývalo ještě jedno patro. Zaměřil se na stěnu a během chvílky padl jeho zrak na malou, nenápadnou páčku. Jenže elektřina nefungovala a jeho snaha zůstala marná. Vrátil se do ložnice. Julie ležela přikrytá až po bradu a zápolila se suchým, nepěkným kašlem.

„Jak ti je?“ pokusil se do tónu svého hlasu vnést co nejvíce účasti.

„Jak asi!“ odsekla a otočila se k němu zády.

Pokrčil rameny, popadl žebřík a vrátil se s ním do chodby. Po krátkém zápolení se dvířka otevřela a dolů se s žuchnutím sjely schůdky. Napnul sluch. *Nikdo tam není*, ubezpečoval se, *to už bych ho dávno slyšel*. Jenže Juliiny záchvaty kašle jeho jistotu podkopávaly. Šplhal nahoru jen jednou rukou, ve druhé držel meč. Zbytečné obavy. Místnůstka byla prázdná. Zkosený strop neposkytoval možnost se vzpřímit. Jednalo se o pouhý úložný prostor pro věci, které člověk nechce mít na očích. Jediné osvětlení poskytovalo kulaté okénko do ulice. Otevřít se nedalo. Na délku mohla mít prostora tak tři a půl

metru. Byla prázdná až na malou dřevěnou stoličku a o stěnu opřenou černou tabuli. Rozhodl se, že zde stráví noc. Roztáhl spacák a pod hlavu si položil polštář ze sedací soupravy. Zadíval se ven. Venku se rychle stmívalo. Za stavenišťem se rýsovaly ztemnělé domy staré zástavby. Kousek odtud zahlédl koruny tří vzrostlých stromů. Dva z nich úplně uschly a bezlisté větve proti tmavomodré obloze připomínaly pařáty kostlivců. Nikde neprobleskovalo jediné světélko, což dávalo celkové kompozici, truchlivý, pesimistický nádech. Jako by jej maloval umělec v depresi, který se právě chystá dobrovolně odejít ze světa.

Martin se s hekáním zavrtil do spacáku. Místnost se nořila do noci. Černá tabule splynula se stěnou. Byl k smrti unavený, na pokraji vyčerpání. Celý den fyzicky pracoval, dřel a cítil v těle každý sval. Každý mu svou bolestí vyčítal tíhu dalšího tragického dne. Myslel na své přátele v nouzi, Julii a Brise, a duši mu svíral trýznivý strach o jejich osud.

Proč já? Proč zrovna já? Opravdu na tohleto všechno stačím? Vždyť jsem byl vždycky tím, který stojí v koutě, všem na posměch.

Hned se za tyhle poráženecké nálady pokáral. Věděl, že musí bojovat. Nic jiného mu nezbývá. Selže-li on, končí všichni tři. Selhat prostě nesmí, za žádných okolností! Cítil se tak opuštěný, tak zoufale sám na svém lůžku. Myšlenky mu bloudily k Jolaně, vybavoval si všechny chvíle jejich krátké známosti, každé slovo, dotek, polibek.

Tížily ho výčitky svědomí, dávajíc si za vinu, že zkolabovala a zemřela kvůli němu. Teď leží sama, opuštěná pod hradbou kamení, v cizí, nepřátelské krajině a jejího těla se zmocnil nelítostný,

nezadržitelný proces rozkladu. Vybavil si její tvář a hořce se rozplakal. Ještě dlouho vzlykal do polštáře, zvlhlého slzami, ale ani tahle katarze mu úlevu nepřinesla. Natož spánek. Místnost tonula ve všepohlcující, čiré temnotě, bez jediného světýlka naděje. Ještě hlubší temnota pohlcovala jeho duši. Pouze Juliiny občasné záchvaty kašle mu připomínaly, že nezbyl na celém širém světě úplně sám.

Julii bylo mizerně jako nikdy. Jen s vypětím všech sil dolezla do tohoto příšerného baráku a od Martinovy nechutné operace se stehy vnímala okolí jako v mátohách. Byla taky parádně našťvaná. Vždycky si potrpěla na svou skvělou fyzickou kondici. Na rozdíl od svých spolužáků téměř nezastonala. Však ji také otec důsledně vedl ke zdravému životnímu stylu. Domů si objednávali jen ty nejkvalitnější potraviny. Žádný zlevněný pól, jak to dělají socky, jásající nad každou slevovou akcí jako by objevily Tutanchamonův poklad! Vždycky jí bylo trapně za ně a pohrdala jejich krátkozrakým pohledem na svět. A také se už čtyři roky pravidelně sprchovala studenou vodou. Tedy... tak úplně pravda to nebyla, ale teplé do ní mísila tak málo, že to téměř nebylo znát.

Otce za to jeden čas nenáviděla. Když z kohoutku teče krásně teplá, proč se mučit touhle ledárnou? Naučila se chodit do sauny, navštěvovala ji s oběma rodiči a docela si na tenhle pravidelný rituál zvykla. Jenže ranní sprchování... Vždyť jen otevřít zalepená víčka při bésnění mobilu oznamujícího vstávání do školy byl první stupeň

tortury. Otec však byl tvrdohlavý jako mezek, a tak ji k tomu prostě donutil. Od vlažné vody přecházela v tu úplně ledovou. Zvykla si. Musela. Každý si zvykne. Chápala, že na jeho argumentaci je hodně pravdy, ale odmítala si ji přiznat. Od třinácti přestal svou dospívající dceru v koupelně kontrolovat, takže mohla začít podvádět. Ale nějak se k tomu nepřiměla (ta troška zředěné teplé přece nestála za řeč!).

Otec měl neskutečný přesvědčovací talent. A tak jí bylo prosti srsti postavit se mu i v rebelských pubertálních letech. Když pak příštího roku nepoznala, co je to rýma, uznala jeho pravdu. Tak dlouho nebyla nemocná. Jenže zrovna teď, když je svět v hajzlu, ji skolí blbá angína!

Uznala, že byla k Brisovi i Martinovi mnohem příkřejší, než si zasloužili, ale měla prostě vztek. Narůstal v ní od chvíle, kdy ji vedoucí kurzu tak trestuhodně zasklili, pro hrubosti, s kterými se setkávala a jež vyvrcholily brutálním znásilněním ve skladu *Alizaru*, ke všemu patřícího do hájenství jejího otce. A také proto, že do dnešního dne netuší, kde ji vůbec hledá. Však má přece svaté právo být vzteklá, když s ní osud tak zametá!

Poslední, na co si vzpomínala, byla chvíle, kdy jí Martin sundával boty. Byla tak vyčerpaná, že se ani nezmohla na odpor. Pak už si nepamatovala nic. Rázem se propadla na hranici mezi realitou a halucinací. Cítila horkost v celém těle, lomcovala jí zimnice, potila se, tolik toužila alespoň na chvíli usnout, ale odporný, dávivý kašel jí nedopřál ani milosrdný spánek. Nepočítala minuty ani hodiny mráкотného polosnění, už dávno postřehla, že se zešerilo. Martin, ano, byl to on, jí dával napít horkého čaje, odporné chuti, určitě z nějakého

levného sáčku, který s pravým čajem neměl nic společného. Takový by si nikdy nekoupila!

Málem si spálila vyprahlé patro, přesto pro ni znamenal alespoň chvilkovou úlevu. Takto alespoň doufala, že zažene nenáviděný kašel, ale těšila se marně. Chvillemi měla pocit, že si vykašle celé plíce, že jí vyletí z těla jako vyplašení holubi a explodují s razancí traskavé pumy. Znovu upadla do horečného blouznění, z něhož ji probral sílící tlak v močovém měchýři. Vzpomněla si, že ji Martin k večeru Martin zaskočil zrovna při tomto potupném vyprazdňování na ještě potupnější kýbl. Rozkřikla se na něj, co jí hlasivky dovolily, a pak už nevěděla o ničem. Ani o svém sousedovi za přepaženou stěnou, jehož chrápání ji rušilo. S vědomím, že Martin je určitě v tvrdém spánku, se nakonec vybelhala z postele a nahmatala kýbl přisunutý k okraji postele. Jakmile si ulevila, znovu se zavrtila do propocené deky. Svého spolunoclezníka už neslyšela. Nevěděla, co je s ním teď ani ho nemínila budit a zapřádat rozhovory, o které nestála. Teplota jí stoupala a před očima jí v polobdění defilovaly tváře, které znala a které byly tak vzdálené. Obrázek z loňské dovolené v Karibiku, kdy ve svých luxusních plavečkách vpochoďovala do bazénu a všichni na ní mohli oči nechat. S máti při nákupu suvenýrů. Návštěva u otce ve firmě. Lyžování v Alpách, poslední zimu, jako by to bylo včera. Zážitky jí splývaly. V jedné z jasných chvil si uvědomila, kde se právě nachází. A znovu ji zaplavila vlna zoufalství. Co asi právě teď její táta dělá? Jakým směrem se vydal ve svém zběsilém hledání? Poskytl mu jedno jediné vodítko, jehož stopa už hezkých pár dnů vychládá.

Co že řekl ten voják? Že v táboře nebyl? Jasně, vždyť to dá rozum. Jinak to přece nemohlo být, Julie, copak jsi hloupá? Co by tvůj táta hledal v nějakém táboře pro prchající socky? Dozajista by tam ani nezaskočil. Vždyť mu volala do práce, a tam měl dle svých slov úplně všechno. Nic mu nechybělo, jen ona, Julie. A určitě je už osvobodili. Nebude přece věřit kdejakým poraženeckým kecům lidí, co o něm nevědí zhola nic. Co se od táty naposled dozvěděla? Samé dobré zprávy. Že je v bezpečí a máma taky. A pro ni určitě přiletí. Tak proč se teď tolik strachuje i o jeho osud?

Vždyť tu je! Volala ho z dálky, mával jí, když zrovna sjížděla svah v letovisku, jak jen se jmenovalo? A teď je všechny čeká skvělá večeře... zaslechla podivný, sílící hluk, který nedokázala definovat... a pak ji zahalila mlha. „*Tati!*“ křičela. „*Tady jsem! Pojd' si pro mne!*“

Probrala se v jakési dlouhatánské chodbě, táhnoucí se kamsi do nekonečna. Neměla na sobě lyžařskou kombinézu, je krátké tričko a legíny a nepřišlo jí to divné. Zнала to místo, velice dobře, ale opět si nedokázala vybavit jeho název, byť ho měla na jazyku. Do cihlových stěn ústily dřevěné dveře, byla jich spousta, mýjela je jedny po druhém. Slyšela za nimi hluk, rozjařené hlasy, bujaré výkřiky. Zkoušela je otevřít, ale byly zamčené. Bouchala na ně, křičela, nakonec do nich vzteky kopala, ale nikdo nereagoval. Jako by neexistovala. Copak může *neexistovat*? Vždycky byla středem pozornosti, všude si ji hýčkali, tak co se to děje? Začínala si zoufat. A pak se náhle, přímo před ní, jedny rozléty dokořán. V nich se zjevila tvář, kterou už nikdy, NIKDY nechtěla znovu spatřit. Šklebil se na ni s děsivou krutostí a ona si v šoku uvědomila, že je úplně nahá.

„Tak co, kurvičko?“ zazubil se Ježek. „Minule se mi to líbilo. Moc se mi to líbilo. Tak si dáme další kolo!“

Chtěla utéct, ale neurvale ji chytil oběma rukama za ramena a přitáhl si ji k sobě. Cítila jeho smrdutý, opilecký dech a ovanula ji nezměrná hrůza. Rozkřičela se...

Bílé světlo ji zcela oslnilo. Ječela dál, jen úzká chodba zmizela a okolí se vnořilo do černočerné tmy. Ohnala se zoufale pravačkou a zasáhla jeho obličej.

„Auvajs, Julie, co blbneš? To jsem přece já.“ Seděla na posteli a zmateně se rozhlížela kolem sebe.

„Je tady! Je tady!“ ječela jako beze smyslů.

Popadl ji za obě ruce a pokoušel se ji znehybnit.

„Martin! To jseš ty?“

„No jasně, kdo by to byl? Co se děje? Slyšel jsem tě křičet, a tak...“

„Je tady, je tady!“ pokračovala ve svém jekotu.

Kužel baterky prolétl místností. „Nikdo tu není, je my tři.“

„Ježek! Ježek! Chtěl mě zase...“ rozvzlykala se.

„Kde jsi ho viděla?“

„Byl tady. Držel mne. Jeho hnusnej ksicht... vystartoval na mne z těch dveří...“

Martin zamířil na poklop. Zůstával ve stejném stavu, jak jej večer zabezpečil. A vedle něj klidně ležel sklopený žebřík.

„Nikdo tu není, Julie. Opravdu. Kudy by se sem asi tak dostal?“

„Vážně jsem ho viděla. Držel mne... chtěl... ty dveře!“

„Jaké ještě dveře?“

„Ty dveře... teď tady nejsou,“ pronesla zmateně.

Sáhl jí dlaní na čelo. „Úplně hoříš. Máš vysokou teplotu. Byla to halucinace. Jen pitomá halucinace, vážně.“

Julie se poplašeně rozhlížela. Až teď jí docházelo, jak to bylo ve skutečnosti. Srdce jí divoce bušilo, jako by jí mělo rovnou vyskočit z hrudi.

„Hele, už je to v pořádku,“ uklidňoval ji. „Slyšel jsem tě křičet, tak jsem hned přiběhl. Chápu, po tom, jak ti ublížil... vidíš ho všude...“

„Nemluv o něm. Aspoň o něm nemluv.“

Hmátl na stolek pro teploměr. „Máš 39,4. Jak se cítíš?“

„Jak asi,“ odsekla, naštvaná na sebe, jak se před ním ztrapnila.

„Měla by ses převlíct. Máš oblečení úplně propocené.“

Znechuceně si sáhla na tričko. Mohla je rovnou ždímat.

„Zítra ti donesu čisté povlečení. A uvařím čaj.“ Podával jí dlouhou pánskou košili, jednu z těch, které včera vyhrabal ze skříně. „Dělej, vezmi si ji.“

„Před tebou se rozhodně převlíkat nebudu,“ zasyčela.

„Neboj. Fakt nejsem žádný šmírák. A pořád... cítím stesk po Jolaně... ty ani nevíš, Julie.“

Otočil se a zamířil baterkou do chodby. „Já jdu do svého spacáku. Kdybys cokoliv potřebovala, tak křikni a já dojdu. Ale radím ti dobře, fakt se převlíkni do čistého. Chci, aby ses co nejdřív uzdravila.“

Pak už slyšela jen jeho vzdalující se kroky.

„Martine,“ zvolala za ním polohlasně. „Promiň.“

Ale to už neslyšel. Zalezl si do svého provizorního lůžka a bolestně probíral své ztráty a nevděk světa.

Ráno si připadal, jako by celou noc tahal balvany z kamenolomu. Bolely ho svaly v celém těle a hlavu měl jako střep. Předtím ho nikdy hlava nebolívala. Až teď. Nejspíš se bude z následků otřesu mozku vzpamatovávat ještě hodně dlouho. Vždyť se ani nemohl doléčit, pořád museli před někým utíkat... Vzbudil ho tlak v močovém měchýři a také touha. Připadal si provinile. Jolana už tu není, už se nikdy nevrátí. Čekal, až jeho vzrušení opadne, ale dávalo si na čas. Kulatým okénkem prosvítaly sluneční paprsky. Vyhlédl ven. Bylo polojasno, v dálce nad lesy stoupala bělostná mlha. Opatrně slezl po žebříku. Vymočil se do kýblu vedle ležícího Brise a doufal, že Julie ještě neprocitla.

Stanovil si plán. Věděl, že potřebuje časový rozvrh každého jednotvárného dne. K snídani zakousl pár soust uzeného psího masa a zastesklo se mu po pořádné bábovce. Poté zkontroloval své pacienty. Julie pravidelně oddechovala, propocené oblečení leželo zmuchlané na podlaze. Aspoň že ho poslechla. Teplota jí proti včerejšku trošičku poklesla. Zato Bris měl skoro jedenačtyřicet stupňů a nevypadal vůbec dobře. Pak se vydal na dvůr, zapálil ohniště a uvařil celou konev čaje. Roztrhal kusy povlečení na úzké cáry a vrátil se zpátky.

Julie usrkávala horkého čaje a poslušně spolkla antibiotika. Mohl jen doufat, že aplikoval ta správná. Dokonce mu poděkovala, kam to zapsat? Potom znaveně klesla na polštář a přivřela oči.

S Brisem to bylo horší. Rány se zanítily a vytékala z nich krev smíšená s hnisem. Vyčistil je ze zbylé láhve alkoholu a převázal. Také

ho musel převléct, protože se v noci pomočil. Voják ho sotva vnímal. Teprve při odchodu se na chvílku probral a povzbudivě mu stiskl ruku.

Až vykonal tyto základní povinnosti, popadl batoh a vydal se na další výpravu. Málem dostal infarkt, když mu znenadání přeběhla přes cestu vyplašená černá kočka. Minul výkop, v němž stále chroptěl nakažený. Ze svého vězení se nepohnul ani o píd'. Z utrpených ran už nevytékala žádná krev. Měl dojem, že se mu zacelily i kolem tyčí vyčuhujících z probodeného těla. Co nejrychleji opustil prokleté místo.

Prálo mu štěstí. V ulicích se nepotloukala žádná zombie. Poučil se, kde si má dávat pozor. Odškrtával stanovené úkoly. Načepovat pitnou vodu do barelu. Vylít zapáchající kýble a opláchnout je v nádrži. Nabrat užitkovou vodu. Donést další barel, tentokrát s vodou na mytí. Uvařit čaj. Skromně pojíst, i když hlad vůbec necítil a nad každým soustem se mu obracel žaludek. Další výprava do vesnice.

Dlouho se odhodlával, ale nakonec popadl velký kámen a vymlátíl celou okenní tabulku. Vyčkával. Pokud je v domě nakažený, hluk ho jistě přiláká. Když napočítal deset minut a nic se nedělo, vlezl dovnitř. Na stole v předsíni objevil hromádku starých novin. Aniž je prohlédl, strčil je do batohu. Ve spíži nabral pár jablek, dokonce i dva citróny. Když vstoupil do obýváku, povšiml si tmavých skvrn na koberci. Někdo tu hodně krvácel. Stopy vedly ke dveřím vedoucím k malé zahrádce. Krve bylo tolik... nešťastník neměl nejmenší šanci přežít. Nacpal do batohu ložní prádlo a nějaké oblečení. Na dvorku objevil spodní prádlo úhledně zavěšené na šňůře. Velikostí se nezabýval.

Naházel ho do prostěradla a v podpaží svíral ukořistěný polštář. Takto vybaven se stejnou cestou vrátil zpátky. V místnosti to páchlo jako v ratejně. Pot a moč spolu vytvářely ohavnou směs, z níž se málem pozvracel. Příště se raději nají venku.

Odpoledne další výprava. Vloupal se do dvou domů, které se zdály bezpečné. Zdály... v tom druhém, zdánlivě opuštěném, ho varovaly rány, rozléhající se v prvním patře. Epicentrem se stal nejvzdálenější pokoj, zvenku zamčený. Klíče ještě trčely v zámku. Zevnitř se ozývalo nelidské chrčení a jakési skřeky. Klika byla od krve a zaneřáděná podlaha podávala neklamné svědectví, že ten, který netvora v poslední chvíli uvěznil, se spásy stejně nedočkal. V rychlosti prohledal zbylé pokoje, přidal pár úlovků a utíkal zpátky. Když míjel zamčený pokoj, všiml si praskliny, která tam předtím nebyla.

Třetí dům mu přinesl dar z nebes. Podle vybavení jej obývali nějakí starší lidé. Krev zde nebyla. Podařilo se jim včas utéct, nebo je někde za rohem zaskočily další zrůdy? Když otevřel velkou skříňku zavěšenou vedle sekretáře, jeho srdce zaplesalo. Byla to lékárníčka oplývající neskutečnými poklady. Buďto byli tito lidé hodně nemocní, nebo trpěli příznaky hypochondrie prvního stupně. Léků nabízela požehnaně, je pravda, že u většiny expirační doba dávno vypršela, ale to ho netrápilo. Objevil dokonce penicilin, dvě lahvičky Bromhexinu, jodovou tinkturu, obvaz, gázy, chyběly snad jen léky proti průjmům – ty nejspíš padly za vlast hned v první vlně pandemie.

Popadl skříňku tak, jak byla, vyrval ji ze zdi a odnesl ke dveřím. V nočním stolku jako bonus objevil něco, s čím nepočítal. Jako by mu osud alespoň malou splátkou chtěl odčinit všechna příkoří. Dvoje brýle, které si hned vyzkoušel. Možná neměly navlas stejné dioptrie, jaké má on sám, ale konečně viděl ostře. Prohlížel si je jako vzácný poklad. Stačilo jen o trošku více ohnout postranice a měl jeden problém z krku.

Julii předepsal kapky proti kašli. Dokonce se na něj poprvé usmála. Oběma marodům znovu převlékl postel. Jen s Brisem to vypadalo čím dál hůř. Rány zapáchaly hnilobou a teploměr atakoval číslici 42. Se zoufalstvím v srdci se začínal smířovat s údělem, že o něj přijdou. A až se Julie uzdraví, budou muset dál bojovat ve dvou.

Nebýt kalendáře, v němž poctivě odškrtaval den za dnem, už by dávno ztratil přehled, co je právě za den. Dříve než ho zaskočil soumrak rozložil ve své podkrovní místnosti noviny podle data. Ty první popisovaly události prvních dnů průjmové pandemie. Obří titulky drama náležitě zdůrazňovaly.

Masivní atak bakterie po celém světě, Největší metropole světa ochromeny, Vlády vyhláší stav nouze, Náhoda vyloučena – jednoznačně jde o teroristický čin, sděluje WHO, Ochromené metropole zoufale volají o pomoc. Vláda vyzývá ke klidu – pomoc je na cestě, Do týdne situaci stabilizujeme, tvrdí premiér, Evakuační centra připravena na příjem uprchlíků.

Vracel se v čase do okamžiků, kdy jeho jedinou starostí byl psychický stav matky a strach ze šikany. Pročítal pozorně jeden článek za druhým. Skládal střípky mozaiky příběhů, které už slyšel. Nic nového, co by do událostí vneslo záblesk světla, nic o skutečném pachateli téhle zřůdnosti a jeho plánech. Napadli teroristé celý svět? Proč? Za jakým účelem? A druhá pandemie? Napřed o něčem takovém nebyla zmínka. Jen pár článků o demonstraci před nemocnicí a násilností, kterých se dav dopustil. Vládní opozice tvrdě kritizovala ministra vnitra za brutální zákrok proti demonstrantům, k čemuž se přidávaly mírové organizace po celém světě.

Vrací se snad totalita? rozčiloval se předseda jedné z celé řady stran, balancujících na samé hranici zvolení do parlamentu. *Odzbrojení policie bylo nedostatečné – už nikdy žádné zbraně, ani plynové pistole!* hřímal představitel jiné, extrémní levicové strany, které za poslední půlrok úžasně narostly preference.

Jenže na významnější kroky nezbyl prostor. Vše zanikalo v rozruchu kolem předchozí průjmové kalvárie. Až třetího dne se objevily sporadické zprávy o bělookých šílencích, agresivně napadajících pokojné občany. Ministerstva vnitra, obrany i zdravotnictví vše důrazně popíraly. Předseda vlády tvrdil, že se jedná o fámy panikařícího obyvatelstva, které na sociálních sítích šíří darebná opozice, extremistické organizace a nepřátelské rozvědky, kterým jde o rozvrat světového hospodářství. Ostrá slova létala éterem, zatímco lidé po celém světě zoufale sháněli léky, vodu a jídlo. Čtvrtého dne přibylo tolik nových faktů, že už se nedala tak snadno zapřít. Odvolán byl náměstek sekce pro kontrolu nakažlivých chorob

ing. Nesehnal, jenž se totálně ztrapnil vystoupením v televizi. Stejně dopadl další pohlavár Bradáč z Ministerstva obrany. Kdo je nahradil se už nedočel, stejně to bylo jedno. Prezident se stáhl do ústraní, když předtím pronesl pár povzbudivých slov k národu. Hromadné výpadky internetu, mobilní sítě a elektřiny v mnoha oblastech po celém světě. Totální kolaps dopravy, když lidé v panice opouštěli své příbytky a mířili do nově zřizovaných evakuačních center. Události se stát od státu příliš nelišily, kromě těch s diktátorskými sklony, kde vůdci tvrdili, že se u nich nic takového neděje.

Poslední datovaný výtisk obsahoval pouze čtyři strany. Vyhlášení krizové situace v celém světě. Svolaný summit v Reykjavíku, na který se stihli dopravit soukromými letadly nejemocnější lidé světa, kteří se uvolili investovat obrovské finanční částky na zvládnutí následků pandemie neznámé choroby. Zakládání dalších evakuačních center v menších městech. Údajně se podařilo mobilizovat zbylé vojáky, zdravotníky a záchranáře, kteří budou lidem maximálně nápomocni. Premiér opakovaně nabádal ke klidu, nákaza prý bude zažehnána během čtyř, pěti dnů. Léčba na nové šílenství bude záhy k dispozici. Kdo a kde jej vyvíjí, o tom nenašel ani zmínku. Mrštil novinami do kouta. Zešeřilo tak, že sotva rozeznával písmena a co se dočel ho jen rozrušilo. *Léčba bude záhy k dispozici.*

Do hajzlu, tolik dnů, a kde jste? Záchranáři, lékaři? Proč tu pořád trčíme sami, odříznuti od světa? Proč nikdo nepřijíždí po těch zkurvených silnicích?

Tolik dnů uplynulo a svět se propadal do stále větší mizérie. Vzpomínal na slova Brise... vždyť i je nechali na holičkách! Může jen

doufat, že se voják dá nějakým způsobem dohromady a dopraví je oba do bezpečí. A až se Julie uvidí se svým otcem, třeba si občas vzpomene. Prožili spolu tolik dramatických chvil...

Usínal těžce, převaloval se z boku na bok a myšlenky mu proudily mozkiem jako vodopád. Občas slyšel Juliin kašel a někdy, opravdu jen někdy, Brisovo chrápání. Umínil si, že zítra důkladně prolustruje lékárníčku, zda v ní nenajde něco proti bolesti hlavy. Sotva si lehl, vrátila se s ještě větší intenzitou. Nevěděl, jak dlouho trvalo, než jej milosrdný spánek přemohl.

Několikrát se probudil z divokého snu, aby pak dlouhé minuty zíral do tmy. Aspoň že pominula úporná bolest hlavy. Tušil, že ráno bude zase rozlámaný a mizerný spánek ještě zvýší nebezpečí, kterému je dennodenně vystaven. Napětí v něm vzrůstalo, jako by vzduch kolem něj vysávala nějaká neznámá, blížící se hrozba. Zrovna se mu zdálo, jak všichni tři prchají před stádem nakažených a jejich náskok se ztrácí, až... Běžel ze všech sil, ale přesto se téměř nehýbal z místa. Zalupal po dechu a probudil se. Už popáté. Otevřel oči. Ještě panovala hluboká noc. Opravdu? V opačném koutě, vzdáleném od něj dobré tři metry, rozeznával jakousi světlou skvrnu. Že by se rozednívalo? Jenže okénko má přece za hlavou! Zašmátral po brýlích a v polospánku si je nasadil. Pohlédl tím směrem a tlumeně vykřikl. Hned vedle zapomenuté tabule spatřil tvář Jolany. Plula prostorem, jako by její tělo vězelo za imaginární přepážkou. Tmavé vlasy jí

splývaly přes levé oko, byla celá bledá, ještě více než dříve, ústa zkrivená v jakémisi letmém náznaku úsměvu.

Málem se mu zastavilo srdce. Nahmatal baterku a rozsvítil. Místnost rozzářil kužel žlutého světla. Byla tam jen ta nástěnka, dřevěné trámy – a jinak nic. Přízračná tvář zmizela. Vylezl ze spacáku a zkoumal každý kout. Nikdo krom něj se tu nenacházel. Musela to být vidina, halucinace, podobná té, jakou měla Julie... tak sugestivní. Přisahal by, že tu Jolana byla. Skutečná, živá... pro něj. V koutě cosi zašramotilo. Okamžitě se tam vrhl. Nic, vůbec nic. Posadil se na bobek a poslouchal. Neodvažoval se zhasnout. Tolik ho uhrančivý výjev vyděsil. Zaúpěl a chytil se za hlavu. Bolest se vrátila.

Věděl, že tady neusne. Věděl, že Jolana je mrtvá a vrátit se nemůže. Ale přesto... Sbalil spacák a slezl po schůdkách dolů. Zavřel poklop, ještě dvakrát ho zkontroloval a ustlal si v úzké chodbě před ložnicí. Tuhle noc už usnout nedokázal.

KAPITOLA 3: ROZCESTÍ

Dolejš stál v okně a močil přímo na dav nakažených. Náramně se bavil, jak k němu bestie vztahovaly bílé, kostlivčí ruce. Šerilo se a napětí v místnosti stoupalo. Už dávno umlkly zoufalé výkřiky plné bolesti a všem bylo jasné, že pouze oni jsou jedinými příčetnými bytostmi v celé budově. Příčetnými... zčásti a zatím.

„Co to do prdele děláš? To ty hajzly ještě provokuješ?“ křikl na něj Krupička.

„Když se mi chce chcát, budu chcát,“ odsekl výsměšně Dolejš.

„Aha. To je všechno? Tohle jenom dokážete? Hádat se a močit z okna? A to jste nás měli vést? Blbci,“ ozval se razantně jeden z civilistů.

„Stejně jsme v prdeli. Jak se chcete odsud dostat?“ vyjekl ze sebe další muž, asi třicetiletý, kudrnatých vlasů s náznakem knírku. Vzápětí se rozvzlykal.

Trčeli tu téměř celý den a jejich situace se jevila beznadějnou. Místnost obklíčili nakažení. Slyšeli jejich chrčení, doprovázené hrozivým škrábáním na dveře. Všechny utečence sužovaly hlad i žízeň.

„Vypal už od toho okna, idiote!“ zařval na něho Mrákos.

„Naser si!“

„Přemýšlej, debile, jestli jsi toho vůbec schopnej. Nevidíš, jak jdou po tobě? Je jich celý stádo.“

„To je všude. Ti hajzlové se nemíní hnout. Tak co na tom záleží?“

„Vidím, že máš úplně vysranej mozek. Jsou v pohybu. Kdyby ses pořádně díval, tak to uvidíš.“

„Leda tak hovno. Chcípnem tady.“

„Ano, pochcípáme všichni,“ přidal se kvílivě kudrnatý chlápek.

„Já jsem je pozoroval. Za záclonou, dlouhý hodiny. Napřed jen tak z nudy... ale je to zajímavý,“ pronesl hrdě Mrákos.

„Jo? A co jsi zjistil? Kterej z nich by tě nejlíp pokousal?“

„Blbečku, jsi fakt vymatlanej. Nechápu, že si tě Kalný vybral. Nejspíš proto, že jsi ještě o chlup blbější jak von. Já musel v životě hodně přemýšlet a kombinovat, abych něčeho dosáhl, rozumíš?“

„Dosáhl, a čeho? Skončil jsi v báni a máš hovno. Super kariéra. Stačí jeden průser a byl bys zpátky.“

Mrákos nechal jeho slova bez povšimnutí. „Podívej se na náměstí. Přes záclonu, vole, nevystřkuj hlavu z okna. Ti zmetci jednak smrdí, jednak jim narušíš systém.“

„Jakej systém? Tobě fakt hráblo, vole.“

„Tak ti to vysvětlím polopatě.“ Přistrčil ho k oknu. „Vidíš tam ten volnej flek?“

„U těch baráků? No a co? Je nám to platný, jako mrtvému zimník. Přes hradby se stejně nedostanem. Je jich tam jako kryš.“

„To samý místo je volný už potřetí.“

„Jak to myslíš?“

„Přesunují se pravidelně. Po směru hodinových ručiček. Nevím proč, ale je to tak. Třeba jsou něco jako... včely... jak se říká... ten

sociální hmyz. Co něco dělaj, ani neví proč, ale dělaj to, protože to po nich chce instinkt.“

„Co nám to jako pomůže?“

Přistoupil k nim Krupička. Předchozí půtka byla rázem zapomenuta.

„Jo, ty myslíš...?“

„Jasně.“

„Co?“ nechápal Dolejš.

„Chodba,“ pronesl důležitě Krupička. „Ta, kterou jsme se chtěli zbavit...“

„Drž hubu!“

„Když jsem si to spočítal...“ pokračoval Mrákos.

„Ty umíš počítat?“ zachechtal se Dolejš.

„Teď drž hubu,“ okřikl ho Krupička.

„Jde o to dostat se do chodby,“ pokračoval Mrákos. „Když budeme rychlí... dá se to zvládnout během chvilky.“

„Půjdou po nás.“

„Máme sekery. Jeden z nás otevře poklop a ostatní zatím budou kosit ty, co dotíraj. Sekerama, hňupe.“

„Co když se to nepodaří?“

„Když to nezkusíme, tak tady stejně všichni pochcípáme hladem a žízni. To chceš? Čím dřív to zkusíme, tím líp, dokud máme ještě dost sil.“

„My žádné zbraně nemáme,“ pronesl chlápek od dveří.

„Nějaký se tady najdou. Povídám, když budeme rychlí, tak se to povede. A my, Patrioti, vás ochráníme.“

„Vy Patrioti jste sami všechno posrali. Kvůli vám se sem ty zrůdy dostaly. Kdybyste radši zabezpečili barikády,“ ozval se nespokojenec.

Plešoun sedící na stolku se naklonil k Mrákosovi. „To není zas tak špatnej nápad. Čekají tam autobusy. Pak budeme v pohodě.“

„Autobusy dávno odjely,“ kvílel kudrnáč. „Nikdo nepřišel, a tak se na nás vykašlali. Nebudou tam čekat celý den.“

„Lepší zkusit něco než vůbec nic. Ale jak se dostaneme dolů?“ zamyslel se plešoun.

„Svlíkněte si kalhoty,“ pronesl Mrákos. „Uděláme z nich provaz a spustíme se dolů. Půjde to rychle.“

„Proč zrovna my? Jděte příkladem.“

„Protože my Patrioti tady velíme,“ osopil se na něj Mrákos. „Jdeme v první linii, tak musíme mít krytí. Vy se jen vezete. Bez nás byste pochípali.“

Ještě dlouho se dohadovali. Nakonec souhlasili všichni. Nikomu se nechtělo zůstat v obklíčeném domě. Strach měli hrozitánský. Mezitím se setmělo.

„Už je čas,“ pronesl Mrákos, jenž se nominoval do role vůdce skupiny. Náměstí tonulo ve tmě, kterou milosrdně tlumil svit měsíce. Nakažení se přesunuli na okraj náměstí, přesně, jak prorokoval. Prostor před bývalou nemocnicí byl volný. Uprchlíci se shlukli do rohu místnosti. Mrákos přešel k děvčeti. To za celou dobu nepromluví slova a jen se v dřepu choulilo u stěny.

„Půjdeš hnedka za mnou. Neboj se. Se mnou jsi v bezpečí.“

mlčela a celá se trásla.

„Musíme bejt rychlí,“ zašeptal. „Stanovíme si pořadí. První jdu já, za mnou ta malá holka, pak Dolejš a Krupička. A teprve pak ostatní. Žádná tlačení, nebo tady uvíznete.“

„Proč zrovna ta holka? K čemu nám bude?“ namítl Krupička.

„Protože já jsem tu šéf. Já jsem všechno vymyslel. A ona potřebuje největší ochranu. Nebo chceš, aby tě sama bránila před zrudama sekerou?“

„Najednou je z tebe lidumil, blbečku.“

„Nefilozofuj. Starej se. Radši popadni tu tyč. Kdybych potřeboval páčidlo...“

Mrákos vystoupil na parapet a dal pokyn Marice. Během chvilky se ocitli na dlažbě. Chňapl ji za ruku a tiše se rozběhl k poklopu. Krupička s železnou tyčí v ruce jej následoval. Dav nakažených zpozorněl. Vycítil nenadálou kořist. A rázem se sunul k nim.

U zdi byli do minuty. Uchopil poklop za držadlo, ale nepohnul s ním ani o píd'. Mezitím přibíhal Dolejš a za ním další. Vzápětí uslyšeli hlasy. Tři lidé se ještě přetahovali o místo k úniku. Nadávky se jim z úst jen linuly.

„Nejde to! Kurva!“ Mrákos napnul všechny svaly, leč poklop odolával. Neposunul se ani o milimetr. Nakažení byli už tři metry od nich. Marika zděšeně vypískla.

Dolejš se rozmáchl sekerou a se dvěma dalšími muži se jim postavil čelem. Ozvalo se křupnutí, jak se lebeční kost podvolila tvrdému železu.

„Znova! Ráz, dva tři!“

Krupička s Mrákosem znovu zabrali. Ozvalo se klapnutí. Poklop odskočil a otevřel průzor do temnoty. Mrákos popadl Mariku kolem pasu a bez rozpaků ji shodil dolů. Dopadla na všechny čtyři a slabě vykřikla. Vzápětí ji následoval. Dolejš s dalšími třemi muži bojovali s přízraky. Na dlažbu se svalila další dvě mrtvá těla.

„Dělejte, volové!“

Vmžiku byli dole. Vzápětí k nim spadl jeden z nakažených. Než se vyhrabal na nohy, Mrákos mu jediným dobře mířeným úderem rozpoltil lebku. Kruhovým otvorem prosvítalo měsíční světlo a cpali se sem další.

S vypětím sil udrželi poklop nad sebou. Dolejš jej pomaličku posouval, až docela zapadl. Hlmoz nad jejich hlavami neustával. Všichni se rázem ocitli v hluboké, neproniknutelné tmě.

„Kde je ten zmetek? Kde je?“ křičel někdo. Marika ho vzápětí přehlušila jekotem, jenž vnikal do uší jako ocelový nůž.

„Má mozek na kaši. Dostal jsem ho!“ odpovídal Mrákos.

„Nespádl sem někdo další?“

„Není nic vidět, kurva!“

„Co budeme dělat?“

„Držte poklop! Ať ho ty svině nevytáhnou.“

„Nemají šanci. Sami jsme měli co dělat. Oni nemají ani páčidlo a jsou blbí!“

Krupička visel zesponu na poklopu, mával nohama ve vzduchu a nadával.

„Pomozte mi přece! Do hajzlu!“

„Ještě nejsme všichni! Čtyři lidi tam zůstali!“

„Ty už dostali kousavci. Sereme na ně!“

Někdo zabušil svrchu na poklop.

„Pusťte mne sem!“

„Roberte! To jseš ty?“

„Opovaž se! Ani náhodou! Je stopro kouslej. Neměl šanci!“

„Vy hajzlové! Hajzlové!“ Nešťastník ještě několikrát zabušil na poklop, ale pak jeho údery slábly. Údy ochabovaly, jak drahocenná krev prýštila z dalších utrpěných ran. Dav nakažených se pomalu uklidňoval. Během chvilky ztratil zájem o toho, jenž zaváhal. Plazil se po zemi, dokud ho neopustilo vědomí. Kolem něj šouपालy stovky lhostejných nohou.

Vyčkávali na místě dvacet minut, ale připadalo jim to jako rok.

„Vypadá to, že se zklidnili,“ pronesl polohlasně Mrákos.

„Jo, je po všem. Ty ještě visíš? Můžeš se už pustit.“

Krupička se zaklením dopadl na obě nohy. „Z prdele práce!“

„Nemusel jsi tam viset jako vocas. Sem by nepronikli.“

„Zachraňuju vám krky. Měl bys mi poděkovat, kreténe.“

„Kam teď?“ ozval se jeden z mužů. „Není vidět na krok.“

Rozhlíželi se kolem sebe, ale neviděli zhola nic. Chodba byla cítit zatuchlinou a plísni. Necítily sebemenší stopu po průvanu.

„Máte někdo baterku?“ zeptal se Mrákos.

„Kde bych ji jako vzal?“

„Mobil?“

„Jo, ale dávno vybitej. Kdo by myslel na blbej mobil, když se nešlo s nikým spojit?“

„Máte někdo aspoň nějaký malý světlo, kurva, do prdele?“

„Robert měl zapalovač. Byl přece kuřák. Starejch, pockivejch cigaret.“

„Jo? A k čemu mi to povídáš? Chceš si vyrazit na výlet, abys ho našel?“

„Táhni si tam sám. Kdybys ho sem pustil, tak jsme měli světlo.“

„Pokousanýho? Ani náhodou!“

Mrákos horečně přemýšlel. Věděl, že záchrana teď spočívá výhradně na něm. To mu lichotilo. Tolikrát v životě se cítil neuznaný. I v Polné, když viděl Krupičku, jak podlézá Kalnému, kde může. Teď je s tím hajzlem ámen. To on za všechno může. Neposlouchal dobrý rady. On, Mrákos, přece nerozhodl, ať se na hlídání barikád vyserou.

„Musíme dál. Co jinýho?“

„Jak to chceš udělat? V té zkurvené tmě si nevidím ani na špičku nosu. Můžem spadnout do kdejaký díry a zlámat si hnáty. Nebo zabloudit... kdo ví, jaký to je bludiště. Nebo nás dostanou ti hajzlové. Co když sem vlezli jinou dírou?“

„Dovnitř nevníkli. To bychom už věděli.“

„A jak, ty chytřej, když vidíš úplný hovno!“

„Hlavně se ztište. Řvete jako dobytek. Musím se soustředit.“

Slyšel vzlyky. To jistě ten kudrnáč. Zbytečná přítěž. Chlápek, co jen skučí a škemrá, ale sám se nepostará o nic. Vedle něj vzlykala Marika.

„Ztište se. Pak vám řeknu plán.“

Doufal, že jim to chvíli potrvá. Sám totiž neměl plán vůbec žádný. Ale co hlavně... netušil, kterým směrem se vydat. To byl zásadní problém. Spílal si, že se v Kalného kanceláři nepodíval pozorněji na mapu. Zoufale se snažil vybavit detaily. Ta obrovská plachta na jeho stole... sakra, má přece pozorovací talent! Jak jinak by dokázal oškubat tolik naivních ženštin.

Hledal stěnu a nahmatal čísi útlé rameno.

„Nešahejte na mě!“ zaječela Marika.

„Nejanči. Já tě neviděl!“

„Tu holku jsme tam měli nechat,“ ozval se Dolejš. „Jen nám překáží.“

„A ty jseš pěkněj hajzl. Tvůj kumpán je aspoň formát, že se o ni postaral,“ vmetl mu do tváře plešoun.

Jasně, tunely. Tam se přece díval. Chodba vedla rovně, přímo... nebyly tam nějaké odbočky? Kruci, proč jsem si toho víc nevšímal? To on ji zkoumal pořádně. A teď ani nevím, jakým směrem se dát.

„Tak co bude? To tady máme tvrdnout do soudného dne?“

Zaslechli zurčení. Někdo si ulevoval.

Přemýšlej. Mám pocit, že druhým směrem vedle k hradbám, na jih... a tam byl zával. Jo, jasně, určitě. Byla tam taková ta přerušovaná čára... slepá chodba. Přemýšlej, kde je jih a sever?

„Chce se mi na záchod,“ kvílela Marika. „Kam mám jít? Já to už nevydržím.“

„Zavři už tý svý Dorotě hubu!“ vztekal se Krupička.

„Na malou, nebo na velkou?“ pronesl bez zájmu Mrákos. Potřeboval získat čas.

„Jen vyčůrat.“

„Tak si dřepni a dělej. Nikdo tě nevidí.“

Sakra, kde je ten jih? Utíkali jsme na východní stranu... vždyť je to snadný... vchod do nemocnice byl na jihu. A ten je přece...

„Půjdeme rovnou za nosem. Držte se za mnou, pěkně v řadě. Je to rovně, přímo rovně. Jo, myslím jsou tam nějaké odbočky, ale do nich nesmíme. Potrvá to, ale dostaneme se ven.“

Slyšel, jak si Marika zapíná kalhoty a zastrkuje za ně košili. Kudrnáč ještě vzlykal. Někdo hlasitě funěl. To mu šlo na nervy. Nesnáší funění. Ruší ho v koncentraci.

„Tak připraveni? Jdeme. Držte se za ruce, ať se neztratíte.“

Teď si byl jistý. On to dokáže. Jediný z těch sráčů, kteří se zmužou jen na nadávky, beze mne by byli všichni v koncích. On je pravý vůdce. Ne nějakej blbej Kalný, který si ještě nechal říkat „pane prezidente“. Dal jsem se do holportu s pěknějma blbečkama. Teď jim všem ukážu!

„Chytněte se za ruce! Domluvte se mezi sebou, sakra.“

„Jasně, jdu první. Pak ta holka. Pak Krupka.“

„Toho hajzla se nedotknu! Úplně stačí, že se držím vás,“ vyjekla vztekle.

„Hele, já tě chráním. Tak nezlob. Krupko, jdi do hajzlu. Kdo je další.“

„Já bych nevadil?“ zeptal se plešoun.

„Kvůli vám mi umřela teta,“ vyčítala plačtivě Marika. „Ne, vy ne. Vy mi nevadíte. To tam ten.“

„Čtvrtej jde Krupka. A poděkuj mi,“ rozkazoval Mrákos.

„To si necháš poroučet od malý holky? Ta s tebou nějak mává. Netušil jsem, že ujíždíš na Lolitky.“

„Neotravujte! Dejte mi pokoj s těmi kecy!“ zaječela Marika.

„Hele, Krupko, až budeme venku, tak ti vlastnoručně rozbiju rypák. A pořádně. Tady na to nemám čas,“ vztekl se Mrákos.

Během pěti minut vyrazili vpřed. Postupovali krůček po krůčku. Oči se přizpůsobily temnotě, ale nebylo jim to nic platné. Přidržovali se vlhké, kamenné stěny, a na prstech jim ulpívaly nepříjemné, slizké povlaky.

Hluk z ulice postupně utichal. Jenže ho neustále někdo vyváděl z koncentrace. Krupička sprostě nadával, další chlápek funěl jako stádo nosorožců a k tomu nesnesitelné fňukání spojené s kvílením, to je ten kudrnáč! *Škoda, že ho včas nesejmuly ty bestie. Ta malá holka aspoň drží klapačku.*

„Vedeš nás vůbec dobře, ty blbej kokote?“ vykřikl po chvíli Krupička. Mrákos se zastavil.

„Co se děje?“

„Zmlkňte už, kurva! Musím se soustředit. Každou chvíli narazíme na tu pojebanou křižovatku. Když budete všichni rvát, můžeme sejít z cesty!“

„Do prdele!“ Ozval se hluk, jako by někdo těžce dopadl na zem.

„Co se děje?“

„Zasranej schod! Kurva, jsem si natloukl koleno. To nemůžeš dát včas echo?“

„Nejste kojenci, do hajzlu. Nemůžu komentovat každý krok!“ odsekl Krupička.

Marika ho křečovitě držela za ruku. Cítil, jak se mu její nehty zarývají do masa.

Určitě to bylo na mapě. Chodbu protínala nějaká další, která vedla kdoví kam. Nevěnoval jí tehdy pozornost. Spoléhal na Kalného a jeho geniální plán. To byla kardinální chyba!

Náhle hmátl do prázdna. Málem zavrával.

„Co je zase?“

„Zabloudili jsme! Co jinýho? Normálně jsme zabloudili. A teď tady chcípnem!“ kvílel kudrnáč.

„Zacpěte mu už konečně někdo hubu!“ vztekl se Mrákos. „Nebo ať jde sám do prdele! Jenom nás zdržuje!“

„Ty nás vedeš, meleš dokola, jak jsi nejchytřejší, ale sám jenom řveš,“ usadil ho plešoun.

„Kolikrát vám mám říkat, ať jste všichni zticha! Ted' hned!“ zařval Mrákos. Jeho slova vracela ozvěna s hroživou připomínkou. Nejen ozvěna. Něco zaslechl... nebo se mu zdálo, že zaslechl. Potřeboval mít jistotu.

Kupodivu všichni zmlkli. Kudrnáč ještě dvakrát škytl a konečně oněměl. *Nejspíš už má naděláno v kalhotách*, pomyslel si Mrákos. Zbystřil sluch. Z jedné z chodeb se linuly sotva slyšitelné zvuky. Chrčení. Vzdálené, ale co teď znamená vzdálenost? Zjezily se mu všechny chlupy na těle.

„Jdeme dál! Pohněte! Rovně za mnou! A nechci slyšet žádný zasraný řeči,“ rozkázal.

„Co to bylo? Slyšeli jste to taky?“

„Pohněte, sakra.“

Celý vyděšený učinil čtyři kroky vpřed a dlaní narazil na hrubý cihlový roh. Je to rovně. Nemůže se plést. Křižovatka tam byla určitě jen jedna jediná. Sakra, proč si ji nevyfotil na mobil a nedal si ho nabít?

„Jsou tam! Ty svině!“ vykřikl plešoun.

Chrčení se blížilo. Jak může být daleko? Dvě stě metrů? Sto? Deset?

„Zrychlete! Východ už je blízko,“ povzbuzoval je Mrákos a pokoušel sám sebe přesvědčit, že neplácá nesmysly. Sám neměl nejmenší tušení, jak je chodba dlouhá. Kóty na mapě mu neříkaly vůbec nic. Upomínal se, že křižovatka se nacházela asi ve dvou třetinách cesty. Tedy možná... asi... snad. Určitě? Se vzrůstající panikou mu jednotlivé fragmenty vypadávaly z už tak děravé paměti.

Jejich pouť přešla v chaos. Hlava nehlava se rozběhli vpřed. Klopýtali temnou štolou, prosycenou pachem plísni a vykřikovali nadávky, každou chvíli někdo klopýtl a upadl na hliněnou zem. Občas někdo zaječel bolestí, ale hned byl na nohách a dral se vpřed. Mrákos se držel stále v čele, dívku vlekl bezohledně na sebou a nedbal na to, že se dvakrát ocitla na kolenou. Za sebou slyšel dupot nohou, funění a výkřiky. Vtom ho něco praštilo do čela, až se mu zajiskřilo před očima.

„Kurva! Do prdele!“

Marika se mu vyškubla a jako úhoř se protáhla vpřed.

„Mříž! Bacha na hlavu!“ stačil ještě vykřiknout. Sprosté nadávky za jeho zády potvrdily, že Dolejš dopadl zrovna tak.

Sáhl si na čelo. Mezi prsty mu prýštila teplá, vazká tekutina. Ale to je jedno. Rázem se mu vrátila naděje. Mříž byla přece jen pár desítek metrů od východu. Nespletl se! Opravdu to dokázal!

Někdo další za jeho zády zařval bolestí. Bylo mu to fuk. Sprintoval k východu a modlil se, aby teď, pouhý krůček od cíle, jenom proboha neklopýtl. Chrčení sílilo. *Ty bestie musí být pořádně blízko. Sakra, vždyť jsou slepé. Tak proč jsou tak rychlé? Jenže my jsme slepí zrovna tak.*

Konečně se před ním rozsvětlil obloukovitý obrys výstupu z podzemí. Vpadli na obrovský pozemek, ohrazený ze dvou stran drátěným plotem. Zbývající dvě strany tvořil strmý svah. Spařil Mariku, tváří k přicházejícím, ruce a nohy rozpažené. Zmateně se rozhlížela kolem dokola.

Na východě začínalo svítat. Po bloudění v temnotách viděl najednou ostře. I šerosvit ho v tu chvíli oslepil. Z chodby se vynořily další postavy. Dolejš, držící se za hlavu, Krupička, ten kudrnáč, v očích smrtelný děs, plešoun s výrazem šilence, nakonec poslední opozdilec. Držel se za ruku a zoufale křičel, v jeho hlase znělo tolik beznaděje, až se tajil dech. V patách měl hordy nakažených.

Mrákos se k nim postavil čelem a první dva zpomalil přesně mířeným úderem sekery. Za nimi se hrnuly další zombie, bylo jich moc, příliš mnoho, vyslanci z pekla, toužící je zničit, zlikvidovat. Holé lebky se jim leskly v matném měsíčním světle smísené s rudým úsvitem.

„Nahoru! Musíme nahoru!“ zařval a zamířil k pahorku. Nemusel je pobízet. Všichni se začali drápat vzhůru. Půda byla sypká, nohy po ní klouzaly. Zrůdy jim byly na dosah.

Marika vykřikla zděšením, jak ji jedna ze zombie popadla za kotník a pokoušela se přitáhnout k sobě, k smrtícím čelistem. Mrákos k ní sklouzl a máchl sekerou. Trefil se přesně. Ostří přeťalo kost těsně za zápěstím. Marika vyjekla a vmžiku se vyšvihla o půl metru výš, z dosahu zmrzačené bestie. Ta si ztráty končetiny ani nepovšimla a natahovala pařát i pahýl po unikající oběti. S námahou postupovali vzhůru. Ještě dvacet metrů... deset... Ocitli se na vrcholku strmé skály, z níž už většinu ukousl vytěžený lom.

Zrůdy se snažily je následovat, ale na šplhání byly příliš neohrabané. Dostaly se nejvýš do dvou metrů a pak vztekle sklouzávaly zpět.

Mrákos padl na záda a těžce oddechoval. Ostatní zcela vyčerpáni popadali kolem něj.

„Tak jsme to zvládli,“ vydechl plešoun.

Mrákos se pomalu hrabal na nohy. „Říkal jsem to. Nebýt mně, jste všichni v hajzlu.“

„Jen jsi měl víc štěstí,“ pronesl uštěpačně Dolejš.

„To já si všiml, jak se ty bestie pohybují. Já vám ukázal cestu. Já vás sem dovedl,“ pyšnil se Mrákos. „Jinak byste doteďka tvrdnuli v Polné.“

„No a? Taky by mne to napadlo. Kalný to přece plánoval, tu cestu...“

„Jsem chytřejší než Kalný. Tak příště nevysírej a dělej co ti řeknu.“

„Lízat prdel ti nebudu.“

Přerušily ho výkřiky na druhé straně.

Krupička držel za límec posledního z jejich skupiny a vztekle s ním cloumal.

„Vypadni vocad', ty hajzle! Tady nemáš co dělat!“

„Ani náhodou, zmrde!“

„Co se tady děje?“ zeptal se Mrákos, leč byla to zbytečná otázka. Chlápek měl urvaný rukáv a z prokouslé paže mu prýštila krev.

„Je kouslej!“ řval Krupička. „Vyřízenej! Vypadni vod nás, hajzle, sem nepatříš!“

„Jak nepatřím? Jsme jedna parta, utekli jsme spolu...“

„Kouslej! Za chvíli se proměníš! Tebe tu nechcem!“

„To ne... nemůžeš se mne jen tak zbavit, hajzle. To... to si nenechám líbit.“

„Fakt ne?“

Krupička vystartoval a smýkl s ním ke svahu. A než se muž nadál, inkasoval prudký úder do prsou. Vykřikl, rozpažil ruce, jak se zoufale snažil udržet rovnováhu, a pak se zřítíl dolů. Jeho tělo dvakrát narazilo do ostré skály a po několika přemetech dopadlo do hloučku nakažených. Tam zůstalo ležet bez hnutí.

„No co je?“ obořil se Krupička na přihlížející.

„Tys ho normálně zabil,“ pronesl Dolejš.

„Vždyť to měl za sebou. Měl bejt rychlejší. Byl to snad tvůj kámoš? Nebyl. Tak neřeš.“

„Do prdele! Takhle by ses zachoval ke každému z nás?“ rozhorlil se plešoun.

Krupička se cynicky zasmál. „Všichni víme, jak končí každé, koho kousnou. Měli byste mi poděkovat. Žádnéj z vás na to neměl koule.“

„Je to tak,“ potvrdil Mrákos. „Proměnil by se a ohrožoval nás všecky. Jo, měl drsnej konec, ale aspoň to má rychle za sebou.“

„Mě byste taky shodil?“ ozvala se plačky Marika.

„Já nikoho neshodil. A tebe jsem zachránil,“ usadil ji Mrákos.

„No... já vím... za to vám děkuju. Ale stejně vás nemusím.“

„Vidiš? Nevděčnej spratek,“ prohlásil Dolejš.

Dívka pohlédla na své boty a zaječela tak silně, až s sebou všichni trhli.

„Co je, sakra?“

Křičela a ukazovala na pravou tenisku. Tu stále svírala bledá dlaň, zakončená bíločernou kostí.

„Ukaž.“ Mrákos k ní přistoupil, dupl nohou na odporne torzo a uchopil ji za lýtko. Prsty povolily a Mrákos mohutným odkopem poslal zbytek do propasti.

„Už je to dobrý,“ uklidňoval ji. „Ten sráč se jen nechtěl pustit. Jsi v pořádku.“

Dívka vzlykala a celá se třásla.

„Tak co teď?“ zeptal se plešoun. „Z města jste nás teda dostali... jenže tolik jsme si nepomohli.“

Vzal Mrákose za rameno a dovedl k opačné straně. Pohlédli dolů. Na silnici, lemující oplocený pozemek, se pohybovalo stádo nakažených. Bylo jich nepočítaně. Pohybovali se pomalu, spořádaně, jedním směrem, až kamsi za obzor. Konce nedohlédli.

„Do hajzlu,“ uklouzlo Mrákosovi. „Kde se jich sakra tolik bere?“

Sebevědomí ho rázem opustilo. Tolik se soustředil na cestu ven, že vůbec neuvažoval, jak snadno mohou vklouznout do další pasti. Stáli

vedle sebe, hleděli dolů a nenacházeli slov. Vůbec nepostřehli, že je z protější skály sledují dvě pozorné oči.

Kalný dorazil k cíli už včera před polednem. Mříž za sebou nezavíral. Jednak si nevzal klíč a pak to bylo zbytečné. Utěšoval se myšlenkou, že je jediným, komu se podařilo z Polné uprchnout. Ostatní neměli nejmenší šanci a bylo to dobře. Kde není svědků, není ani žalobců. Nepotřeboval, aby někdo povykládal světu jeho story o převzetí moci. Přišli by mu vinu za smrt tolika lidí a z toho by se už nevykroutil. Neměl úmyslu strávit další roky ve vězení jako ten idiot. Mrákos.

Jenže sotva opustil chodbu, překvapilo ho stádo a musel hledat útočiště na vrcholku skály. Na ní strávil celou noc hladem a žízní. Ty svině proudily celou dobu silnicí a z druhé strany kolem plotu, zbylý ostrůvek obtékaly jako hrůzná bílá řeka. Tohle přece nemůže trvat věčnost! Jakmile vypadnou za obzor, vydá se na cestu. Hledat jiné město. Doklady u sebe nemá a v tom bordelu nikoho ani ve snu nenapadne, jestli se bude vydávat za někoho jiného. Škoda, že si s sebou nevzal seznam z Polné. Tolik jmen na výběr. Nikdo by na jeho podvrh nepřišel. Nejvyšší čas odhodit příjmení Kalný do zapomenutí, stejně mu nikdy žádné štěstí nepřineslo. Začne nový život úplně jinde. Jenže teď se jeho situace parádně zkomplikovala.

Probraly ho výkřiky odněkud zespoda. Tak přece jen se někdo inspiroval jeho příkladem a následoval ho. Jenže jak se jim to podařilo?

Vždyť zombie zaplavily celé náměstí. Jak se někdo nezraněn mohl dostat k těžkému poklopu a bez úhony dorazil až sem? Třeba je ty bestie pokousaly, takže stačí chvíli počkat a bude mít i tenhle problém z krku.

Sotva se rozednělo, jeho špatná nálada se prohloubila. Mezi šesticí uprchlíků rozpoznal ke svému rozladění i své kumpány v boji – Krupičku, Dolejše a Mrákose. Pevně doufal, že jsou všichni mrtví, nebo proměnění, což znamená de facto to samé. Původně jich bylo sedm, ale jednoho se hned sami zbavili. Taky dobře, sami nemají čisté svědomí a v jejich zájmu bude mlčet. Jenže kde má jistotu, že ho přece jen neprásknou?

Hodili se mu jen k převzetí moci. Nosiči vody, užiteční idioti, k nim samotným nikdy nic necítil. Věděl, že se nesmí nechat spatřit. Počká, až bude vzduch čistý a tiše se vytratí. Někde určitě najde azyl. Své mocenské ambice pro tuto chvíli musí nechat plavat, ale pořád lepší než skončit v base. Naučí se trpělivosti. V Polné trpělivý nebyl, a to byla kardinální chyba. Vymklo se mu to z rukou. Chyby jsou proto, aby si z nich člověk vzal ponaučení. A to by v tom byl čert, aby si příště nevedl líp.

„Už mizí.“

„Cože?“

„No vážně. Po silnici se trousí už jen pár opozdílů. Ještě chvíli a máme volnou cestu.“

Mrákos vstal a přistoupil k propasti a zahleděl se pod sebe. Skutečně, nekonečný proud odporně bílých těl a holých lebek se vytrácel. Podíval se na hodinky. Bylo devět ráno, což znamená, že má za sebou dobré dvě hodiny dřímoty, kdy nevěděl o světě.

„Dobře. Připravte se, za chvíli se vydáme na cestu.“

„No jo, ale kam? Musíme mít nějaký plán. Potřebujeme jídlo, vodu. Nevím, jak vy, ale já melu z posledního,“ postěžoval si plešoun.

„Zkusíme další vesnice. Všude to nemusí vypadat jako tady. Hele, jak se vůbec jmenuješ?“

„Franta Bejlek,“ odpověděl plešatec.

„Ondra Mrákos.“

„No jo. Tebe si pamatuju až moc dobře. Jeden z těch, co všechno posral.“

„Moje rozhodnutí to nebylo. Tak si dávej bacha na hubu.“

„Patřil jsi k těm čtyřem maníkům, co to tam převrátili vzhůru nohama. Máš štěstí, že jsi nás vyvedl z města. Díky tomu nemám takový nutkání ti na počkání rozbít držku.“

„Říkal jsem Kalnýmu, ať neodvolává lidi z barikád,“ lhal Mrákos. Ve skutečnosti svého vůdce slepě poslouchal a ani mu nepřišlo na mysl přijít s vlastním nápadem. Jenže teď mu nikdo nic nedokáže. Lhal celý život, tak se ani nezačervenal.

„Je to pravda,“ přidal se Dolejš. „Všichni jsme do něho hučeli, že je to moc riskantní, ale měl svou hlavu. Poslal nás do prdele.“

„Hm. Skvělý. Tři sráči si nechaj diktovat od čtvrtýho, kterej měl IQ houpacího koně. A já vám to mám věřit,“ odfrkl Franta.

„Konec řečí, jdeme,“ rozkázal Mrákos. Pomalu slézali ze svahu, pomáhajíc si navzájem.

Dolejš se rozhlížel kolem dokola. „Kde je ten chlápek?“

„Ten, co ho zabil Krupka? Není tady. Buďto ho ty svině sežraly, nebo...“

„To by po něm zůstaly nějaký kosti. Nejspíš ještě nebyl mrtvej. Jenom se proměnil.“

„JEN proměnil,“ ušklíbl se Mrákos. „Tak dávejte kurva pozor, ať na nás někde nevybafne.“

„Musel mít spoustu zlomenin. Viděl jsem, jak dvakrát narazil rovnou na skálu,“ oponoval Franta.

„Nemelte už o něm,“ okřikl je Krupička. Teď jako by za největšího vyvrhele považovali jeho. To se mu vůbec nelíbilo. Jenom proto, že je zbavil nakaženého týpka, kterého stejně nikdo z nich blíže neznal? Měli by mu poděkovat.

„Kam teď půjdeme?“ vyzvídal kudrnáč.

Mrákos zamířil k chatrnému plotu, na několika místech proděravělému.

„Rovnou za nosem. Jenom silnici nebudeme riskovat,“ zavelel a s uspokojením kvitoval, že ho poslušně následují.

Dvě hodiny cesty a výsledek žádný. Narazili jen na jednu opuštěnou chatovou kolonii. Mrákos vypáčil zámek a s dychtivostí vtrhli dovnitř. Jenže až na pár konzerv a bednu s jablky nic nenašli.

Poblíž zurčel potůček. Všichni zapomněli na veškerá hygienická pravidla a chlemtali z něj jako žízniví psi.

„Nezakotvíme tady?“ zeptal se s nadějí kudrnáč, jehož pravé jméno bylo, jak se před chvilkou dozvěděli, Jarek Řípa.

„Tady není nic k žrádlu,“ nesouhlasil Mrákos. „Musíme najít lepší tábor. Posbírejte aspoň všechny nože a sekery, ať se máme čím bránit.“

Sedl si k říčce a lžící vyjídal konzervu s lunchmeatem. Dívka si prohlížela obvazy na břicho, a jakmile ho spatřila, stáhla si tričko co nejniž.

„Co se ti stalo?“ zeptal se se zájmem Mrákos.

„Co jste zvěděli?“ odsekla.

„Jen tak. Jsme teďka v jedné partě. A taky jsem ti, holčičko, dvakrát zachránil život. Na to nezapomínej.“

„Jenže kdybyste to všechno se svými kumpány nespískal, byla bych pořád v Polné a teta by žila.“

„Já nikoho nezabil. Fakt nikdy. Kromě nakažených, ale to nejsou lidi, ti se nepočítají.“

„Nehrajte si na vzorníka. Dávno vím, že jím nejste.“

„Co o mně můžeš vědět, děvče?“

„Byl jste ve vězení. Tam nikoho jen tak pro nic za nic nezavřou.“

„Odkud to víš?“

„Řekl to ten nejhorší z vás. Ten vrah.“

„Myslíš Krupičku?“

„Jo. Přesně toho. Vašeho hnusného kámoše.“

„Není to můj kámoš. Kalný si ho tenkrát vybral. Já ho nikdy nemusel.“

„Možná teďka ne, fakt se hádáte jako psi. Jenže předtím byl váš kámoš. Viděla jsem vás na náměstí a tam jste byli spolu jedna ruka.“

„Jo, ten převrat byla chyba. Ale tohle jsem fakt nechtěl. Jenom jsem si přál, aby všichni v Polné měli lepší podmínky...“

„Lžete. Pořád lžete. Myslíte, že to nepoznám? Že jsem malá a hloupá? To si teda fandíte.“

„Hele, taky jsem se mohl na tebe vykašlat. Místo toho se o tebe starám. Takže...?“

„Za co jste seděl? Povíte mi to, nebo budete zase lhát?“

Mrákos povzdychl. Prohlédl si prázdnou konzervu a mrštil s ní co nejdál do křoví.

„A ještě děláte bordel v přírodě,“ usadila ho Marika. Nakrčila obočí jako bohyně pomsty před vynesením rozsudku smrti.

„Celej svět je teď jeden velkej bordel,“ odušil Mrákos. „Tak co záleží na jedné konzervě?“

„Hm, to může říct každý. Pak budeme žít jako humusáci,“ pronesla sveřepě.

Mrákos vstal, ani nevěděl, proč tak činí, prodral se do křoví, sebral konzervu a odnesl ji do odpadkového koše v chatě.

„Spokojená?“

„Zatím ne. Co s tím vězením? Proč jste seděl?“

Mrákos obrátil oči v sloup. „A co za to?“

„Co bych vám jako měla splácet? Nic nemám. Nebo jste úchyl?“

„To ani náhodou,“ ohradil se. „Mně bude stačit, jen když na mne nebudeš tolik hubatá a nebudeš se na mě furt mračit jako na nějakou nestvůru. A vůbec ti to nesluší!“

„Netuším, proč bych vám měla důvěřovat.“

„Dobrá. Do vězení jsem se dostal za zpronevěry. Prostě jsem chtěl prachy, abych mohl žít jako lidi, co mají lepší původ a víc štěstí v životě. Nic víc v tom nebylo.“

„Tak se vám to asi povedlo. Kolik jste si nakradl?“

„Já nic nekradl, kurva. Dávaly mi to samy a ochotně. No... celkově to dělalo skoro pět mega.“

„Pět milionů? OMG! A kolik vám zbylo?“

„Vůbec nic. Jenom dluhy.“

„Super. Takže jste podváděl a jediným výsledkem bylo, že jste šel sedět. A ještě máte dluhy. A to jste chtěl řídit Polnou. To mám věřit, že nejste hloupej jak... jak...“

„Vybíral jsem si rozvedené, bohaté paničky. Já je v podstatě vůbec neokrádal. Vždyť jsem je vlastně bavil. Užívaly si se mnou. Měly spoustu zážitků, byly šťastné. Takže jaképak okrádání? To byly služby, a za ty se přece platí. Byl jsem vlastně takový podnikatel... takový vztahový kouč. A víš, beruško, jak těžký háky berou kouči? Ty peníze, co mi dávaly, byly oprávněné. Kdyby nějaký z těch krav nebyly tak sobecky zaslepený, byl teď ze mne vážený občan.“

„Cha cha. To jste mne pobavil. Vážený občan? Jen jste si na něho hrál. Copak těm kecům fakt věříte? Že jste výjimečnej? To jste byl nějaký gigolo?“

„Co ty o tom víš? Jsi malá, o tyhle se sakra nezajímej. Prostě měly prachy, ty ženský. Do prdele, vždyť to byl jejich problém, že si je neuměly udržet.“

„Takže vám řekly, já, to byl skvělejší večer, tady máte sto tisíc, bylo to mega zábavný?“

„To ne. Musel jsem pro to něco udělat.“

„A co třeba? Co jste vymýšlel? To bych teda ráda věděla.“

„Možností byla spousta. Navykládal jsem jim, že chci koupit byt, jako pro ni a pro mě, ale že mi na půjčku chyběj nějaký lováče. Nebo že rozjízďím skvělý podnikání. Páni, musel jsem k tomu něco nastudovat, abych nebyl za blba, aby to bylo věrohodný. V čem já už podnikal! Maklér s nemovitostmi, zakládal jsem minipivovar, obchodoval se starožitnostmi a potřeboval založit na jeden skvělejší kousek, kterej jsem chtěl prodat s úžasným ziskem... Musel jsem být přesvědčivej. Vždyť jsem si ty prachy zasloužil. Věnoval jsem tolik času přípravě.“

„Blbej podvodník. Myslel jste jenom na sebe. Za tohle si vás mám vážít? Nakonec vás stejně vyautovali a poslali za mříže. Jste si pomohl, teda.“

„Já se jen na konci vytratil. I s penězma. Některý se nasraly a daly mne k soudu. Prostě smůla. Dostal jsem pět let nepodmíněně a úhradu škod. Většinu prachů jsem už utratil. V exekuci mi prodali byt. Ty ženské se mnou prožily pár krásných, suprových měsíců. Vůbec si mne nevážily. Zachovaly se jak skety.“

„Sám jste sketa. Šlo vám jen o peníze. Tak se nedělejte.“

„Víš, ty přechytralá holko, kolik berou herci? Byl jsem ještě moc skromnej, tak to je. Taky ty dárky lezou do peněz, musel jsem vždycky nějaký vybrat, abych je navnadil, k tomu drahý restaurace...“

„Mluvíte jako děsnej sobec. Jen jedno nechápu. Proč jste zachraňoval mne? To mi nedává logiku.“

„Proč nedává? Jsi malá holka. Bezbranná. To jsem tě měl jako nechat na chodbě? Aby tě pokousali?“

Upřela na něj světlemodré, pomněnkové oči. Pak pronesla: „Teče vám krev.“

Sáhl si na čelo. „To ta zkurvená mříž. Byla tam tma, vůbec jsem si ji nevšiml. Když si nedávám pozor, rána se otevře.“

„Zalepím vám to. Když jste mne teda zachránil... tam v té chatě jsem zahlídla lékárníčku. Musíte mi ale slíbit dvě věci.“

„Takže nějaké podmínky, madam?“

„Jasně. Tak za prvé mi slíbíte, že nebudete tak sprostěj. Skoro v každý větě řeknete *do prdele* a *kurva*. Je to trapný. Nemám to ráda.“

„Teď jsi je řekla ty. Ta slova.“

„Víte, jak to myslím,“ durdila se. „To jste byl tak sprostěj i před těmi ženami, co jste je okradl?“

„To ne,“ pronesl rozpačitě. „Držel jsem se. Nemohl jsem je odradit, aby si jako nemyslely, že jsem nějakěj křupan. Byl jsem borec na úrovni.“

„Tak vidíte, že to jde, když chcete. Tak se snažte. A za druhé. Nebudete se chovat tak hnusně, jako doteď, a jako ti vaši kámoši. Lhát a okrádat lidi.“

„Teď nikoho neoblbuji. Jenom ty ženský tehdy... a samy si o to říkaly.“

„Nevěřím vám. Fakt nejsem tak hloupá, jak si myslíte.“

„Nějaká chytrá na svůj věk. Kolik ti vůbec je?“

„Deset. Zatím.“

„To ještě nevíš nic o životě.“

„Příští týden budu mít narozky. Takže mi bude jedenáct.“

„Takže slavnej den? Blahopřeju.“

„Jo? A k čemu? Nejhnusnější narozky, co budu mít. Ani nevím, co je s mámou a tátou. Byla jsem v nemocnici. Na operaci.“

„A kde zůstali? To pro tebe ani nepřijeli?“

„Ne a nechci se o tom bavit. Tak slíbíte mi to?“

„Neslibuju nic, co nesplním. Ale budu se snažit, když mi zalepíš tu ránu. Je to fakt na...“ zarazil se. „Když mi z toho teče ta krev.“

„Pokusím se. Chtělo by to spíš šití, ale to já fakt neumím.“ Poprvé se usmála, vyskočila na nohy a mazala do chaty. Po chvílce se vrátila a pečlivě mu zavázala čelo obinadlem.

„Takhle je to lepší než blbou náplastí,“ hrdě zhodnotila své dílo.

„Šikulka. Díky.“

„Vy taky umíte děkovat? Čumím.“

Blížil se k nim Krupička.

„Tak co, vy dvě hrdličky,“ pronesl jízlivě.

„Řekl jsem ti jasně, abys držel hubu. Zubaři teď neordinujou, tak být tebou, dám si bacha.“

„Přestaňte se věčně hádat! Jak mám věřit, že nás dovedete kamsi do bezpečí, když si pořád vjíždíte do vlasů? Super partička. Kriminálník, magor, dement a plačka. Nejlepší z vás všech je ještě ta malá holka. Aspoň se do nikoho nenavází,“ přerušil je Franta.

„Magor? Dement? Z toho se nevyližeš, ty hajzle!“ vyletěl Dolejš. Krupička napřáhl k Frantovi pěst.

Marika zaječela.

„Tak dost!“ Mrákos skočil mezi ně. „Tohle se fakt nedá. Jestli budete furt srát, mazejte po vlastních třeba do prdele, ale beze mne. Jedna cesta, jeden vůdce. A tím jsem já. Je to jasný?“

„Před Kalným jsi byl takhle maličkej,“ poškleboval se Krupička. „Stačilo, aby kývnul a plazil ses před ním na kolenou.“

„To žvaní ten pravej. Ty sis bez něho ani neuprdnul.“

„Dobře. Jeden vůdce? Kam nás teda zavedeš?“ otočil se Franta k Mrákosovi.

„Prostudoval jsem mapu. Zamíříme do Brodu. Je tam další evakuační centrum.“

„Doufám, že to tam nezkurvíte jako v Polné.“

„Máte snad někdo lepší nápad? Jestli jo, sem s ním.“

Jak Mrákos předpokládal, nikdo se nezmohl na jediné slovo.

„Naberte vodu, vezměte všechno žrádlo, co tu ještě zbylo a za čtvrt hodiny vyrážíme. Když pohneme, do večera jsme někde u Hradiště.“

„Já myslel v Brodě.“

„To je na cestě. Uděláme si takové zastávky. Než dojdeme do toho Brodu. To si ještě vyžádá nějaký den. Klídek, mám to pevně v rukách.“

Stál triumfálně uprostřed mýtiny, ruce v bok a opájel se pýchou, jak má situaci pod kontrolou. Ti dva, Krupička a Dolejš, mu nesahají ani po kotníky. Hlavně Krupička mu svými poznámkami pořádně leze krkem. Ještě jednou a rozbije mu hubu tak, že na to do smrti nezapomene.

„Dělej! Utíkej!“

Marika se nenechala pobízet. Metla, co jí nohy stačily a světlé vlasy stažené gumičkou za ní jen vlály. Snažila se nevysilovat křikem. Za zády slyšela ostatní, hlavně toho kudrnatého ukvílence.

Zatím přežívali, ale měli namále. Přitom dlouho probíhala cesta hladce. Mrákos zvolil trasu po červené a pak zelené turistické značce ve značně členitém terénu. Ostatní remcali, ale protože nepřišli na nic jiného, museli se podvolit. Výhodu to mělo. Nenarazili na žádné nakažené. Ti se houfovali především okolo vesnic a na silnicích. Mířili k Hradišti, kterému se však chtěli vyhnout. Nacházelo se v rovině a mělo asi osm tisíc obyvatel. To nejtěžší je čekalo na samý závěr dne, při západu slunce. Na křižovatce značek u výpadovky se z ničeho nic vyrojili. Pustili se s nimi do křížku, tedy Mrákos, Krupička, Dolejš a Franta, ten chcípák jen dřepel za zadek a vyřvával, že je s ním amen.

Podářilo se jim pobít takových dvacet kousků, jenže přicházeli další a další, až jim nezbylo než utíkat. Byli na pokraji sil. Udržovali asi padesátimetrový náskok, který se však nebezpečně tenčil. Prchali k panelákům, tyčícím se nad vrcholky stromů. Snad budou mít štěstí, někde se schovají a ráno proberou co, dál.

„Pomóc! Pomóc!“ řval Jarek.

Takže ho ještě nedostali, pomyslel si Mrákos. Škoda. Tenhle zbabělej ufňákánek je jen pro zlost.

Domy měli přímo před sebou. Z okna v prvním patře zrovna někdo vykroukl.